October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 31, 1967 — No. 794 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Evangelisatie

Evangelisatie is voor de christelijke kerk van vitaal belang. De ene kerk moge meer activiteit aan de dag leggen dan de andere, en onze immigranten-kerken mogen dan slechts schoorvoetend zich op dit terrein bewegen, het ontmoet geen tegenspraak als wij beweren, dat een kerk niet leven kan zonder te evangeliseren.

De methode van evangelisatie is echter wel aan dispuut onderworpen. Daar heeft ieder zo zijn mening over. Het is in dit verband, dat onze aandacht getrokken wordt door twee dingen, die beide rechtstreeks verband houden met de evangelisatie.

Het eerste is een (pocket)boek, dat ons door het Burlington Book and Bible House werd toegezonden. Dit boekje gaat over de Billy Graham organisatie en is geschreven door Rev. Erroll Hulse.) De schrijver is een baptist predikant in Sussex (Engeland), die op latere leeftijd tot bekering is gekomen. Een van de eerste ervaringen, die Rev. Hulse na zijn bekering opdeed was de overweldigende indruk, die de Graham-samenkomst in Wembley op hem maakte. Dat was voor hem een nieuwe wereld en hij kon niet verdragen dat iemand daar ook maar de minste kritiek op uitoefende. Die samenkomsten waren voor hem zeven maal Pinksterfeest.*

Nu denkt hij daar anders over. Neen, niet over Dr. Graham. Aan hem denkt hij nog steeds met diep respekt en hij beschouwt hem als een broeder in Christus. Maar met alle waardering voor zijn ijver, oprechtheid en werklust, kan hij de "crusades" niet meer aanvaarden.

Rev. Hulse beweert, dat de Billy Graham samenkomsten mislukkingen zijn voorzover het blijvende bekeringen betreft. Het netto resultaat van deze crusades is, volgens hem, vrijwel nihil en evangelisatie door plaatselijke kerken is veel meer effectief.

Zijn hoofdbezwaar is echter Graham's samenwerken met modernen. Dr. Graham neemt hen in zijn teams op en organiseert samen met hen de vergaderingen. Onder hen is niemand minder dan bisschop Pike.

Een en ander brengt Rev. Hulse er toe de Billy Graham samenkomsten als ineffectief en ontoelaatbaar af te wijzen. Hij komt in dit buitengewoon interessante boekje tot de slotsom, dat het persoonlijke gesprek het evangelisatiemiddel bij uitnemendheid is.

☆

Het andere was een krantenverslag van een samenkomst, waar enige ex-drug addicts hun verhaal vertelden. Het was grotendeels in dezelfde lijn als wat we eerder gelezen hadden in Wilkinson's boek: "The Cross and the Switchblade". Maar toch, ook ditmaal spreken de ervaringen van deze mensen je toe. Zij waren verslaafd aan de drugs, zij hadden overal geprobeerd er af te komen, zij hebben medicijnen geslikt en zich door psychiaters laten behandelen. Zij zijn zelfs in het beste ziekenhuis, dat Amerika voor deze stumperds heeft, in Lexington, Kentucky, behandeld. Maar het was alles zonder resultaat. Totdat zij in aanraking kwamen met iemand, die ze tot God leidde. En dat was hun behoud! Dit staat er nu wel in een paar woorden, maar voor een drug addict betekent dit heel wat. Zijn behoud, zijn terugkeer tot het normale bestaan, is een enorme en bijna bovenmenselijke krachtsinspanning. En dit is alleen mogelijk door het geloof. De president van de U.S. National Advisory Council on Narcotics, zegt ervan: "it is a distinct medical entity, which destroys the entire fabric of the addict's life, and adversely affects the lives of his family and others close to him. The patient is helpless before its destructive inroads. Struggle as he may, the curious and inexorable process overwhelms him." In die situatie waren die mensen, maar ze vertelden hun gehoor, dat zij, toen ze Christus gevonden hadden en door Hem gered waren, nieuwe mensen geworden zijn.

Iemand zei onlangs: "Waarom ik bij de kerk behoor? Wel, natuurlijk eerst omdat God me er in gebracht heeft. Maar middellijkerwijs, omdat iemand in het verre verleden tot ee' van mijn voorvaders over God gesproken heeft".

Misschien is dit wel het geheim. Het geheim van het "succes" in evangelisatie. Dat er een enkel woord gesproken wordt op het juiste moment, waardoor levens veranderen en zich een kracht ontketent, die zelfs een drug addict van zijn slavernij verlost.

---

*) *Billy Graham — The Pastor's Dilemma*, by Erroll Hulse. Uitgave: Maurice Allen (Publishers) Ltd., Hounslow, Middlesex, England.

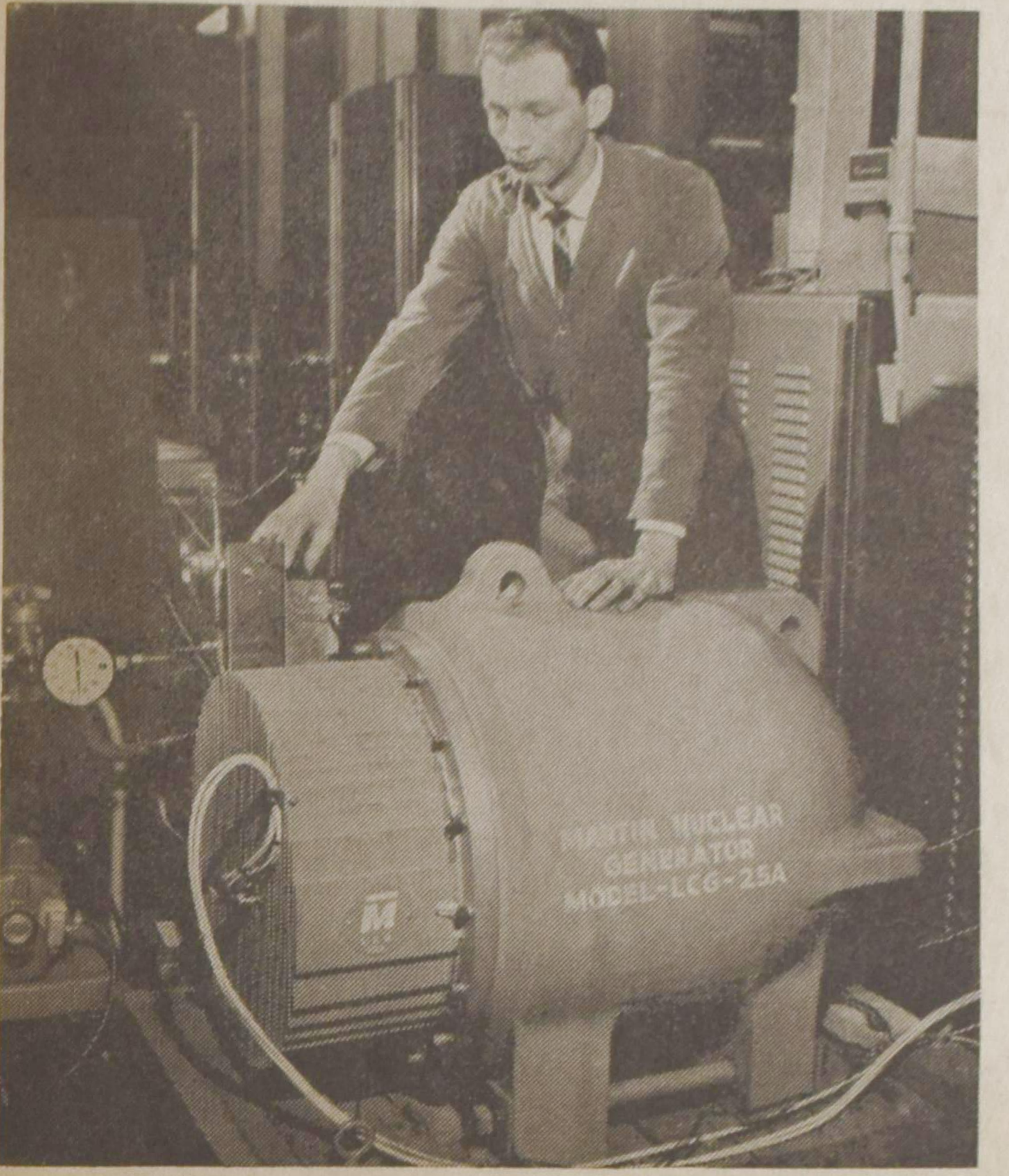

HEEFT U EEN EIGEN KRACHTBRON NODIG?

BALTIMORE: De eerste commerciële atoomgenerator is klaar voor de verkoop. Het gewicht van de generator is 1500 kg en het vermogen bedraagt 2.5 KW, over een periode van vijf jaar zonder bijvullen. Op de foto voert een technicus van de fabriek de laatste controle uit.

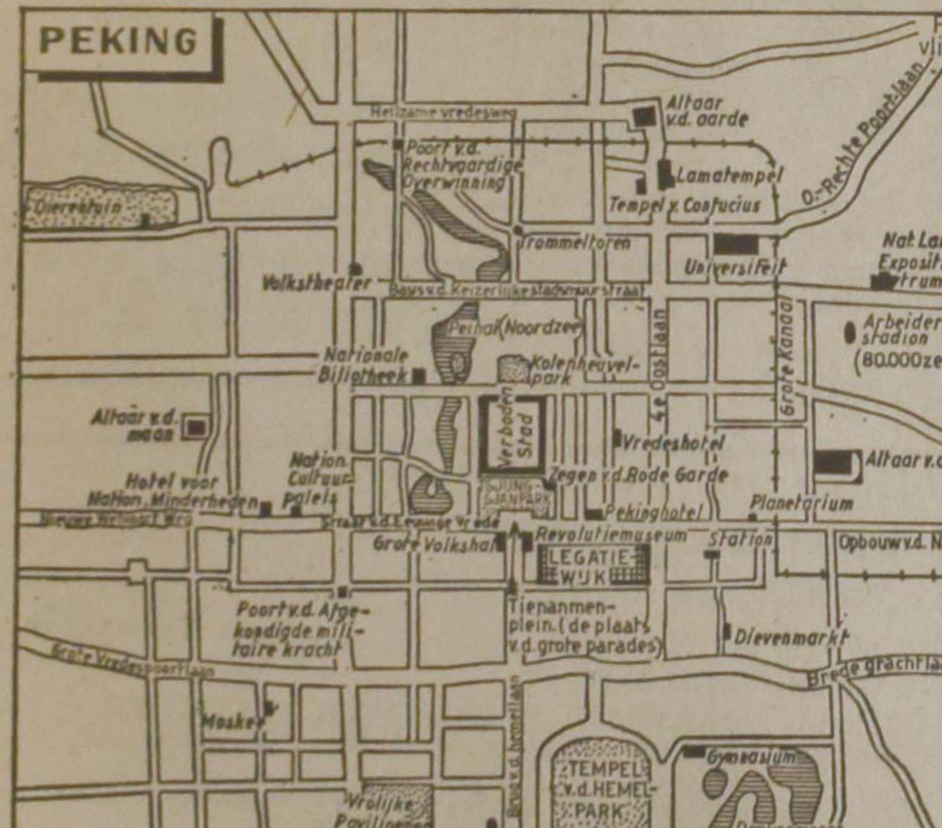

PEKING

de stad van de voorpagina's

Peking telt ca. 6 miljoen inwoners en is de hoofdstad van China. Het centrum van de stad is gelegen rond de "Verboden Stad", het door muren omgeven gebied van de voormalige keizerlijke verblijven. Deze "Verboden Stad" is 500 jaar oud en alleen leden van de keizerlijke hofhouding mochten hier wonen.

Even voor de "Verboden Stad" is het Tienanmenplein gelegen. Dit is het "Rode Plein" van Peking en de meeste grote demonstraties, die wij op de televisie zien, worden op dit plein gehouden, evenals de grote parades. Vanaf dit plein loopt de Straat van de Eeuwige Vrede, een van de hoofdaders van de stad. Hier staat het Nationaal Cultuurpaleis dat in zijn architectuur het verleden van China symboliseert. Als tegenstelling hebben de kommunisten ruim zes jaar geleden het Hotel voor de Nationale Minderheden gebouwd, dat in zijn architectuur de moderne tijd moet verbeelden. Op het Tienanmenplein hebben de kommunisten een groot museum van de Revolutie gebouwd. Hierin wordt de historie van de kommunistische opstand in China levendig gehouden.

Naast dit museum staat het "Monument van de Volkshelden", waar de Rode Garde veel demonstraties geeft. Achter het museum ligt de wijk van de buitenlandse legaties. De straatnamen van Peking zijn van een vaak dichterlijke aard, b.v. "Heilzame Vredesweg" of "Opbouw van de Natie-Laan". Het Altaar van de maan ligt aan de "Leider van de ceremonie-weg". De stad bestaat uit een Chinezenwijk, welke ten zuiden van de Legatiewijk begint, en de Tataren- of Mandsjoewijk die van het Altaar van de Aarde tot het Volkstheater ligt. Tal van namen in de stad weerspiegelen het regime van Mao. Het terrein van massale sportdemonstraties is het Pekings Arbeidersstation, dat 80.000 zitplaatsen telt; dit grote stadion is ruim 7 jaar oud. De Grote Volkshal wordt veel gebruikt voor politieke bijeenkomsten en verder voor concerten en opera's. He gebouw kan 10.000 mensen bevatten en is in tien maanden gebouwd. De Straat van de Eeuwige Vrede heeft luidsprekers aan de lantaarnpalen waaruit bijna doorlopend muziek en politieke leuzen galmen. Het Nationaal Landbouw Expositiecentrum is o.a. een voorlichtingscentrum over de communes. De universiteit van Peking behoort tot de beste van de wereld. In deze universiteit maakte Mao in 1920 kennis met het kommunisme toen hij in de bibliotheek kommunistische lectuur ontdekte.

DE GAULLE IS ER NOG!

"Het belangrijkste is: De Gaulle is er nog altijd."

Voorzover nodig hebben de verkiezingen in Frankrijk, die in twee ronden zijn gehouden, de ogen van de gehele beschaafde wereld op De Gaulle gericht. De eerste indruk is ongetwijfeld, dat de positie van de Franse leider belangrijk is verzwakt, wanneer men de uitslag van de stembus vergelijkt met die van de vorige. Vandaar, dat het zo opvalt, dat in een voortreffelijk artikel in een der grootste Franse weekbladen, een biograaf van De Gaulle, die het overigens zeker niet op alle punten met hem eens is, begint met de woorden: Het voornaamste is: De Gaulle is er nog altijd. Wij willen deze uitspraak nader bezien.

De verkiezingen van 5 en 12 maart hadden betrekking op de samenstelling van de Franse Nationale Vergadering. Deze wordt niet gekozen op de grondslag van Evenredige Vertegenwoordiging, zoals in Nederland en in de meeste westerse staten. Het voordeel van dit laatste systeem is, dat elke politieke mening van enige betekenis gelegenheid krijgt vertegenwoordigd te worden in de Volkskamer naar evenredigheid van het aantal uitgebrachte stemmen. Daar staat tegenover, en ons land levert daarvan het beschamend voorbeeld, dat het moeilijk wordt een sterke regeringsmeerderheid te krijgen. Het Franse stelsel gaat uit van zelfstandige districten, maar bij de uitwerking zijn er allerlei modificaties toegepast, waardoor de uitslag in de richting van een sterke regeringsmeerderheid wordt omgebogen. Op deze wijze werd het mogelijk, dat De Gaulle, hoewel slechts negen en dertig procent van de kiezers hun stem op hem hebben uitgebracht, toch een meerderheid, zij het slechts een krappe meerderheid in de Nationale vergadering heeft kunnen verkrijgen.

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Inderdaad is de meerderheid maar zeer gering: 244 zetels van de 486. Niettemin is de positie van de regering nog zeer sterk. Het is namelijk zo, dat bij de herstemmingen de linkse groepen zich hebben verenigd op de candidaat, die van hen de meeste stemmen in de eerste ronde had behaald. Men hoopte, en niet zonder reden, dat men op deze wijze de Gaullisten het meeste afbreuk zou doen. Zo is dan ook geschied. Voor een gedeelte komt dit, omdat de Gaullisten zich op één punt hebben vergist. Zij meenden, dat de partijen van het midden er niet toe te krijgen zouden zijn een communist te stemmen, als deze bij de eerste stemming het grootste aantal stemmen had verkregen. Deze berekening heeft gefaald. Uit afkeer van het regiem van De Gaulle heeft men ditmaal zich aan de afspraak gehouden.

Nog op een ander punt heeft de partij van De Gaulle zich vergist. De peilingen van de kiezers voor de stemming hadden een voor De Gaulle gunstig resultaat aangewezen. Eilieve, evenals dit in Nederland bij de laatste verkiezing het geval is geweest, van die voorspellingen kwam maar heel weinig uit. Had men er minder op vertrouwd, dan zou men de strijdmiddelen van De Gaulle op een andere wijze hebben gebruikt.

Nu hoopt men maar, dat deze vergissing zich niet op een ander punt zal herhalen. Er zijn namelijk een paar dozijn gematigden, die in geen geval links gerekend willen worden, al zijn ze ook geen aanhangers van De Gaulle. Indien deze zich bij de regering zullen aansluiten, kan deze zich aardig veilig weten.

Vraagt men zich af, wat de oorzaken zijn van de achteruitgang van het stemmencijfer, dan liggen deze waarschijnlijk zeker niet op het terrein van de buitenlandse politiek. Een zeer groot gedeelte van de linker verbonden groepen is hevig gekeerd tegen de staatkunde van Washington, omdat ze deze vooral zien als gericht tegen het communisme. Ook inzake het conflict met de Navo steunen zij de president van ganser harte.

Anders is het met het vraagstuk van de toetreding van Engeland tot de E.E.G. Hier zal de president met oppositie rekening moeten houden. Het is zelfs de vraag, of hij geen tegenstand zal ontmoeten in eigen partij.

Waarschijnlijk zal echter de spits van de aanvallen van de verbonden linkse groepen gericht zijn op de binnenlandse politiek van De Gaulle. Eigenaardig is dit wel. Immers in de jaren, dat De Gaulle aan het bewind is, is de economische toestand sterk verbeterd. Er is geen sprake meer van een zwakke positie van de franc, integendeel. Ook is lang niet iedereen verstoord over de geringe volksinvloed op het bewind, of op de straffe centralisatie en evenmin op de belemmeringen, waaraan de vorming van de openbare mening bloot staat. Het Franse volk is in dit opzicht anders dan vele westerse democratieën. Vandaar dat critiek uit andere landen op het Franse regeringsstelsel in Frankrijk zelf soms zo weinig wordt begrepen. In heel veel opzichten is men met het bewind van De Gaulle tevreden.

Dat is echter niet het geval met de sociale politiek. Men zal zich herinneren, hoe vaak er tijdens het bewind van De Gaulle is gestaakt en hoe vaak het gehele verkeer is lam gelegd. Ook heerst er thans weer grote ontevredenheid onder de wijnboeren, die onder hun plaatselijke magistraten openlijk geweld plegen op de orde en rust, om van de regering privileges af te dwingen.

Op zich zelf al erg genoeg, wordt de toestand nog te meer onrustbarend, doordat ook in de steden de onrust toeneemt. Een bekende automobielfabriek kon niet verhinderen, dat gebouwen en terreinen door stakende arbeiders werden bezet. Op enkele ervan staken de arbeiders al drie weken. In Parijs zelf willen de chauffeurs door staking het gehele openbare verkeer lam leggen. Men spreekt

(Vervolg op pag. 2)

In dit nummer

Beelden van en uit Nederland pag. 3

Echte wetenschap? pag. 3

Brazilie: vegen nieuwe bezems schoon? pag. 4

Uw nieuwe woning in Canada pag. 8

Lucy Maud Montgomery pag. 11

LEZERS SCHRIJVEN

De Schoolslag

In Uw artikel "De Schoolslag niet geslagen" (C.C. 5 maart) wordt de indruk gewekt, dat het slechts gedeeltelijk slagen van de schoolslag te wijten zou zijn aan de financiële gelijkstelling in Nederland.

Ik moest denken aan die andere schoolslag, die in Nederland na veel gebed en langdurige bittere strijd in 1920 werd gewonnen en in een wet werd vastgelegd, dat de christelijke scholen uit de schatkist een bedrag per leerling zouden ontvangen, gelijk aan de openbare school.

Ik heb de laatste phase van deze schoolstrijd bewust meegemaakt. Ik weet hoe christelijk Nederland in de kerken samenkwam om God te danken. En als men dan uw artikel leest komen er vragen op. Is die schoolstrijd dan vergeefs geweest? Of is het een verkeerde zaak geweest? Zou de schoolslag 1966 beter zijn geslaagd als wij de schoolslag van 1920 hadden verloren?

Is het waar dat de verminderde belangstelling voor het christelijk onderwijs is te wijten aan de financiële gelijkstelling? Staat het met de belangstelling voor andere christelijke activiteiten als de christelijke vakorganisatie, de christelijke politiek en de christelijke pers er zoveel beter voor, waar we geen financiële steun van de overheid voor ontvangen?

Ik heb na de gelijkstelling nog 30 jaar in Nederland gewoond en het is voor mij zeker, dat de gelijkstelling tot grote zegen is geweest. 70% van de schoolkinderen in Nederland ontvangen nu christelijk onderwijs, waar ter wereld treft men dit aan?

Is de liefde en toewijding voor christelijk onderwijs sindsdien niet verflauwd? Ongetwijfeld. Maar dat ligt niet aan Gods zegen, maar dat is onze schuld. Wij hebben die zegen van het begin af verknoeid. Wij hebben gemeend, dat toen de zege behaald was, wij de wapenen konden begraven. Maar vijanden zijn vijanden gebleven. Wij hebben niet de wacht bij het beginsel gehouden. Niet de zaak was verkeerd, maar onze trouw ontbrak.

Wij staan in dit land voor dezelfde problemen. De strijd voor de vrije school moet ons niet gaan om een aantal dollars los te krijgen. Het moet een zaak van recht zijn, Gods recht. Wij moeten elkaar waarschuwen en elkaar opwekken, om te bidden dat de Overheid waarlijk "dienaresse Gods" zal zijn, d.w.z. dat zij namens God regeert.

J. C. Bakelaar.
Auburn, Ont.

Bestaansrecht

Geachte Redactie,

In een ingezonden brief, geplaatst in het nummer van 17 maart 1967, bestrijdt Rev. J. G. Groen van Kentville, N.S., het standpunt van de CLAC en de Ontario Alliance of Christian Schools inzake religieuze veelvormigheid. Rev. Groen richt zijn kritiek op mijn uitlating: "Niet wij (CLAC) ontkennen het bestaansrecht van de socialistische vakbond, het is juist andersom", alsook op een zinsnede 'Brief of the Ontario Alliance of Chr. Schools', waar gezegd wordt: "changes and improvements cannot be brought about except within a system of education which would be based on the acknowledgement of religious plurality". Rev. Groen konkludeert hieruit dat "in beide aanhalingen, vooral de eerste, gelovigen het bestaansrecht erkennen van een Christus-verwerpend leven. Daarnaast willen wij zelf met onze opvattingen een plaats hebben; en we stellen samenwerking op prijs".

Uit het betoog van Rev. Groen blijkt duidelijk dat zijn verschil van mening met bovengenoemde organisaties het gevolg is van een verkeerde uitlegging van 't begrip "bestaansrecht". Natuurlijk erkennen noch de CLAC, noch de Alliance of Chr. Schools het bestaansrecht van een Christus-verwerpend leven. Ware dit wel zo, dan zouden deze Christelijke Organisaties niet langer **Christelijke** organisaties zijn. Juist door hun bestaan belijden zij dat in arbeid en onderwijs de mens geroepen is Christus te dienen.

Inderdaad heeft geen enkele organisatie van mensen het recht om God's offer van Zijn Zoon te negeren. In die zin heeft de mens, die de Christus verwerpt, geen **bestaansrecht.** Wanneer wij nochtans het bestaansrecht van niet-christelijke vakbonden en niet-christelijke scholen erkennen, dan willen wij hiermee zeggen dat wij het recht niet hebben om aan zulke on-christelijke organisaties hun bestaan te ontnemen. Met andere woorden, wij erkennen hun bestaansrecht in ons staatkundig bestel en wij vragen voor iedereen binnen dat bestel gelijke staatkundige rechten en vrijheden. Hetgeen iets radikaal anders is dan Rev. Groen's suggestie, dat wij hiermee andere lichten erkennen naast Christus, het Enige Licht der wereld; of zijn beschuldiging dat "waar we nu voor strijden is een betrekkelijk veilig hoekje in de samenleving met erkenning van andere hoekjes". Rev. Groen tekent daarmee een karikatuur van de CLAC en de Chr. School.

Als Rev. Groen werkelijk meent dat het erkennen van elkaars bestaansrecht en het respekteren van elkaars overtuiging en het zoeken naar een vorm van samenwerking onmogelijk is, omdat dit een erkenning betekent van het ongeloof als een rechthebbende mogelijkheid, dan dient hij konsekwent te zijn en er voor te ijveren dat alle niet-Christenen van de straten verwijderd worden. Zij hebben dan immers geen bestaansrecht. Dat lijkt me toch een eigenaardige basis voor Home Mission werk en alle Christelijke arbeid. Wij komen dan bij de "Christelijke" diktatuurstaat van Karel de Grote terecht. Ik kan me niet voorstellen dat Rev. Groen daar heen wil.

E. Vanderkloet,
Ontario Representative CLAC.

LEIDEN: In de sleutelstad is men een actie begonnen onder het motto "Leiden verschoont zich", aangevoerd door wethouder mevr. N. A. de Haan—Groen, voor bedrijven, die zich heeft ingezet om de spreekwoordelijke zindelijkheid van ons land in haar stad waar te maken. Hier een beeld van het vrolijke begin van de actie.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van Arbeid

Constructie Veiligheidsafdeling

De veiligheid van werklieden op constructiewerken in geheel Ontario is de zorg van de Constructie Veiligheidsafdeling. De eigen opzichters van de afdeling en de door de gemeenten aangestelde opzichters die door hen worden geadviseerd en bijgestaan, waarschuwen voortdurend zowel werkgever als werkman op constructiewerken omtrent de bepalingen der "Constructie Veiligheidswet" en de stappen die er gedaan moeten worden om zich aan deze bepalingen te houden.

Inspecties worden op regelmatige tussenpozen gehouden. Uiterste zorg wordt genomen om risico's voor werklieden te ontdekken en te verwijderen. Onder andere worden de volgende items gecontroleerd: versperringen, vastbinden; machinerie; opstapelen van materieel; en persoonlijke beschermende kleding en uitrusting. Betreffende het ondergrondse werk: een speciale opzichter voor Caissons wordt van het Hoofdkantoor der Afdeling in Toronto uitgezonden naar elk mogelijk punt in Ontario waar deze vorm van arbeid wordt uitgevoerd.

Het doel van deze inspectie is om zeker te zijn dat er voldoende ventilatie en verlichting aanwezig is en luchtkokers en werkkamers in veilig werkende toestand zijn. De inspectie en uitvoering van de "Trench Excavators Protection Act" geschiedt door gemeentelijke greppelopzichters aangesteld door de plaatselijke gemeenten.

In 1966 waren er geen noodlottige ongevallen in greppeluitgravingswerken in de Provincie, het eerste jaar waarin een dergelijk record werd gevestigd.

Met ingang van 30 januari 1967 werden wijzigingen in deze wet aangebracht waarbij de verantwoordelijkheid van verkeerd werk bij de aannemers kwam te rusten.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

DE GAULLE

(Vervolg van pag. 1)

alweer van een algemene staking, die zelfs het personeel van de openbare diensten omvat.

Om voor ons onverklaarbare redenen hebben de vakcentrales van de Rooms Katholieken zich nauw verbonden met de socialisten en de communisten.

Bij dit alles gaat het verzet niet alleen tegen de veelszins achterlijke sociale toestanden, maar ook tegen het gebrek aan zelfstandigheid, zoals de regering dat wenst. De arbeiders willen hun eigen zaken door hun organisaties laten regelen en in elk geval meepraten bij het vaststellen van de loonvoorwaarden.

Ondanks het feit, dat de jongste verkiezingen De Gaulle nog ruimte hebben gelaten voor een voortzetting van zijn persoonlijk bewind, stapelen de moeilijkheden zich op. Maar ondanks het feit, dat De Gaulle in zijn politiek maar weinig spreekt over godsdienstige zaken, is hij in zijn hart een gelovig christen. Vandaar dat hij bij al zijn zorgen over de wederopstanding van zijn geliefde Frankrijk daarnaast nog de bekommernis kent over de geestelijke en morele anarchie, die in zijn dagen overal de kop opsteekt.

Zijn wij kloosters aan het bouwen?

Geachte Redactie,

Als we de ontwikkeling de laatste tijd waarnemen in de kringen van de Kerk waartoe wij behoren, beginnen we sterk de indruk te krijgen dat we druk bezig zijn met het bouwen van kloosters en het kweken van Bisschoppen.

We schijnen als Nederlanders van afkomst een sterke natuur te hebben om nieuwe dingen op te zetten, zonder er ons eerst van bewust te zijn, of we ons oude werk al voltooid hebben.

We hebben onder ons goede en vooruitstrevende mensen, die een dynamische kracht ontwikkelen waar we van staan te kijken. Die krachten zijn goed als ze geleid worden door weldoordachte en ervaren personen. Een goede en betrouwbare machine heeft in de regel goede remmen. Ik zou willen vragen "waar zijn die remmen?".

Wij zijn in ons kerkelijk leven bezig zonder remmen te rijden. We zijn druk bezig instellingen in het leven te roepen, met afgekorte namen waar we letters in het alphabet voor tekort komen. We zijn bezig mensen te benoemen voor functies zonder op een democratische wijze de mensen te raadplegen die hun financiële hulp moeten verlenen om de zaak gaande te houden.

We zijn begonnen met Chr. lager onderwijs en we hebben halswerk de zaak gaande te houden of te voltooien. We nemen geen tijd om de salarissen voor het onderwijzend personeel aantrekkelijk te maken; zoals we de predikantensalarissen op een goede standaard gebracht hebben. We moeten vooruit en onder de leuze "Voor het Koninkrijk" beginnen we aan hoger onderwijs met leerkrachten grootgebracht in neutrale instellingen.

Degenen die nog nooit een HBS aan de binnenkant gezien hebben worden in de besturen geplaatst en schreeuwen het hardste "GOD WIL HET". We bouwen aan chr. vakbewegingen en we kweken martelaren. We kijken niet of het financieel verantwoord is, we gaan rustig voort met de verbouwingen en we marcheren het politieke veld in met de slagzin "alles voor het Koninkrijk".

De leiders van de ene organisatie dicteren de andere, de functies worden verdeeld onder dezelfde eenzijdige voorvechters. De functies van ambtsdragers zijn niet meer zo belangrijk als we maar in het bestuur van een of andere organisatie zitten.

Een predikant die zijn werk in eigen gemeente verricht en niet deelneemt aan de optocht wordt zwartgeverfd en vergeten.

Wacht even - - - ik zou gaarne willen vragen, waar zijn wij eigenlijk hier voor; bouwen wij een koninkrijk of bidden we "Uw Koninkrijk kome"?

Zijn we hier om de wereld te veranderen of zijn we hier om het Evangelie te prediken aan alle creaturen? Hoeveel Canadezen zitten bij U aan de avondmaalstafel?

Hoeveel geld werd er verleden jaar gecollecteerd in Uw gemeente? Welk gedeelte hebben we besteed aan werk in eigen kring en organisaties voor eigen kring? Hoeveel arme Canadese families werden door ons geholpen om door ons voorbeeld en onze liefdegaven tot onze God te komen? Hoeveel trokken we uit voor local nummer zoveel; ik bedoel local Evangelisatie? Zoeken we nog naar hetgene wat verloren was of zijn we te druk met het bouwen van kloosters en het benoemen van Bisschoppen. In het scheppingsverhaal lezen we, dat na iedere Creatie God zei: "En zie het was zeer goed".

Wat is de kwaliteit van onze creaties, voordat we aan de volgende beginnen? Misschien krijg ik een antwoord.

A. Strybos,
425 Exmouth St., Sarnia, Ont.

JOIN THE *CHRISTIAN WOMEN'S SPORTCLUB*

We meet every Monday
from 8-9.30 P.M.
in the CHRISTIAN EDUCATIONAL CENTRE.

Transportation available.

For further information call:
Mrs. T. BROUWER, Hamilton, 383-5778.
Mrs. W. NOLDEN, Burlington, 637-6826.

ONZE LEZERS SCHRIJVEN:

"Uw blad lezen we met veel plezier." *Mrs. T.D.*

☆

"We need a paper like yours very much!
We propagate it whenever we can. God bless you in your efforts to be a blessing for many." *Mrs. T.B.*

☆

Als U of uw vrienden nog geen abonnee op Calvinist-Contact zijn, vul dan onderstaand abonnementsformulier in!

YEARBOOKS
V.B.S. Materials
JOHN A. W. EISEN,
RENFREW
Disabled's Products
RENFEW, ONT.

TORONTO BOARD OF EDUCATION
Engels voor beginners
AVONDKLASSEN VOOR "NEW CANADIANS"
3 april — 15 juni — 7:30 n.m.—9:30 n.m. Geen Cursusgeld

MAANDAG en WOENSDAG
PARKDALE COLLEGIATE INSTITUTE, 209 Jameson Avenue, south of Queen Street, Toronto 3, Ontario.
ORDE STREET PUBLIC SCHOOL, 18 Orde Street, Toronto 2B, Antario.
OAKWOOD COLLEGIATE INSTITUTE, 991 St. Clair Avenue West at Oakwood, Toronto 10, Ontario.
PARKWAY VOCATIONAL SCHOOL, 1 Danforth Avenue, Toronto 6, Ontario.

MAANDAG DINSDAG, WOENSDAG en DONDERDAG
BLOOR COLLEGIATE INSTITUTE, 1141 Bloor Street at Dufferin, Toronto 4, Ontario.
KING EDWARD SENIOR PUBLIC SCHOOL, 112 Lippincott Street, Toronto 4, Ontario.
BICKFORD PARK HIGH SCHOOL, 777 Bloor Street West, Toronto 4, Ontario.
KENT SENIOR PUBLIC SCHOOL, 980 Dufferin Street at Bloor West, Toronto 4, Ontario.
GIVINS SENIOR PUBLIC SCHOOL, 49 Givins Street, Toronto 3, Ontario.
EASTERN HIGH SCHOOL OF COMMERCE, 16 Phin Avenue at Chatham, Toronto 6, Ontario.

GRAHAM M. GORE, Director of Education.
WILLIAM P. ROSS, Chairman.

Vergist U niet.....
er is maar één
KOOPS TRAVEL SERVICE
Wij verzorgen Uw reizen zo goed mogelijk
Wij geven de beste service
Wij verzorgen groepsreizen
Wij zijn voor iedereen bereikbaar
Wij komen bij U aan huis om Uw reis te regelen
Wij staan bekend voor de vlugste service in spoedgevallen
Wij publiceren de echte prijzen naar Nederland
Wij zijn het grootste Nederlandse reisbureau in Canada
Wij zijn dag en nacht bereikbaar
Koops Travel Service Ltd.
543 Brant Street, P.O. Box 307
BURLINGTON, ONT. 632-1255
Vert. in Kitchener/Oshawa/Belleville, Ont. ZE 9-2030

HOGE BLOEDDRUK
reum. opzwell., spatten, suikerziekte, struma, vallende ziekte, verkalking, verlamming, zenuwontst., zenuwreumatiek, zwakke maag of zenuwen, neusverkoudh., hooikoorts, uitputting, vetzucht en alle andere slep. ziekten bestrijdt U meest succesvol met de alom bekende onschad. Florakruiden. Toezend. desgew. in blanco verpakk.! Wanhoopt niet, meldt Uw ziekte en klachten vandaag nog aan ons.
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editor: D. Farenhorst.
Editorial Committee: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewponts of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be published without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibilty for opinions by its authors.

10.000

Only certain people can appreciate tracts. To them tract-racks in church hallways, in Dentist's waiting rooms, and in bus advertisements are a pure delight.

In a sense I am one of them. I find great pleasure in collecting bulletins, newsletters, information leaflets, brochures and assorted reading material from church hallways, bank counters or receptionist's desks.

Not so the seamen.

Seamen almost invariably shun tracts. Time and again this has been driven home to me as I placed tracts in attractive stands, or displayed them with other reading material of a more substantial calibre in ships-lounges. — Despite enticing colours, catching titles, subtle shapes, tracts simply don't do it with seamen.

I believe there are two reasons for this:

1. Tracts are designed primarily for "people in a hurry". They are 2 or 3 minute messages directed to the person who has not much more time than 2 or 3 minutes. Seamen, on the other hand, though working 7 days a week, still have time to read. Radio, T.V. and a busy social calendar are not found on the high seas. So seamen prefer a stronger diet than the 2 or 3 minute tract-message.
2. Whether or not this has anything to do with psychology, I am not sure, but seamen, by and large shy away from 'small-sized booklets or pamphlets'.

Tracts, almost without exception are small and thin in appearance.

About one year ago the World Home Bible League (called in Canada: THE CANADIAN HOME BIBLE LEAGUE, Director: Mr. John VanderBoom, 2590 Weston Rd., Weston, Ontario) published a 44-page booklet entitled: "Behold the Answer". It consists of 7 chapters and lets the Bible speak for itself in a series of answers to all sorts of questions about: our Lord, His Church, The Christian Life, and the Things to Come. — All quotations are from one of the clearest and most readable translations of the New Testament: The New American Standard Version.

This publication was very well received in almost all circles where it was distributed.

Also among seamen.

This prompted an idea with the director Mr. John VanderBoom. — Why not have this booklet placed at the disposal of the Harbour Chaplain in Montreal, the Harbour groups working in Hamilton, Toronto, Welland and Kingston, and change the cover so as to make it appeal to seafaring people primarily?

An idea was born.

Now we have a cover. Title: Compass for Life. Attractive marine picture. Inside cover: A short, pointed introduction by Rev. H. Uittenbosch, together with a picture. The back cover: A modernistic map indicating the places along the seaway and great lakes where our churches can be found. Names, addresses and telephones of the churches, so they can find them. A card which can be removed, filled out with a request for further reading material or personal contact, and mailed.

First printing: 10,000 copies. Cost: $500.00.

The churches directly involved in this project like Montreal, Kingston, Toronto, Hamilton, St. Catharines (and perhaps others) will be asked to foot the bill.

For this I am grateful.

A few weeks ago I was informed that during the past two years I have received more than 6,000 scriptures and portions of Scripture from THE CANADIAN HOME BIBLE LEAGUE, for distribution on the ships.

They have **never** sent me a bill. (They will not either.) How do they do it?

1. They have hundreds of volunteers who give hours of their time printing, stapling, sorting, shipping.
2. They have YOU — The Churches — **praying and paying.**

Rev. H. Uittenbosch,

The Montreal Sailors' Institute,
165 Place D'Youville,
Montreal 1, P.Q., Canada.

A NEW CANADIAN EXPORT

by MRS. IVOR SCOTT

(Canadian Scene) — Fourteen years ago, Walter Freybe left his meat business in West Germany to start a new life in Canada. He went back last fall to the Fair of Fine Foods and Provisions in Cologne as a Canadian exhibitor with a new idea — exporting Canadian smoked salmon. Mr. Freybe, who runs two delicatessen shops in Vancouver, found that former Europeans liked smoked salmon. Most of it was British Columbia salmon, exported, smoked in Europe, and sold back to Canada. "I thought it was time Europe started importing a finished product from us," Freybe said. By checking first with the Government of Canada, he learned Canadian regulations on processing. Then he ran into difficulty when he decided to market his product as a paste. Rules were made for smoked salmon slices in Canada, but not for pastes in tubes. But he persevered. His showing at the Cologne Fair resulted in an order for 30,000 tubes. Now he has found that by shipping his paste to Europe, in 450-lb. drums, to be packaged there, he can simplify and avoid the high cost of Canadian packaging.

Recently, the Department of Trade and Commerce sponsored a Canadian booth at a food fair in London, England. Walter Freybe was there with Canadian salmon paste in tubes. It takes effort, research and experiment to enter the world trade market, but it can be done.

Think like a man of action and act like a man of thought.

Henry Bergson

Reactivating the Elderly

New methods to enable elderly invalids to return to normal life through reactivating exercises are having spectacular success at the Reactivation Center of the Rotterdam Municipal Hospitals. From many parts of the world specialists come to Rotterdam to study the work of the center which was established in 1961 as the first of its kind in the Netherlands.

Origin

Heading the Center is dr. S. Braadbaart, a pioneer in the field of geriatrics or diseases of the elderly.

When in 1957 dr. Braadbaart decided to specialize in geriatrics, he first worked in England where this new branch of medicine originated. Soon after his return to the Netherlands he was appointed head of the Social Geriatrics Department of the Rotterdam Public Health Services. In addition, he was put in charge of two homes for the chronically ill elderly patients.

Exercises

Among the reactivation center's patients are such severe cases as stroke paralysis, fractured hipbones, amputated legs, rheumatism, arthrosis or neurological complaints. While they are hospitalized for the treatment of their ailments, dr. Braadbaart steps in with his methods of activating his patients: they have to do daily exercises, take gymnastics, in general, to keep in motion in order not to grow completely helpless. Exercises are short but frequent. People whose illness already earmarked them for institutions of the chronically ill now have a good chance of returning to their homes and leading a normal, or close to normal life.

Return Home

According to dr. Braadbaart about 40% of his patients recover sufficiently, after two or three months of treatment, to return to their own homes.

When discharged from the center, patients are not just left to cope for themselves. The members of dr. Braadbaart's staff take care to find out whether a patient's home is suitable to return to. If so, so much the better. If not, however, measures are taken to send patients to one of the many types of housing facilities for elderly people that are mushrooming everywhere in the Netherlands.

Training Personnel

Among the problems dr. Braadbaart faces in his pioneering work is the lack of trained people. This is why it often has proved necessary for him to train his own personnel such as masseuses and remedial gymnasts, thus adapting them to this specific work.

His results have proved so successful that his Reactivation Center has come to serve as a model for other similar institutions both at home and abroad.

SENIOR SOCIAL CENTER

Another new type of service, in this case for healthy senior citizens, not the handicapped, has attracted nation-wide attention in the Netherlands. A social center for the aged, opened in 1964 in Friesland's capital Leeuwarden, has proved highly successful. Here everyone aged 65 or more is welcome to spend the day in agreeable and useful occupations.

At this center the elderly while enjoying each other's company, are offered the opportunity to play games, read books from the well stocked library and take their meals together. If they wish, they may bring their laundry and have it done for them. Hairdressing facilities, showers and baths are available; so is a chiropodist who treats them by appointment.

Open to All

In the social center for the aged at Leeuwarden no thresholds have to be crossed, either literally or metaphorically. Although the initiative originally was taken by the Christian Reformed community, the center is open to people of all denominations as a true meeting place for senior citizens whatever their background.

The center's aim is to enable aged people to live independently in their own homes as long as possible, yet to offer them company and services when required. Some 700 elderly people live in the vicinity of the center. If they wish, they can make it the true center of their lives.

Own Choir

One of the highlights of the center's activities is its choir. At rehearsal time each Wednesday morning at 9.30 eager singers have been seen lining up outside to wait for the doors to open. Although the majority of the choir members are women, a small number of men takes part as well.

Hostess

Hostess of the center is Mrs. de Rouwe, a trained nurse who formerly worked as a marriage consultant. In her present occupation she keeps regular daily hours for consultation on any problems her charges may have. If she does not herself have the answer, she refers them to other agencies.

She certainly keeps track of her daily guests. When she notices the absence of a regular visitor, she will pay a visit to his or her home to find out whether all is well.

Mrs. de Rouwe's regular staff consists only of three, but she has the additional help of fifty volunteers. The center is subsidized by the government and the municipality.

High Percentage of Senior Citizens

In the Netherlands over a million or 9.5 per cent of the total population is aged over 65 which is the official retirement age when pensions become due. This high proportion of elderly people, among the highest of the world, naturally creates special obligations for government, municipal and private organizations particularly in the field of housing. Many different types of housing facilities have been worked out for this group of citizens all over the country. These possibilities vary from apartment houses where tenants live on their own but can rely on immediate assistance when ill, to homes and institutions in different price brackets where they are looked after according to their condition.

New Ways

The two pioneering centers for the aged here reviewed, the one for handicapped and the other for healthy senior citizens, are just a few examples of the ways in which the Dutch are seeking to assist their compatriots in their declining years.

—Feminine Vignettes.

CANDID COMMENTS

THE CROWN

by ROBERT N. THOMPSON, M.P.

One of the great advantages of the British parliamentary system is the separation of the head of state from the wrangling and discord of partisan politics. The Crown, immune as it is from the factional disputes that characterize political activity at every other level, symbolizes in a most personal way the continuity and the stability of the nation. The Crown, then, is more than any political issue, no matter how violently that issue may move Canadians at one time or another, for it serves as a permanent link between all generations of Canadians, binding the new-born to those who moulded confederation one hundred years ago.

The continued integrity of national identity is safeguarded in the Parliamentary tradition with the Queen in Parliament. Those who argue that our system would remain intact with a President rather than a Monarch seem oblivious to the dangers of politicizing the head of state. That office should symbolize all of the people, and not just those whose Party was fortunate enough to win a majority in the last election. The head of state represents all members of the nation regardless of racial descent, religion or political party. The Monarch not only is representative in the above sense, but also in its very heriditary nature allows the institution to symbolize all generations — those who have toiled to build Canada and are now gone, and those who are still growing and learning. The warm familial bond of the Crown links them together as an elected and temporary President could never do. The Crown is a living embodiment of a country's past, present and future. The American President has never filled this role for he is the successful product of a political Party for a particular period in history. Our American cousins rely instead on their flag and their eagle, symbols of great worth to be sure, but hardly comparable to the living and personal institution of the Crown.

At a time when the very young seem indifferent to the standards of their elders, and when the old, in turn, are often intolerant of the new ways being forged by their offspring, there needs to be a reminder that the important bonds which link them together in this Canada transcend the debate of the moment.

AUSTRALIAN GLEANINGS

During November/December the Box Hill session organized a four-week course (4 successive Monday evenings) for people of 16 and over. The subject? Ethics of Marriage! Some of the discussed topics were: boys and girls and love; the engagement period; what makes a marriage good. Very commendable, Box Hill! Also young people from neighbouring congregations were invited. No doubt they came in crowds!

—Trowel and Sword.

TEAM TEACHING INVADES THE AUSTRALIAN SUNDAY SCHOOL

CANBERRA — New material for all Sunday schools of three denominations is being called "the most ambitious program ever undertaken in Christian education in Australia."

The new curriculum to be introduced in 1970 is being specially designed for team teaching. Preparation of the new program is being supervised by the Joint Board of Christian Education made up of the three denominations who are to use the material, Presbyterian, Methodist and Congregational.

Present Sunday school classes consist of six or seven pupils under one teacher. This is expected to give way to team teaching with groups of 15 to 30 children being led by a number of teachers.

The joint board is organizing the Associates in Christian Education program which is aimed at recruiting 1000 laymen willing to undergo special training, the Australian Methodist Newsletter reported. After training, each layman will have the general guidance of six or seven schools.

—World Vision.

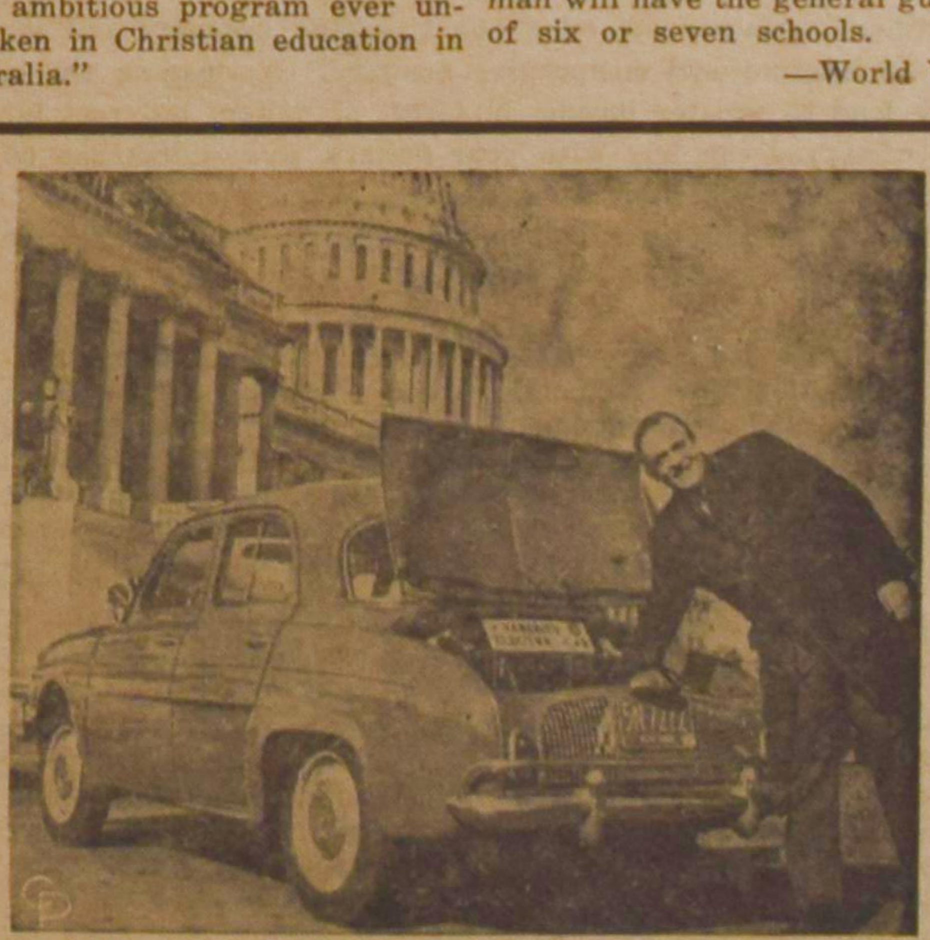

POLLUTED AIR WARRIOR—The workings of his little electric car are pointed out by Rep. Richard L. Ottinger, New York, after driving to Washington from his home. He says such cars would help clean up polluted air in major cities.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

22

When we read the record of the Apostle Paul's work in the Acts of the Apostles we find that as soon as there was a sizable group of Christian believers in a place he saw to it that elders were appointed as rulers. This bound the group together, enabled it to act as a body, gave it a certain permanency. This was also after the pattern given in the Old Testament.

In Reformed churches that pattern has been followed in establishing congregations. So also in the Christian Reformed Church. We know of congregations which began with as few as seven families and blossomed into strong churches. Naturally that also became the pattern among us in Canada. Several cases stand out in my memory.

In March '49 Rev. A. Persenaire and I journeyed east to organize groups in Trenton and Bloomfield. Rev. G. Andre, the local home missionary was in charge of the services; Rev. Persenaire preached the sermon; the writer of these lines conducted the voting and installed the brethren who were chosen to serve as elders and deacons. A spirit of gladness prevailed: church life was becoming settled: we were making progress!

In Aylmer we were having regular meetings to stimulate immigration and promote our group. Suddenly one of the men raised the question whether we should not seek to be organized. It struck me by surprise: I just had not thought that we were up to that point. But there was no reason why we should wait. Classis Grand Rapids East under whose wings we were doing our work (since my calling Church, Detroit, was part of it) readily agreed and so on the last Sunday in May, 1949 Rev. H. Blystra, the Home Mission Secretary, preached the sermon, and Rev. A. Persenaire conducted the voting, and we were organized. Out of Aylmer came the St. Thomas group which became a church in 1952.

In Ilderton a church was instituted in May, 1950. The Rev. J. M. Vande Kieft as home missionary at large delivered the message and the local home missionary conducted the organization. Out of Ilderton came the Strathroy church in 1951. The Ilderton Church later moved into London and became the London Christian Reformed Church. Thus in my district four churches were organized: Aylmer, St. Thomas, London, and Strathroy. The usual pattern was to choose three elders and three deacons, one of each to serve three years, one of each for two years, and one of each for one year, so as to start the customary rotation. It would be interesting to state the names of those who were chosen but I have no record of that, and prefer not to rely on memory lest some be forgotten.

I had the pleasure also of participating in organizing churches at Wyoming and Sarnia.

A few interesting things come to mind.

In one place one of the elders chosen, not being from a Gereformeerde Kerk but from the Chr. Geref., had joined us with his family, but had not given it a thought that he might be chosen for elder. When the vote had been taken and he was asked whether he would accept he stood speechless, unable to say a word. After some waiting it was agreed to give him time to think it over. After a couple of weeks he agreed to serve and was installed.

CONGREGATIONS AND CLASSIS

In another group one of the first deacons, being engaged in night work and unable to attend consistory meetings, was necessitated to resign. Immediately two men were nominated for filling the vacancy. On a Sunday the duo was announced with the news that on the following Sunday morning after the service the election would be held. One of the nominees was not present on that morning when the announcement was made, and somehow no one thought of informing him. On the following Sunday morning he came to church, heard the nomination, took part in the election, was elected, agreed to serve and was at once installed in office. He came completely ignorant of the matter, and left as a deacon installed in office! And the next thing he was chosen as treasurer of the congregation!

One of the groups was organized in a former church now used as townhall and rented to our people for the time being. On this occasion it was my privilege to give the sermon. Right alongside the building was a railroad; a switch engine was busy arranging cars, giving signals in doing so. Just as I began the sermon the engine let out a toot. I stopped, waited, all seemed quiet, I started again and the engine said toot! This went on several times until at last the engine moved on and we had peace and we instituted the Christian Reformed Church of Wyoming, Ontario.

In Sarnia so many people had come that there was need of a second church. A large group of over 100 families met for organization. It was the writer's privilege not only to bring the message but also to conduct the voting. It was agreed to elect six elders and six deacons, and that without a nomination, from the bottom up. So we voted and counted ballots and voted and counted more ballots, on and on ... Late in the evening it was agreed to take a recess and to have coffee. Happily some ladies were present too and we had coffee. After that more voting, more counting. There were two brethren in the running whose name was Hiemstra, one was from Camlachie, the other from Corunna. I can still hear them: Hiemstra, Camlachie, Hiemstra Corunna, Hiemstra Corunna, Hiemstra Camlachie . . . But at last it was done; the brethren were duly installed; at about 1 A.M. the Rehoboth Church was on its way.

When our first congregations were organized there was no classis in Canada: the best arrangement that could be made was that they be a part of the nearest Christian Reformed classis in the U.S. For most of our churches this was Classis Grand Rapids East, which included churches as far east as Detroit. So to attend classis, three times a year, we traveled to Grand Rapids or some place near it.

It was difficult for our Canadian elders to attend. Many could not get time off from work. To enter the U.S., as long as they were not Canadian citizens, they must have a visa from the U.S. consulate in Canada, and these were not easy to get. It meant trips to Windsor or other places. If our elders were able to get in they were confronted with the fact that all the discussions at the meeting of classis were in English which as yet they could hardly follow. We did the best we could in the circumstances; gradually more elders could go. It was for them an interesting experience and it promoted understanding of our church life and a greater sense of belonging and cooperation.

As the number of churches increased another problem arose: more and more delegates came from Canada to the classis. The meeting assumed the proportions of a synod. The agenda became so crowded that it was impossible for the meeting to be finished in one day, as had been the custom. To meet for more than one day presented problems of lodging over night and delegates who could hardly attend more than one day. More and more the question was asked, Where are we going? What are we going to do?

At a meeting in Lansing, Michigan, in 1950, this came to a head. Again the number attending was larger than before. What must be done? Meet more than one day? But that was not the problem: the meeting was getting too large. Some suggested that the Canadian churches be apportioned among neighbouring classes: some in another classis of Grand Rapids, some in Classes Hudson or Hackensack -in the east. But no, there were protests against thus separating churches which belong together. At this point one of our home missionaries in Canada arose and simply suggested: Why not institute a classis in Ontario? We have plenty of churches for that and we have the leadership. This brought on a lively discussion. Were we ripe for such a step? Even some of our Canadian men were afraid of it. But in the end those in favor prevailed and classis gave its approval. I can hear our elder from Aylmer say, I am grateful to the classis for its confidence in us as shown by this decision. Classis appointed a committee to prepare for the organization of Classis Ontario; synod in due time gave its approval; and so we set up our own Classis Ontario, the first in Canada.

Before long that meeting too became too large and distances were too great especially for elders to attend. Some did not get back home till morning and went to work without going to bed. So before long Eastern Canada had four classes: Chatham, Hamilton, Toronto, Eastern Ontario. And now a movement is afoot to have another in Ontario. Meanwhile there are two in Alberta and there is one in British Columbia. How we have grown in so few years! The King of the Church has been at work in that too. Glory to His Name!

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

ENTERTAINMENT FOR THE EASTER HOLIDAYS

The author S. Loyd was a real joker. He simply loved to fool people. We learned this more than once from the problems in our contest. One night in the horse tram of New York (around 1850!) he threw a lady into a fit when one of the eggs in her basket seemed to say, "Don't slow down, for, if you do, you will bring home a basket of chickens." For Loyd was also a master ventriloquist.

The problem I will show you here had the topic: "Beauty before Difficulty". One who would fall into this trap would try to find something special: some big sacrifice, for instance, or a very innocent move. But Loyd would chuckle because again he succeeded to fool somebody.

S. Loyd 1867

Black: 6 pieces

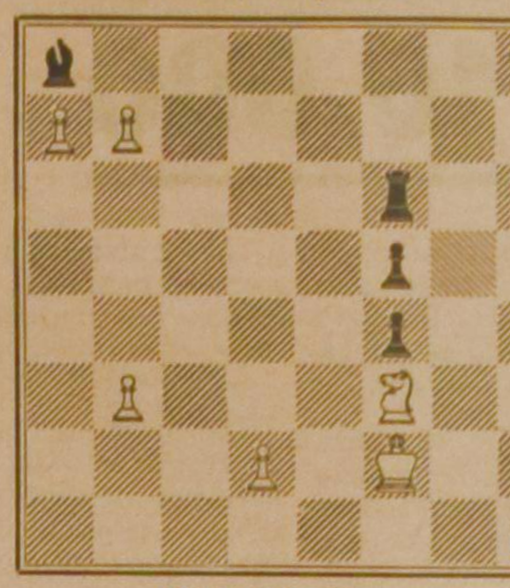

White 7 pieces

White to play and mate in three moves.

SOLUTION

The least expected move is the key: 1. PxB/N! Now the black Rook is forced to move, opening the diagonal QR1 to KR8. After 1. —, R-B3;, 2. Q-R1 ch follows, plus 2. —, R-B8; 3. QxR mate. A second variation explains the keymove: 1. —, R-R3; 2. N-N3! and 3. QxN mate, or, after 2. —, RxN; 3. Q-R1 mate.

Dutch: 1. f7xg8P. a. 1. —, Tc6; 2. Da1, Tc1; 3. Dc1: mat. b. 1. —, Ta6; 2. Pb6 en 3. Dh6: mat. Of: 2. —, Tb6:; 3. Da1 mat.

Other variations can easily be found.

Jan Vermeer

OF DELFT

Canadians visiting the Netherlands to view the country's rich heritage of paintings, will find a small but exquisite collection in The Hague's Mauritshuis. The stately 17th century buildings, picturesquely situated close to the Hall of Knights, harbors some 300 paintings of old masters including Rembrandt, Jan Vermeer, Jan Steen, Paulus Potter and others of the old Dutch school.

RECORD TO VERMEER'S EXHIBITION

Originally an aristocratic residence, the Mauritshuis was inaugurated as an art gallery in 1816 when King William I, whose rule followed the Napoleonic era, donated his entire art collection to the reborn state. To accommodate the paintings, the Netherlands government bought the Mauritshuis. Last summer the Mauritshuis, to celebrate the 150th anniversary of this event, staged a truly marvellous exhibition named "In the Light of Vermeer", built around eleven of Vermeer's masterpieces. In the fall of 1966 the collection went to Paris. When the exhibition was closed recently, it was found that in Paris 350,000 people had passed the turnstiles to view the old Dutch master of light and dark.

It may therefore be interesting to prospective visitors to the Mauritshuis, where several of Vermeer's best paintings have their permanent home, to have some facts on the life of this now famous painter who was so little known in his own time. Who was this man to whom no more than 36 paintings are attributed today?

OLD DELFT

While the lives of other Dutch master painters are known in detail that of Jan Vermeer remains veiled in privacy and detachment. A clue may be found in his hometown, Delft, which he is assumed never to have left, not even for a day.

Delft is one of those picturesque old Dutch towns where history has seemingly stood still. Yet today it houses important industries and a Technological University of international scope. Along Delft's narrow canals and over its humpbacked bridges Prince William "The Silent" of Orange once walked. Here stands his modest palace, still today known as the "Princenhof" (Prince's Court). Here, also, in the New Church (though built in the 14th century) on the Market Place, he lies buried, as do all his descendents down to Queen Wilhelmina.

Other great Dutch genre painters such as Pieter de Hoogh, also lived in Delft. So did Carel Fabritius, in whose study Jan Vermeer worked for some time. and naturalist Anthony van Leeuwenhoek, a close friend of Vermeer, who discovered bacteria with his home-made microscope. Delft was — and is — an intimate unworldly town, reflecting itself in its tranquil canals. Such an atmosphere would put its stamp on Vermeer's work as we know it.

TAVERN

In this timeless Delft Johannes Vermeer was born on October 31st, 1632. He was a quiet boy, an introvert. Early he was drawn to colour and form: his father was a silk weaver and art dealer. He studied people: the ground floor of their large home on the market place was a tavern. But Jan disliked the noise. He preferred the forgotten little streets with their gabled houses. He loved to watch the reflection of light on the white walls of his home. He began to paint familiar objects in sober colours.

INHERITS GALLERY

In 1653, Jan Vermeer married Catherine Bolnes, a girl not from Delft, but from Gouda. They had eleven children. When silk weaver Vermeer died, he left the art gallery to his son Jan. Jan badly needed to make some money. His painting did not bring in a penny. So poor was he that, when he wanted to join the local St. Lucas Guild of painters, he was unable to produce the entrance fee of six guilders. It took him three years to pay off that debt, but he was accepted as a member right away. He went his own quiet way, producing an average of one painting a year. He was one of the few masters in wealthy 17th century Holland who had no patrons, who received no commissions. He did not really want money. He wanted to find inner peace through the medium of painting. This reflective search caused him to use colours of detachment: cool blues and

(Continued on page 11)

HOW WOULD YOU LIKE YOUR WINE?

DRS. J. P. VERSEVELDT

As every housewife can tell, prices have been rising fast in the past year or so. Mr. Rasminsky, the able Governor of the Bank of Canada, in his latest annual report to Parliament, expresses grave concern about developments and bluntly warns us and our governments that "for much of the last two years, we have overloaded the economy". Commenting on the hairraising pattern of wage and price increases in Canada, he says that "this cannot go along for long without seriously affecting the Canadian economy and in particular its international competitive positon". Overloading the economy may lead to greater income in terms of dollars but real income, that is what you can buy with your dollars, cannot increase beyond what the economy can in fact produce. When incomes rise faster than output, the only result is an increase in prices. "You cannot get a quart of wine out of a pint jug."

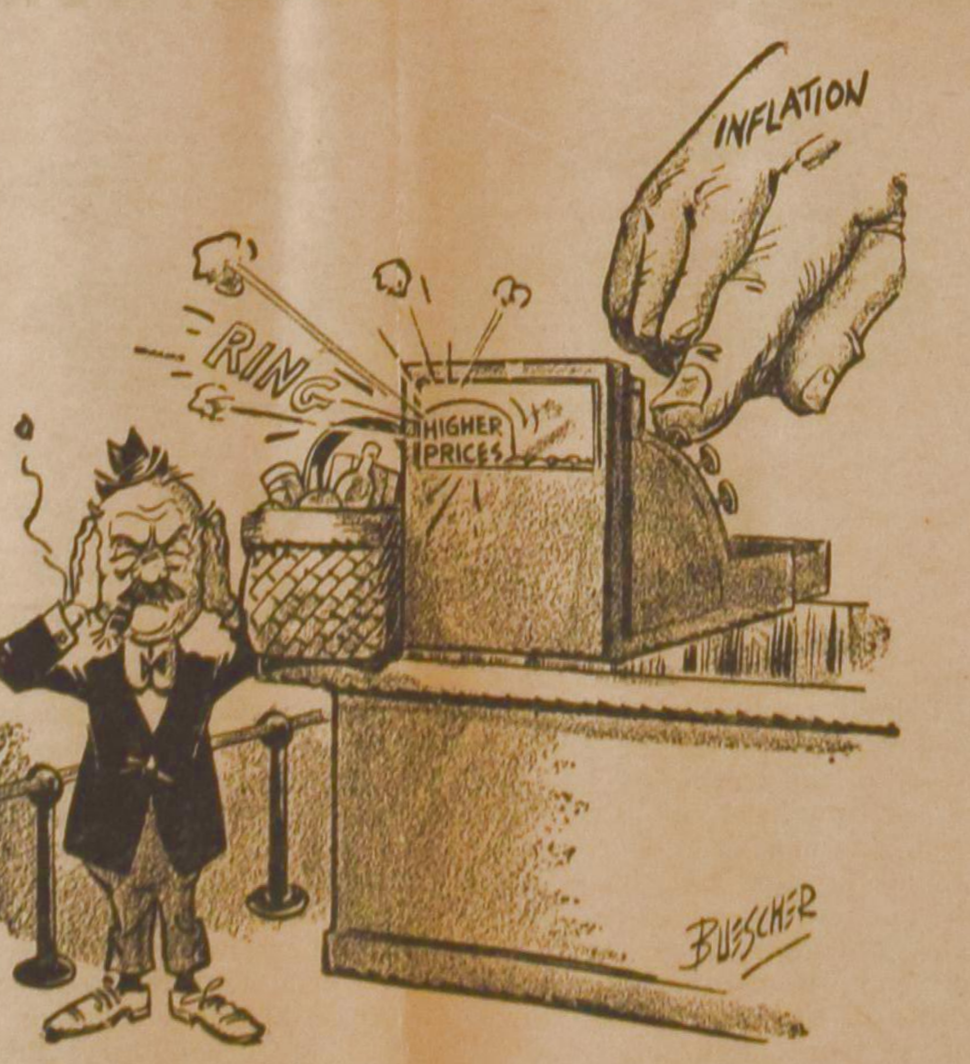

The highly respected international Organization for Economic Cooperation and Development (O.E.C.D.) has also urged that Canada control its rise in wages and prices which has been outpacing the U.S. rise and which in the opinion of the O.E.C.D., threatens to erode Canada's competitiveness in world markets.

In the meanwhile the Canadian Government goes its own merry way, not paying any attention to what authoritative bodies like the O.E.C.D. and the Bank of Canada have to say. All through 1966, and also this year, we have been seeing the Federal Government preaching one thing and doing the opposite. Beginning with his budget in the Spring of last year, Finance Minister Mitchell Sharp urged restraining by labour in making wage demands and by business in raising prices. At the same time, he told us that his government would be increasing its spending by 9.6%.

Later in the year, Mr. Sharp forced the Steel Company of Canada to roll back an increase in prices but at the same time set an extremely dangerous precedent by allowing the longshore and seaway workers a 30% wage increase. Since then, other unions have been trying for the same or even better settlements and have largely succeeded.

Last December, Mr. Sharp emphasized that the increase in old age pensions had to be matched by tax increases to pay for the added outlays. Nevertheless, at the same time Mr. Sharp forecast a $190 million increase in his own spending.

Last week, the government revealed that its spending estimates for the new fiscal year had gone up by $1.3 billion to a record $11.2 billion, a 20% increase, one of the largest in Canada's history. The rise compares with 14% last year and 8% the year before. The growth in the economy in the year ahead cannot possibly provide enough additional tax revenue to pay for such a large increase in expenditures. This means that there will have to be further increases in taxes. To repeat Mr. Rasminsky, you cannot get a quart of wine out of a pint jug. If you let the government take larger swigs, there is less left for us.

Of course, it is also possible to let prices go out of control. This means watering down the wine so that we can all have some more. But it will not improve the taste and the actual amount of wine remains the same, the rest is water. Likewise in the economy, we may all have higher incomes but if prices rise equally fast or even faster, we cannot do more with the income. In other words, what you can buy with it remains the same. Would you not rather have undiluted wine?

Beelden van en uit

NEDERLAND

MISLUKTE FORMATIE

De formatie-Biesheuvel is niet geslaagd. De huidige Minister van Defensie, oud-schout bij nacht P. S. J. de Jong, lid van de Katholieke Volkspartij, mag nu proberen een Kabinet tot stand te brengen. Waarschijnlijk op dezelfde basis, n.l. het program als door prof. Zijlstra opgesteld en door de drie christelijke partijen en de liberalen onderschreven.

Waarom mr. Biesheuvel, de leider van de A.R. fractie, niet slaagde? Tot op vandaag is het niet helemaal duidelijk. Naar het heet, omdat hij bekwame figuren, speciaal uit de R.K. hoek, niet voor zijn karretje kon krijgen. Ook mede door het feit, dat de andere fractie-voorziters hem candidaten opdrongen, een beetje mee wilden formeren.

Wij hebben reeds meermalen gepoogd, zij het in 't kort, het Nederlandse staatkundige bestel voor onze lezers duidelijk te maken. In Canada is de leider van de overwinnende partij meteen premier. De oppositie vormt zelfs een "schijnkabinet", d.w.z. ook het merendeel van een toekomstig ministerie is al bekend, voor nog de verkiezingen worden gehouden, waardoor de overgang van het ene naar het andere Kabinet nooit lang duurt.

In Nederland ligt dat anders. Er moeten tegenwoordig vier van de vijf grootste partijen aan te pas komen om een regeringsteam te vormen. Praktisch betekent dit, dat óf de socialisten óf de liberalen in de oppositie zijn. Wil één van de twee aan bod komen, dan is overleg en tenslotte overeenstemming met de confessionele partijen nodig.

Nu was het vanouds zo, dat de Koningin, de raadgevers gehoord, een formateur aanwees. Deze stelde een basis-program op, zond dit naar de bevriende fracties, als hij een z.g. parlementair Kabinet wilde samenstellen of hij pleegde met de politieke partijen als zodanig geen overleg en vormde een extra-parlementair college.

Doch in elk geval lag de keuze van de personen bij hem.

Wij hebben de indruk, dat mr. Biesheuvel gehinderd is bij het zoeken van de personen, die hij in de eerste plaats bekwaam en geschikt achtte.

Men is teveel op zijn stoel gaan zitten.

Toen dan ook een paar prominente figuren uit de Katholieke Volkspartij, al of niet onder een bepaalde invloed, voor de eer bedankten, moest hij het bijltje er wel bij neerleggen.

Zes weken na de verkiezing zijn we dus nog geen stap verder.

Prof. Romme, aanwezig bij de begrafenis van oud-minister Suurhoff, voorspelde het reeds.

De nieuwe formateur, een goede Minister van Defensie, heeft zeker niet de politieke scholing die Biesheuvel had en er moet maar weer worden afgewacht, wat er uit de bus komt.

Waarom de man, die eigenlijk verantwoordelijk is voor de crisis, de vervroegde verkiezingen en het mislukken van de formatie, zelf niet voor deze taak wordt gesteld, is geen mens in Nederland duidelijk. De heer Schmelzer, de leider van de fractie van de K.V.P., is een uitgekookte jongen. Iemand, die heel wat in z'n mars heeft en zijn mond niet voorbij praat. Doch hij is de meeste Nederlanders, vooral die van boven de Moerdijk, wat al te slim. Een forse kritiek daalt dan nu ook op zijn gladde schedel neer.

De "Leeuwarder Courant" schreef dat degenen die verantwoordelijk zijn voor de chaos, die thans in Den Haag is aangericht, het overheidsgezag méér hebben ondergraven dan de provo's ooit hadden kunnen doen.

"De Volkskrant" heeft het over het onbehagen en wantrouwen in de werking van onze democratie, tengevolge van dit handelen.

"Het Algemeen Dagblad" spreekt van politici met blindheid geslagen.

We zouden u nog veel krasser uitspraken kunnen opdiepen, doch dan moet men wel even opletten uit welke hoek die komen. Het is nog altijd zo, dat de kunst moeilijker is dan de kritiek. Ook de kunst van formeren!

Twee bekende mensen, twee geheel verschillende, zijn dezer dagen gestorven, nl. oud-minister Suurhoff, socialist en tevens een stimulerende figuur bij de emigratie en de schrijfster Wilhelmina Vermaat. De oudere uit Nederland afkomstige lezers zullen haar beter kennen als Wilma.

Suurhoff was nog slechts 61, Wilma 93 jaar.

De eerste was echt een man uit het volk. Via de vakbeweging in de Kamer, via de Kamer op het Departement. Eerst, het langst en het best, op Sociale Zaken; in het Kabinet-Cals op Waterstaat en Verkeer.

Hij was graag minister.

Het paste bij hem, omdat hij een man van aanpakken was. Bij de crisis van 1958 sneuvelde zijn eerste ministerschap, in de nacht van Schmelzer (14 okt. 1966) zijn tweede. Tegen het eind van het vorige jaar was zijn gezondheid al wankel. Als hij nog een enkele maal in het openbaar verscheen, herkende men hem nauwelijks.

Hij is de grote verdediger van de ouderdomsuitkering (A.O.W.) geweest en heeft daarmede bij vele ouderen van dagen de levensavond verrijkt.

Wilma had, vooral vroeger, vele lezers. Haar boeken stonden literair op een beter peil dan die van sommige andere "Christelijke" schrijvers en schrijfsters. Zij waren ook reëler.

Haar werk — zo is gezegd — wordt gekenmerkt door een zekere dichterlijkheid, grote zachtmoedigheid en waarachtige vroomheid. In "Het heilig geheim van mijn leven", verschenen in 1953 (ze was toen tachtig!) gaf ze een autobiografie, gaf ze zich zelf. Ik ben overtuigd, dat velen "De bruidsketting" (1923) en "Moeder Stieneke" (1926) gelezen zullen hebben. Een van haar boeken heette "De Opstanding". Vlak voor Pasen ging zij heen tot Hem, Wiens opstanding steeds weer het hart van vreugde doet kloppen.

Cn.

Drachten, Lentedag '67.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Geef Uw

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

Echte Wetenschap?

In het nummer van verleden week was onder de rubriek "Lezers schrijven" een brief afgedrukt van Mr. VanderWerff, getiteld "Wetenschappelijke Feiten". Hoewel het onze gewoonte niet is om op ingezonden stukken en brieven in te gaan, willen we deze keer een uitzondering maken, aangezien hier zaken worden aangeroerd waaraan wij in de laatste weken enkele artikelen hebben gewijd. Het gaat er ons in deze artikelen niet om elkaar te 'bestoken', maar om de discussie over dit onderwerp te stimuleren en elkaar bij de oplossing te helpen.

In zijn brief haakt Mr. VanderWerff in op wat wij geplaatst hebben boven de artikelenreeks van prof. Sizoo, waarin o.m. gezegd werd dat de gewone man zich bezorgd zou maken over de *wetenschap* in verband met zijn geloof. Hierop antwoordt Mr. VanderWerff: "Nu de gewone man, die enige tijd heeft meegeleefd, maakt zich niet bezorgd over de ontwikkeling van de *echte* wetenschap in dat opzicht." De briefschrijver vervolgt dan met te zeggen dat de gewone man zich echter wel bezorgd maakt over de zgn. wetenschappelijke "feiten" die worden gebruikt tegen de onfeilbaarheid van de Bijbel. In dit verband worden dan de namen van dr. Kuitert en dr. Koole genoemd. In het vervolg van de brief wordt erop gewezen dat de wetenschappelijke gegevens toch niet door alle wetenschapsmensen als vaststaande feiten worden aanvaard. In dit verband worden de namen van dr. Flint, Yale, Duyvené de Wit, Rehwinkel, Morris en Velikovsky genoemd.

Terecht wijst de briefschrijver er op, dat bij de beoefening van de wetenschap vaak zeer onverantwoord en overhaast te werk wordt gegaan. Inderdaad, de wetenschappelijke gegevens zijn vaak minder betrouwbaar dan soms wordt beweerd. Voorzichtigheid is op dit gebied dan ook zeker aan te bevelen. Aan het einde van de brief wordt dan nog gezegd dat de gewone man kennis kan nemen van de verschillende verklaringen, die door verschillende professoren zijn gegeven. Dit is ongetwijfeld juist. De vraag is echter of hij de wetenschappelijke gegevens ook naar hun juistheid kan *beoordelen*. Beschikt hij over voldoende kennis om uit te maken wat *echte* wetenschap is? Dit is een vraag die wij toch niet naast ons neer kunnen leggen.

Laten we een concreet voorbeeld nemen. Enkele maanden geleden werd er in de kranten nogal veel geschreven over het vóór en tegen van het gebruik van sodium fluoride in het leidingwater. In het nummer van verleden week beantwoordde Dr. VanBelle een brief over dit onderwerp van een van onze lezers. In de discussie over 'fluoridation' kwamen eigenlijk *twee* vraagstukken naar voren. Het ene was van technische aard. Levert het gebruik van sodium fluoride gevaar op voor de gezondheid van de mensen? Het andere was van *ethische* aard. Kan een gemeentebestuur het gebruik van sodium fluoride aan de burgers opdringen, wanneer een groep hiertegen bezwaar maakt? Hier komt het vraagstuk van de individu en de gemeenschap om de hoek. Het is voor de 'leek' niet eenvoudig te beoordelen in hoeverre het gebruik van sodium fluoride b.v. de lever of de nieren aantast. Daar komt nog bij dat men de twee aspecten van het probleem, het technische en het ethische, in de discussie over 'fluoridation' niet altijd gescheiden hield. Er waren mensen — gewone mensen zowel als intellectuelen — die allerlei wetenschappelijke bewijzen dat sodium fluoride gevaar opleverde voor de gezondheid *gebruikten* om hun theorieën over persoonlijke vrijheid een ruggesteuntje te geven, zonder dat zij *zelf* in staat waren over de juistheid van deze wetenschappelijke feiten te oordelen. Het is zelfs zo dat wetenschapsmensen, die ook aan niets menselijks vreemd zijn(!), *subjectief* de wetenschappelijke gegevens bestudeerden en hun uiterste best deden om deze voor hun theorieën pasklaar te maken.

Bij ons oordeel als gewone man zullen we dus met twee dingen rekening moeten houden. In de eerste plaats: het is onmogelijk voor ons om over allerlei wetenschappelijke gegevens te oordelen. In de tweede plaats zullen wij niet over het hoofd moeten zien dat intellectuelen ook mensen zijn en soms (niet altijd!) hún wetenschappelijke gegevens spannen voor het karretje van hún theorieën.

Om nu terug te keren tot de zondvloed. Als gewone man moeten we eerlijk toegeven, dat het voor ons moeilijk uit te maken is wat wetenschappelijk juist is. Dit hindert ons in het geloof aan God's schepping niet, want de Bijbel, zoals dr. Praamsma ook heeft geschreven, geeft ons geen nadere inlichtingen over de omvang van de zondvloed. Wanneer wij nu boeken lezen die zich met het onderwerp 'de zondvloed' bezighouden kunnen we moeilijk uitmaken wat wetenschappelijk juist is. De meeste dominees kunnen dat evenmin! Daarom moeten we niet te gauw beweren dat de gewone man weet wat *echte* wetenschap is. Deze zaak is inderdaad wat ingewikkelder dan soms onder ons wordt beweerd.

Indien men toch dergelijke wetenschappelijke boeken leest, waartegen wij niet het minste bezwaar maken, zullen we ons toch moeten afvragen: met welk *doel* zijn deze boeken geschreven. Het antwoord op deze vraag *kan* ons helpen bij de beoordeling of de wetenschappelijke gegevens van een bepaalde schrijver juist zijn. Iemand kan b.v. over het ontstaan van de aarde en van de mens schrijven op een wijze, waaruit duidelijk blijkt, dat hij God wil uitsluiten. Het kan ook gebeuren dat de schrijver zijn wetenschappelijke gegevens opstelt *uitsluitend* om op een wetenschappelijke manier te *bewijzen* dat God's Woord onfeilbaar is. In beide gevallen mag men de 'wetenschappelijke' gegevens wel eens nader bekijken. Dit behoeft niet altijd nodig te zijn, maar met de mogelijkheid moet worden gerekend.

Misschien schudt u uw hoofd en denkt u: waar vinden we dan ooit *zekerheid*. Als we zelfs de professoren niet altijd kunnen vertrouwen, waar blijven we dan? Dat valt echter nogal mee. Zolang we maar duidelijk voor ogen houden dat God's Woord geen wetenschappelijk boek is in die zin dat het ons *alle* geheimen over de schepping verklaart. Wij mogen in alle nederigheid en op een voorzichtige manier en met heilige verwondering voor God's grootheid Zijn werk *bestuderen* en *bewonderen*. Dat het resultaat van de onderzoekingen van christelijke wetenschapsmensen niet altijd eensluidend is moet ons niet verwonderen. We vinden dit in alle takken van wetenschap. Bij deze onderzoekingen kunnen wij immers niet *in alle opzichten* terugvallen op het Woord van God. Men moet dan ook de studie van dr. Kuitert en dr. Koole niet beschouwen als een *aanval* op de onfeilbaarheid van de Bijbel. Dit is beslist onjuist. Deze professoren willen alleen omschrijven wat wij, volgens hen, onder de onfeilbaarheid van God's Woord moeten verstaan. Wij mogen het met de argumenten van deze professoren oneens zijn, dat is een tweede zaak, maar het is onbillijk om deze professoren te beschuldigen alsof zij *opzettelijk* het gezag van God's Woord willen ondermijnen. Zo wordt het jammer genoeg door sommige predikanten onder ons wel eens voorgesteld, maar deze maken de fout dat zij vanuit hun theorieën niet meer onbevangen kunnen luisteren en in hun critiek niet geheel eerlijk zijn.

Laten we ons daarom tot het uiterste inspannen om de zaken juist te onderscheiden, anders zal onze beoordeling en veroordeling vaak de plank misslaan. De wetenschap moet eerlijk zijn. De critiek eveneens.

P.T.

BE UP TO DATE
Read
CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

Gaat de wereld zien op Expo 67, Montreal.

De grootste van alle tentoonstellingen opent 28 April.

Wanneer U Expo 67 bezoekt, de allergrootste wereldtentoonstelling, dan gaat U een reis om de wereld maken, daarbij bij ongeveer zeventig naties afstappend. U zult naar de maan schieten; naar de oceaanbodem duiken; de ontwikkeling zien van "DE MENS EN ZIJN WERELD", van het ontstaan der aarde tot de dag van morgen. U zult mensen van vijf continenten ontmoeten die voor deze grootste gelegenheid naar Montreal trekken.

En U zult heel wat plezier hebben. Expo 67 biedt de meest uitgebreide vorm van amusement, voedsel en plezier aan die U ooit op één plek bij elkaar hebt gevonden. U zult fabelachtige kunstschatten ter waarde van 53 miljoen dollar zien; verrukt zijn over de uitvoeringen door beroemde artisten, overgekomen uit bijna alle landen ter wereld.

Expo 67 is meer dan een wereldtentoonstelling voor Canadezen. Het is de honderdste verjaardagspartij van Uw vaderland en een open huis invitatie aan de rest van de wereld. Kom over voor de gala festiviteiten van 28 april tot 27 oktober.

Als U naar Expo 67 gaat dan moet U zeker niet vergeten om het Hollandse Paviljoen te bezoeken waar U de nieuwste ontwikkelingen zult zien en een spannende toer naar de gewoonten, taal en kultuur zult maken. Holland's Nationale Dag zal bovendien op 18 mei op Expo's Place des Nations worden gevierd. Zie de volksdansen, hoor de muziek en geniet van de heerlijke voedselprodukten uit Holland — net alsof U weer thuis was. Sluit U aan bij Uw Canadese kameraden op Expo 67 en draag ertoe bij om de bezoekende Nationale dignitarissen het grootst mogelijke welkom te geven.

expo67 MONTRÉAL, CANADA

The Universal and International Exhibition 1967
Montreal, Canada/APRIL 28-OCTOBER 27, 1967

Brazilie: Vegen Nieuwe Bezems Schoon?

Op 15 maart j.l. werd de 64-jarige Arthur da Costa e Silva, oud-maarschalk en voormalige minister van Oorlog, door zijn voorganger, Humberto Castelo Branco, tot president van Brazilië geïnstalleerd.

Toen Mr. da Costa e Silva deelnam aan de revolutie in 1964 om de linkse regering van Joao Goulart, die Brazilië bijna bankroet liet gaan, aan de kant te zetten, had hij zeker niet op de mogelijkheid gerekend nog ooit eens president van Brazilië te worden. Een plezierig baantje is het trouwens allerminst. Dat bleek duidelijk uit de toespraak van Branco, waarin hij zijn regeringsperiode een 'splendid misery' noemde.

De voormalige president heeft in de afgelopen vier jaar de inflatie doen afnemen, terwijl buitenlandse investeringen zijn toegenomen, maar ondanks deze verbeteringen, blijven er nog voldoende moeilijkheden over die door da Costa e Silva zullen moeten worden opgelost.

DE INFLATIE

Er zijn voornamelijk twee problemen waarmee da Costa e Silva te doen krijgt: de inflatie en de regeringsvorm.

Het mag waar zijn dat de Brazilianen langzamerhand gewend raakten aan de inflatie, de laatste jaren werd het toch wat te erg. Gedurende de regering van Quadros (jan.-aug. 1961) en de regering van Goulart (1961-'64) liep de inflatie op van 30—60% per jaar. Gedurende het laatste jaar van Goulart's regering was het 120% per jaar! Als gevolg stegen de prijzen enorm. Hoe zouden op de duur de 80 miljoen Brazilianen, waarvan het grootste gedeelte tot de lagere klasse behoort, ooit de eindjes aan elkaar kunnen knopen? Het land ging onherroepelijk bankroet. Niemand wilde meer geld in de Braziliaanse bedrijven steken. De Wereldbank en de Verenigde Staten voelden er evenmin weinig voor om de Braziliaanse regering geld te lenen. Temeer daar president Goulart tot de linkse vleugel behoorde en met de communisten aanpapte.

De militaire macht, die grotendeels tot de rechtse vleugel behoort, ging met de gang van zaken in het geheel niet accoord. Vandaar dat Maarschalk Branco en zijn aanhangers naar de macht grepen. Gedurende de jaren van het presidentschap van Branco is de inflatie inderdaad afgenomen. In 1965 was het 45%, in 1966 39% en dit jaar hoopt men het terug te brengen tot 30—25%. De stijging van de prijzen is de laatste jaren eveneens afgenomen. Stegen de prijzen in 1964 met 86.6%, in 1965 stegen ze met 45.5% en in 1966 was het nog minder dan het vorige jaar. Er blijft dus nog wel wat werk voor Mr. da Costa e Silva over! Men is nu van plan om het belastingsysteem te verbeteren. In sommige gevallen wordt b.v. de industrie in haar ontwikkeling beknot door te hoge belastingen. Bovendien moeten de belastingontduikers op de vingers worden gezien. De opbrengt van de belasting moet evenredig worden verdeeld onder de federale regering, de provincies en de plaatselijke gemeenten.

Aangezien in de Zuidamerikaanse landen de grote steden in politieke aangelegenheden meestal het grootste woord hebben, wordt het platteland verwaarloosd. Vooral het noord-oosten van Brazilië heeft geld nodig om de arme bevolking, die grotendeels van de suikerindustrie leeft, bij te staan om het hoofd boven water te houden. Het gebeurt meer dan eens dat fondsen, bestemd voor de ontwikkeling van de industrie of de landbouw op de een of andere manier op de bankrekening van een der regeringsfunctionarissen belanden.

Corruptie is inderdaad een van de ergste plagen in deze landen. Vandaar dat de militaire regering in 1964 allereerst een campagne heeft gevoerd tegen de corruptie. Indien de corruptie zou afnemen zou er veel gewonnen zijn. Toch blijft de regeringsvorm dan nog een probleem dat alle aandacht vraagt.

DE REGERING

Vanaf 1945 doktert men in Brazilië met het vormen van een democratische regering. Het blijkt echter gemakkelijker te zijn om over de democratie te theoretiseren dan in praktijk te brengen. Wij geven toe dat het volk als een geheel een stem in het kapittel moet hebben. In een land als Brazilië is dit niet altijd uitvoerbaar. Een groot deel van de bevolking is analfabeet en weet weinig van politiek af. Het gevolg is dat allerlei personen in de regering worden gekozen, die beloven de belangen van een zekere groep te behartigen en zodoende de stemmen van de stemmers 'kopen'. Dit systeem vindt men voornamelijk in de grote steden en buitenwijken. Op het platteland vertegenwoordigen de grote landheren veelal de arme plattelandsbevolking. In de steden is het anders. Daar wonen veel armen, die van het platteland naar de steden zijn verhuisd om werk te vinden. Bovendien vindt men er de middenstand. Iedere groep zoekt zijn vertegenwoordiger in het kabinet of het gemeentebestuur. Aangezien deze groepen nog niet zijn georganiseerd in politieke partijen, zoals wij die kennen, zoeken zij hulp bij één persoon. Ideaal is deze toestand niet, want zo'n persoon kan, zodra hij in de regering is gestemd, doen en laten wat hij wil, zonder verantwoordelijk te zijn aan een partij of de groep die hem heeft gekozen. Men vindt onder de 'afgevaardigden' twee soorten. De ene behartigt de economische belangen en vertegenwoordigt veelal de middenstand en de andere worden de cliëntele politici genoemd. Wij moeten iets meer zeggen over de cabos eleitorais, zoals ze worden genoemd, om de politieke situatie in Brazilië te begrijpen. Deze 'afgevaardigden' zijn de bemiddelaars tussen de massa, een bepaalde buurt, favela genoemd, of een club. Sommige van de cabos eleitorais vertegenwoordigen de mensen die van het platteland naar de stad zijn verhuisd. Zij zorgen ervoor dat deze 'vreemdelingen' een baantje krijgen, dat er water of electriciteit in de straat waar zij wonen wordt aangelegd of een telefooncel in hun buurt wordt geplaatst. De bemiddelaars zorgen er dan voor dat de stemmen op een bepaald persoon worden uitgebracht, die in dank voor de bewezen diensten moeten zorgen dat de wensen van de stemmers worden vervuld. Er is niet veel fantasie voor nodig om in te zien dat een dergelijk systeem tot corruptie leidt. Het gebeurt b.v. meermalen dat de lui die zich interesseren voor de economische welstand, de cabos eleitorais, die de arme bevolking vertegenwoordigen, omkopen en zodoende zelf in de regering worden gekozen.

Ieder schijnt er op uit te zijn om zijn eigen belangen te behartigen. In de afzonderlijke provincies b.v. zijn de gouverneurs het meest geïnteresseerd in de belangen van de provincie waarover zij regeren. Het landsbelang komt bijna altijd op de tweede plaats.

De militaire regering die, over het algemeen een gesloten eenheid vormt, wil deze belangenpolitiek doorbreken. De vraag is maar op welke manier dit kan worden verwezenlijkt.

Hoewel met enige tegenzin, heeft Branco besloten de knoop door te hakken. Hij heeft drastische maatregelen genomen die inderdaad erg ondemocratisch zijn. Alleen politieke partijen worden erkend die een nationaal karakter dragen. Deze maatregel is genomen om allerlei provinciale groeperingen en stedelijke partijen het onmogelijk te maken hun belangenpolitiek voort te zetten. Zodoende zijn nu heel wat partijtjes onwettig verklaard. Het doel is eigenlijk om twee nationale partijen te kweken. De ene is de Arena (National Alliance of Renovation) en de andere is de Brazilian Democratic Movement (M.D.B.). Tot de eerstgenoemde partij behoren de militairen en de rechtse vleugel, tot laatstgenoemde behoren de linker vleugel, waaronder vele intellectuelen, sommige R.K. geestelijken, de vakverenigingen. De president wordt door het nationale congres gekozen, dus niet door het volk. Eveneens worden op deze wijze de gouverneurs gekozen, die op hun beurt de burgemeesters van de grote steden, die grote invloed uitoefenen, benoemen. Het volk kiest de leden van het Nationale Congres. Bovendien is er een speciaal militair gerecht opgericht bestaande uit 10 militairen en 5 burgers. Zij moeten de gouverneurs en andere regeringsfunctionarissen een beetje in het oog houden om zodoende de misdaad te bestrijden.

Dit lijkt meer op een totalitaire staat dan op een democratisch land. De voormalige regering zal dit niet ontkennen. Zijn opvolger heeft echter beloofd om de teugels wat te laten vieren, maar is toch niet van plan om een chaos toe te laten. Inderdaad is er grote ontevredenheid onder het volk over hun militaire regering. De drastische maatregelen worden allesbehalve gewaardeerd. Vooral het gewone volk is allerminst 'happy' met de gang van zaken. Branco heeft namelijk maatregelen genomen om de suiker-industrie in het noord-oosten te moderniseren. Het gevolg is dat er nu veel werkloosheid heerst. Toch zal men door de zure appel moeten heenbijten om de economische toestanden in het noord-oosten te verbeteren. Eigenlijk zouden vele van de inwoners naar een andere streek van het land moeten verhuizen, waar de weersgesteldheid gunstiger is. Volgens vele intellectuelen en R.K. geestelijken is het optreden van de militaire leiders te bruut. Toch zal men moeten inzien dat een grondige aanpak van de situatie Brazilië er weer bovenop kan helpen. De maatregelen mogen niet altijd plezierig zijn, maar zoals het tijdens de regering van Goulart ging was evenmin verre van ideaal.

Gelukkig geniet da Costa e Silva het vertrouwen en de medewerking van de wereldbank. Bovendien beschikt hij over enkele kundige ministers in zijn kabinet. President Johnson heeft meer financiële steun aan de Zuidamerikaanse landen toegezegd. Het komt er nu op aan dat de regering in Brazilië deze steun op de juiste manier weet te gebruiken.

Dat christenen Brazilië bij de opbouw van het land een dienst kunnen bewijzen blijkt uit het artikel "Brazilië: vrije vakverenigingen buiten spel".

Keep in tune with your Denominational Broadcast

Listen Every Sunday

THE BACK TO GOD HOUR
OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Dr. Joel Nederhood, Radio Minister.

Station	Time	
ALBERTA		
Calgary—CHQR	8:30 a.m.	810
Drumheller—CJDV	11:30 a.m.	910
Edmonton—CHED	8:00 a.m.	630
Edmonton—CHQT	8:30 a.m.	1110
Lethbridge—CHEC	8:35 a.m.	1090
Med. Hat—CHAT	8:30 p.m.	1270
Peace River—CKYL	7:00 p.m.	610
BRITISH COLUMBIA		
Burns Lake—CFLD	1:00 p.m.	1400
Ft. St. John—CKNL	7:00 p.m.	970
Langley—CJJC	10:00 a.m.	850
Penticton—CKOK	9:30 p.m.	800
Pr. George—CKPG	6:30 p.m.	550
Pr. Rupert—CHTK	8:15 a.m.	560
Smithers—CFBV	1:00 p.m.	1230
Terrace—CFTK	9:15 a.m.	1140
Vancouver—CJOR	6:30 p.m.	600
Vancouver—CKLG	9:00 a.m.	730
Vernon—CJIB	9:00 p.m.	940
MANITOBA		
Altona—CFAM	9:30 a.m.	1290
Steinbach—CHSM	9:30 a.m.	1250
NOVA SCOTIA		
Halifax—CJCH	9:00 a.m.	920
Kentville—CKEN	7:05 p.m.	1350
Middleton—CKAD	7:05 p.m.	1490
Windsor—CFAB	7:05 p.m.	1450
NEW BRUNSWICK		
Fred'ton—CFNB	10:30 a.m.	550
ONTARIO		
Belleville—CJBQ	8:30 a.m.	800
Brantford—CKPC	10:15 p.m.	1380
Ft. Frances—CFOB	9:00 a.m.	800
Ft. William—CJLX	9:00 a.m.	800
Hamilton—CHIQ	10:00 a.m.	1280
Kingston—CKLC	10:05 a.m.	1380
London—CHLO	12:30 p.m.	680
Orillia—CFOR	9:30 a.m.	1570
Oshawa—CKLB	9:15 p.m.	1350
Ottawa—CFRA	8:00 a.m.	560
Owen Snd.—CFOS	6:00 p.m.	560
Pembroke—CHOV	4:30 p.m.	1350
Peterbor.—CHEX	10.30 p.m.	980
Rich'd Hill—CFGM	10:30 a.m.	1310
Sarnia—CHOK	8:30 a.m.	1070
Stratford—CJCS	1:30 p.m.	1240
Toronto—CKFH	9:30 a.m.	1430
Toronto—CKEY	8:30 a.m.	590
Windsor—CKLW	9:00 p.m.	800
QUEBEC		
Montreal (Verdun)— CKVL	8:30 a.m.	850
SASKATCHEWAN		
Regina—CJME	9:00 a.m.	1300

NAAR NEDERLAND !!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

747 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

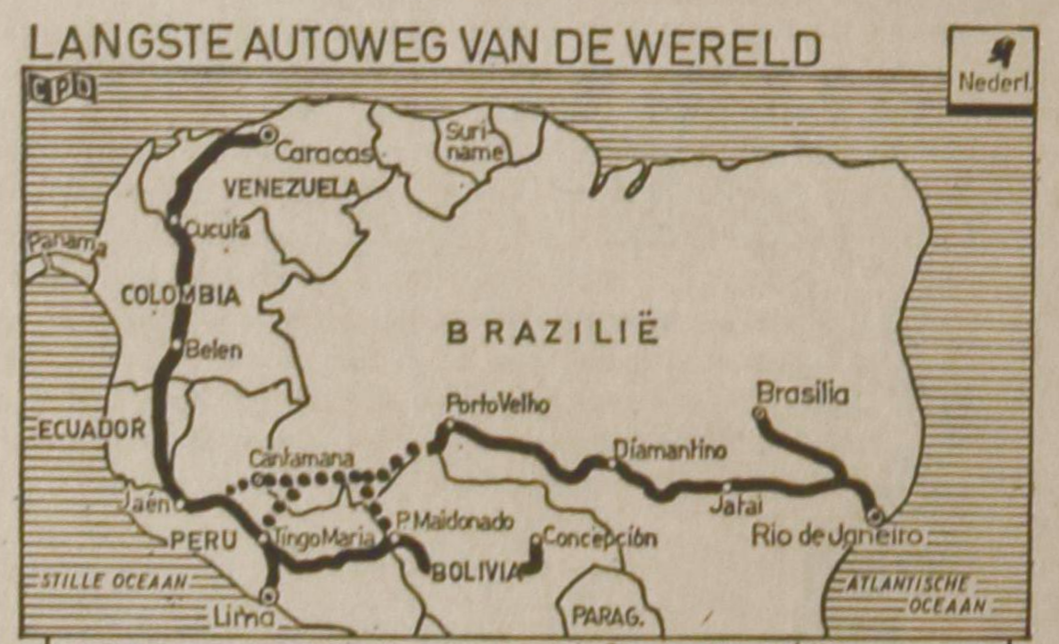

AANLEG VAN DE LANGSTE AUTOSNELWEG TER WERELD

Een autosnelweg zal de Atlantische Oceaan met de kust van de Stille Oceaan verbinden. Van Rio de Janeiro uit zal zich over ca. 3 jaar ruim 5000 km autosnelweg uitstrekken dwars over bergen en door oerwouden heen. Het is de "Transcontinentale snelweg Rio—Lima", die voor een deel al gereed is, zie kaart.

Vanuit Brazilië en Lima werkt men naar elkaar toe en het wordt de langste autosnelweg ter wereld. De "Transcontinentale" krijgt over 3 jaar ansluiting op de "Zuidamerikaanse oerwoudrand-autoweg", welk tracé thans gereed is maar waaraan men nog tal van gedeelten moet uitbouwen. Indien alles volgens de plannen kan verlopen hoopt men dit werk in drie jaar voltooid te hebben.

De grote autowegen zijn dringend noodzakelijk geworden doordat Zuid-Amerika zich snel aan het ontwikkelen is en de toenemende bevolking steeds meer verkeer met zich brengt. In 1920 telde Zuid-Amerika 60 miljoen mensen, thans 165 miljoen en over dertig jaar zullen het er 400 miljoen zijn.

BRAZILIE

VRIJE VAKVERENIGINGEN BUITEN SPEL

Tegenover mij zit een rijzige neger. Het is Laécio de Figueiredo Pereira, voorzitter van de Confederaçao Brasileira de Trabalhadores Christãos, de christelijke bond van werknemers. Ik bezoek hem op zijn kantoor te Rio de Janeiro. Precies als in de Verenigde Staten, komt het ook in Latijns Amerika niet zo vaak voor dat negers belangrijke functies vervullen. In feite kent men in Latijns Amerika echter geen rassendiscriminatie. Daarom doet het vreemd aan dat men negers zo weinig in de leiding van ondernemingen en al evenmin onder de leidende rooms-katholieke geestelijken aantreft. Een zeker minderwaardigheidsgevoel en een veelal geringere ontwikkeling dan de gemiddelde blanke, schijnen belangrijke oorzaken hiervan te zijn. De negers, pas in 1888 uit de slavernij bevrijd, behoren nog zeer overwegend tot de armste lagen van de bevolking, wat hen de weg naar meer en beter onderwijs, waarvoor betaald moet worden, vaak onmogelijk maakt.

Staatsvakverbond heeft het monopolie

Laécio de Figueiredo Pereira zal mij het een en ander over de vakbeweging in Brazilië uit de doeken doen. In eerste instantie wijst hij erop dat Brazilië geen vrije vakverenigingen kent, maar dat er één staatsvakbond is. Dit Braziliaans staatsvakverbond maakt deel uit van de Organisacão Regional Interamericana de Trabalhadores (ORIT), de Regionale Interamerikaanse Organisatie van Werknemers, die aangesloten is bij het Internationaal Verbond van Vrije Vakverenigingen (IVVV). Verder zijn er nog twee vakbewegingen: de communistische en de onze, die geen van beide officieel worden erkend. Hoe dat komt? We hebben hier in Brazilië nog te maken met wetten uit 1937, die gemaakt werden in een min of meer fascistisch tijdperk. In een democratische samenleving horen deze wetten niet meer thuis. Onze vereniging is aangesloten bij de Confederaçao Internacional de Sindicatos Christaos (ICV), het Internationaal Verbond van Christelijke Vakverenigingen en bij de Confederaçao Latinoamericana Sindicalistas Cristãos (CLASC), de Latijnsamerikaanse Federatie van Christelijke Vakorganisaties. Ten aanzien van de verhouding tussen het Braziliaanse staatsvakverbond en de IVVV is een opmerkelijk feit te constateren. Het is één van de principes van het IVVV geen staatskasverenigingen te erkennen, noch contacten met deze verenigingen te onderhouden. De staatsvakverenigingen achter het ijzeren gordijn worden dan ook niet door het IVVV erkend, en al evenmin bestaan er onderlinge contacten. Het is daarom opmerkelijk dat het Braziliaanse staatsvakverbond, via de ORIT, wél erkend wordt. Wat hiervan de reden mag zijn?

De christelijke vakvereniging kent geen sindicaten, wel arbeiderskringen, die evenwel eenzelfde geografische structuur hebben als de sindicaten. Het verschil met de sindicaten bestaat slechts hierin dat deze beroepsgewijs zijn samengesteld, terwijl in de arbeiderskringen werknemers van diverse beroepen worden samengebracht. In onze vereniging zijn verschillende godsdienstige groepen verenigd: rooms-katholieken, protestanten en spiritisten.

Niet helemaal uitgeschakeld

Eén van onze voornaamste taken, zegt de voorzitter, is de vorming van vakbondleiders. Onze mensen kunnen nl. wel leider van de sindicaten van het staatsvakverbond worden, zodat wij toch de nodige invloed op het beleid van dit staatsvakverbond kunnen uitoefenen. Ditzelfde geldt bij stakingen; ook dan laten wij onze invloed gelden. Rechtstreekse onderhandelingen met de werkgevers kunnen wij echter niet voeren.

Hoe groot is het percentage georganiseerde arbeiders in Brazilië? Meer dan 10% bedraagt het aantal georganiseerden niet. De vakbeweging groeit echter wel. Op 't ogenblik zijn wij bezig het winkelpersoneel te bewerken. U moet weten dat van de 250.000 winkelbedienden in Rio er slechts 11.000 georganiseerd zijn. Als oorzaken hiervan moeten de invloed van de werkgever en het gebrek aan belangstelling voor het werk van de vakbeweging worden gezien.

Wat acht u de eerste taak van de vakbeweging? Ik beschouw het als onze eerste taak de Braziliaanse arbeider sociaal te vormen volgens de sociaal-christelijke doctrine. Wij doen dit door middel van cursussen die afgestemd zijn op de Braziliaanse realiteit.

Ik vraag of er door de werkgevers druk op de arbeiders wordt uitgeoefend om zich al of niet te organiseren. Dat hangt geheel van het soort werkgevers af. De grote bedrijven leveren in deze geen enkele moeilijkheid op, maar de middelgrote en kleine bedrijven leggen hun arbeiders wel hindernissen in de weg. Sommigen gaan zelfs zover dat ze de werknemers die zich organiseren, ontslaan. Wanneer een arbeider minder dan 10 jaar ergens in dienst is geweest, mag hij volgens de Braziliaanse wet zonder meer worden ontslagen. Dit optreden van de werkgever bevordert de groei van de Braziliaanse vakbeweging natuurlijk niet.

Collectieve onderhandelingen vinden tussen werkgevers en werknemers slechts over het loon plaats. Het minimumloon wordt door de regering vastgesteld. Wanneer eenmaal collectieve overeenkomsten zijn gesloten, wordt het daarin gestipuleerde wel nauwgezet nageleefd. De contracten moeten worden goedgekeurd door het ministerie van arbeid.

Met de naleving van de sociale wetten ligt de zaak moeilijker. Grote bedrijven houden zich wel aan deze wetten, maar ook op dit punt vormen de middelgrote en kleine zaken een probleem.

Het is uiterst moeilijk om voor de leden in het krijt te treden. De werknemer neemt nl. vaak genoegen met minder loon of slechtere sociale voorzieningen, omdat hij bang is anders ontslagen te worden. Is hij eenmaal ontslagen, dan is het vreselijk moeilijk weer aan de slag te komen. Brazilië kampt met een massale werkloosheid. Eén van de leiders van de bond van arbeiders in de staalindustrie, Jose Gomes Filho, heeft onlangs verklaard, dat het in de staat Guanabara, waarin Rio ligt, thans zelfs voor vakarbeiders moeilijk is om werk te vinden. Tienduizenden bouwvakarbeiders zijn in Rio zonder werk. Een betrouwbare krant uit deze stad, de Correio de Manhã, schrijft dat van de 3.8 miljoen zielen tellende bevolking van Rio circa 3 miljoen honger lijdt, ondervoed of eenzijdig gevoed is.

Staking geen politiek middel

Mij realiserend dat de uiteindelijke oorzaak van al deze ellende in de politieke sfeer ligt, kom ik tot de vraag: Zoudt u de staking ook als politiek middel willen gebruiken? Bepaald niet, is het antwoord. De sindicaten beogen louter en alleen het behalen van sociale overwinningen. Op dit punt neemt de vakbeweging een heel duidelijk standpunt in. De bedoeling is wel dat wij de werknemers opwekken tot actieve deelneming aan de politiek. Door middel van de politieke partijen moeten zij dan druk op de regering uitoefenen. Vóór de staatsgreep van april 1964 werd de staking nog wel als politiek middel gebruikt.

U weet dat in sommige landen gewapende arbeiders en boeren tegen de regeringen optreden, die naar hun mening dictatoriaal zijn. Hoe denkt u daarover? Ik acht dit alleen in uiterste instantie aanvaardbaar.

Heeft het Castrisme in uw land onder de arbeiders aanhang? Inderdaad, maar ze is niet groot. Onder de Braziliaanse boeren is ze eveneens gering. De invloed van de kerk en van de vader is in deze groep groot. Onder de intellectuelen zit echter wel menige Castrist.

Wat mijn mening over de huidige Braziliaanse regering is? De economische politiek van de regering beantwoordt niet aan de behoeften van de arbeiders. Brazilië kent geen specifieke arbeiderspartij die zou kunnen trachten hier iets aan te doen. De arbeider steunt die partij waarvan de leider hem het meest aanspreekt. In naam kenden wij tot oktober 1965, toen president Branco bij decreet alle politieke partijen verbood, wel een Arbeiderspartij, waarvan oud-president Goulart één van de linkse exponenten was. In feite was deze partij echter overwegend conservatief. Zij had niets gemeen met partijen van die naam in Europese landen. De koers van deze partij werd, zoals het geval was bij alle grote partijen, hoofdzakelijk bepaald door personen die er min of meer toevallig aan de leiding kwamen. Hetzelfde moet van het staatsvakverbond worden gezegd. Neen, wij zouden een regering moeten hebben die het algemeen belang behartigt. Het enige winstpunt van de huidige regering is dat zij het communisme tegenhoudt. Er zou in de allereerste plaats in Brazilië een eind moeten worden gemaakt aan de verouderde sociaal-economische structuur en aan de invloed van bepaalde nationale en internationale belangengroepen op de economie.

Helen Knecht—Drenth.
Uit: Evangelie en Maatschappij.

WIJ LAZEN VOOR U

Boeken lezen van schrijvers die reeds overleden zijn is een weemoedige bezigheid. Ik heb drie van zulke geschriften voor me liggen, twee herdrukken en één eerste uitgave. Vooral mensen die de overledenen gekend hebben zullen graag naar deze werkjes grijpen. Laat ik ze in het kort één voor één aan u voorstellen.

WACHT BIJ UW HART, prekenbundel door Prof. Dr. A. H. Edelkoort. Uitgave Kok, Kampen.

Deze preken werden van manuscript uitgewerkt door twee oud-leerlingen van de overleden professor. Ze dragen alle een sterk persoonlijk karakter. De titel is ontleend aan de tweede preek over "Behoed uw hart boven al wat te bewaren is". Edelkoort moet een trouwe zielszorger zijn geweest. Hij spreekt u aan, recht-op-de-man-af, heel eenvoudig en volkomen begrijpelijk. Hij windt er geen doekjes om. Hij tracht met een overvloed van bijbelse gegevens zijn hoorders troost en richting en uitzicht te geven. Toch zijn het geen preken in de volle zin. Ze pellen niet de boodschap Gods in Christus Jezus uit elke tekst. Ze zijn niet Christo-centrisch. De nadruk ligt helaas niet op wat God deed en doet, maar op wat wij moeten doen. In persoonlijke zorg voor zieken en mensen in nood kan dit boek goede diensten bewijzen. Als u eens iets waardevols zoekt om aan iemand in bepaalde omstandigheden mee te geven, moet u vooral aan deze bundel denken.

BESLAGEN VENSTERS, Over het gebed — Ds. H. Veldkamp. Boeket-reeks, Kok, Kampen.

Ds. Veldkamp was een veelschrijver en zijn boeken zijn nog in trek. Dit boekje kwam in tweede druk uit en werd in het bekende pocket-jasje van de boeket-reeks gestoken. Klein maar fijn. Het is uitermate practisch. Dat bedoelt het ook te zijn: geen bespiegelingen, geen verhandeling, maar een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden. Dat lijkt allemaal heel gewoon, maar het resultaat van dat plan in deze bladzijden is erg bijzonder. Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat. Het is net alsof de schrijver bij u in de kamer zit en keer op keer schrijft hij precies dat neer wat u in dat gesprek juist van plan was te gaan opmerken. Veldkamp was als persoon het tegendeel van een vlotte causeur, maar als hij de pen hanteerde waren zijn mogelijkheden eenvoudig onbegrensd. Dit kostelijke boekje was al geruime tijd uitverkocht. Nu verscheen het gelukkig in tweede druk en in zo'n aantrekkelijke vorm, met een echt beslagen venster op de omslag, dat u eigenlijk al aan het schoonvegen wilt beginnen. En dat is wat de schrijver bedoelde: ons uitzicht in het bidden is zo vaak belemmerd. Veldkamp schreef: "we willen de bescheiden dienst verrichten er aan mee te helpen dat u niet al te veel last van beslagen vensters hebt". Ik hoop dat van deze dienst op grote schaal gebruik gemaakt zal worden.

ZONDER TOGA
Ds. M. E. Voila. Pocket-reeks, Kok, Kampen.

Dit is ook een herdruk. Ditmaal van een pennevrucht van wijlen Ds. P. D. Kuiper, die zich, als het om dit soort lectuur ging, achter een pseudoniem verborg. Wat hebben we genoten van "Peper en Zout" en "De weleerwaarde heer". Ik heb hier in Canada meer dan eens horen voordragen uit deze boekjes. "Zonder toga" is iets minder bekend gebleven, hoewel het al in 1957 voor het eerst verscheen. Op de duur raakte het toch uit de markt en Kok in Kampen heeft er goed aan gedaan het opnieuw verkrijgbaar te stellen. Dit is humor van de beste soort, d.w.z. dat het dikwijls diep ontroert. Het grootste deel van het boekje bestaat uit brieven, die predikanten aan elkaar en anderen schrijven. Daarin ziet u hen zonder toga, als heel gewone mensen, wie niets menselijks vreemd is. Als een dominee deze brieven leest begint hij vast om zichzelf te lachen, en dat is erg goed voor zijn gezondheid en nodig voor de juiste uitoefening van zijn ambt. En zou een beetje zelfspot niet heilzaam zijn voor ons allen?

F. Guillaume

DE CHR. DRAMA-CLUB
"INTER-AMICOS"
te St. Catharines

hoopt op ZATERDAG 8 APRIL 1967 op te voeren het blijspel in 3 bedrijven:

"Rekeltje"

in de Collegiate Auditorium, Catharine Street, St. Catharines.

Toegangsprijs $1.00 Aanvang 8.00 uur. Zaal open 7.30 uur.

EN TENSLOTTE...

Overgenomen uit "Toppost", Organ van de christelijke korfbalvereniging T.O.P. te Rotterdam.

Als een secretaris een brief opstelt .... te lang
Als hij een briefkaart schrijft .... te kort
Als hij een verslag stuurt .... te duur
Als hij een vergadering bijeenroept . tijdverspilling
Als hij geen vergadering bijeenroept .... nietsnut
Als hij een voorstel doet .... betweter
Als hij niets zegt .... onbruikbaar
Als hij op antwoord aandringt .... beledigend
Als hij het niet doet .... lui
Als hij om advies vraagt .... onbekwaam
Als hij geen advies vraagt .... zelfverzekerd
Goed of slecht, er blijft één ding dat waar is,
Als niemand het wil doen, dan is er altijd nog .... de SECRETARIS!!

WILLIAM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

JAMES M. DUNWOODY & CO.
Chartered Accountants
D. VAN LEEUWEN, C.A.
K. GERHARDT, C.A.
330 Bay Street,
Toronto 1, Ont.
364-8261.

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings
Harry Wierenga
Jeweller-Watchmaker
211 Queen St. West
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

Kerkdiensten

Radio Nederland Wereldomroep

uitgezonden in de 31 en 49 meterband

UITZENDTIJD.

4.30 nm ATLANTIC STANDARD TIME
3.30 nm EASTERN STANDARD TIME
2.30 nm CENTRAL STANDARD TIME
1.30 nm MOUNTAIN STANDARD TIME
12.30 nm PACIFIC STANDARD TIME

Wij verzoeken U deze kolom uit te knippen en bij Uw radio te leggen!

9 april:	Hervormde Kerkdienst in Rheden; Voorganger: Ds. G. A. Waardenburg.
23 april:	Evangelisch Lutherse Kerkdienst in Arnhem; Voorganger: Ds. I. Gronloh.
7 mei:	Chr. Gereformeerde Kerkdienst in Lisse; Voorganger: Ds. D. Biesma.
21 mei:	Leger des Heils Kerkdienst in Zutphen; Voorganger: Luit.-kol. P. Deurloo.
4 juni:	Hervormde Kerkdienst in Apeldoorn; Voorganger: Ds. C. H. van Rijn.
18 juni:	Gereformeerde Kerkdienst in Amsterdam; Voorganger: Ds. E. Pijlman.
2 juli:	Hervormde Kerkdienst in Amsterdam; Voorganger: Ds. F. Oberman.
16 juli:	Remonstrantse Kerkdienst in Utrecht; Voorganger: Ds. W. Knoppers.
30 juli:	Doopsgezinde Kerkdienst in Amsterdam; Voorganger: Ds. H. Bremer.
13 augustus:	Hervormde Kerkdienst in Den Haag; Voorganger: Ds. A. C. J. van der Poel.
27 augustus:	Gereformeerde Kerkdienst in Baarn; Voorganger: Drs. G. R. Visser.
10 september:	Hervormde Kerkdienst in Den Haag; Voorganger: Dr. E. Emmen.
24 september:	Gereformeerde Kerkdienst (Vrijgemaakt) in Zwolle; Voorganger: Ds. D. Vreugdenhil.
22 oktober:	Gereformeerde Kerkdienst in Amsterdam; Voorganger: Ds. J. van Buuren.

EEN PROGRAMMASCHEMA OF EEN BROCHURE OVER HET INSTALLEREN VAN EEN KORTEGOLF-ANTENNE WORDEN OP AANVRAGE GRATIS BESCHIKBAAR GESTELD DOOR:
RADIO NEDERLAND, *THORNHILL, ONT.*

World Wide Travel Service
300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.
Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.
Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.
Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.
ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280
ME 5-5661

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(10)

Uit Westerbork weggevoerd, was hij eindeloos van het ene bedrijf naar het andere gedirigeerd. Hij had moeten werken in smerige, verouderde fabriekjes, die inderhaast voor het vervaardigen van oorlogstuig waren omgebouwd. Daarna in een cementbedrijf, waar je twaalf uur lang niets anders dan kalk en stof ademde. Toen was hij zo ziek geworden, dat ze hem onder een afdak hadden gegooid om dood te gaan, maar hij was weer overeind gekropen en op transport gezet naar het barakkenkamp, waaruit hij, via de kuil, gered was.

Maar eerst was er nog wat anders gebeurd. Dat probeerde hij te vergeten, maar het zou niet lukken. Hij had, juist in de laatste nacht van zijn verblijf daar, de oude Amsterdammer vermoord. Werkelijk vermoord. Al de tijd dat hij met die raaskallende man in dezelfde barak had gezeten, had de neiging hem bekropen, een hardhandig einde aan het gedrens over die klokken te maken. Er waren veel erger dingen met hem gebeurd dan 't aanhoren van het zeurderige deuntje van de kindse man en toch had het: "tata-, tata- tatata-, tata-, hoezee," hem tot een moordenaar gemaakt.

Voor zoiets onnozels was hij zichzelf niet meester gebleven . . .

Hij had niet de redding, maar de dood verdiend. Hij, die veroordeeld had moeten worden tot een smadelijke ondergang, hij had vrijheid, voeding, een autotocht, een bad en een aparte kamer gekregen. Bovendien had zijn gewassen, gladgeschoren gezicht tegen de schouder van een mooie Amerikaanse gerust.

Hij begon te lachen tot hij pijn in zijn ogen kreeg. Met welbehagen betastte hij het zachte, schone linnen en hij legde zich met een zucht op de nieuwe verende matras.

God speelde een spelletje met hem. Een vreemd spelletje van kruipen, vallen en opstaan, weer kruipen, weer vallen om dan ten slotte de onverdiende verlossing uit de put op een helder bed te vieren.

Dit spel zou hij niet langer nemen. Als 't dag was geworden, zou hij naar de kampleiding gaan en verzoeken hem aan de politie over te leveren. Ze zouden misschien denken dat hij overspannen was en hem proberen te sussen, evenals de Amerikaanse. Hij zou hun zijn koelbloedigheid evenwel zo duidelijk tonen, dat ze wel genoodzaakt zouden zijn hem te geloven. Hij zou eisen voor 't gerecht te worden gebracht; hij wilde tegenover een serieuze beschuldiger staan.

Als om hem te tergen kwam weer die lichte parfumgeur in zijn neus. 't Was of de geur als een windzuchtje om zijn hoofd cirkelde. Met een zucht gaf hij zich er aan over. Het Amerikaanse meisje was niet knap, maar ze had een mooie stem. Een stem om slaapliedjes te zingen; de stemmen van die meisjes uit de buurt waar hij gewoond had, klonken gewoonlijk schor. Hoe kwam dat eigenlijk?

Langzaam soesde hij in slaap. Aan zijn oor klonken flarden van zinnen en losse woorden: een broeder . . . kinderen van 't zwaar beproefde, oude volk . . . een thuis bouwen . . . samen . . . allemaal samen . . .

De volgende dag verscheen de man in zijn kamer, die hij bij zijn aankomst al gesproken had. De man zei dat hij nuchter met hem praten wou. Zijn eerste opwelling was hem toe te schreeuwen, dat praten niet hielp en dat hij er beter aan deed, de politie op te bellen. Maar de man had dwingende ogen en begon meteen vragen te stellen. Naam, plaats en tijd van geboorte, namen van de beide ouders en andere, hem bekende familie. Of er besmettelijke en erfelijke ziekten in de familie voorkwamen, of er psychisch gestoorden of geesteszieken in zijn omgeving hadden geleefd. Of hij in zijn jeugd aan nachtmerries en angstdromen had geleden. Welk onderwijs hij had genoten, welke zijn abilities en zijn liefhebberijen waren. Het middel van bestaan van zijn ouders en andere verwanten. En ten slotte kwamen er enkele concrete vragen over zijn houding tegenover de godsdienst, zijn gedachten over filosofie en religieuze aangelegenheden. De man zei dat hij duidelijke antwoorden verwachtte en zich niet met smoesjes ophield.

Onder de dwang van de vragensteller en te moe om zich te verweren, somde hij zo goed mogelijk op wat hij wist.

Of hij concrete plannen had, werd nog gevraagd. Zonder zich te bedenken, zei hij vlug: "Ja, ik wil me zo gauw mogelijk bij de politie melden. Ik ben een moordenaar."

"Precies," zei de man, "daar wachtte ik op. Maar je treft het slecht. De politie hier bemoeit zich niet met ons kamp. We zullen je een goede plaats geven om bij te komen. Dadelijk komt de auto voor, die je bij de beste boerenmensen zal brengen die er bestaan. De boer heeft hulp in zijn bedrijf nodig, je kunt daar dus nuttig zijn en je eigen onderhoud verdienen. Zorg dat je wat spaart om goede kleren te kopen. Je zult er zeker wel naar verlangen er weer als een normaal mens uit te zien. En nu moet ik je nog iets op het hart drukken, dat van groot belang is. Kun jij rede verstaan? Geef een duidelijk antwoord: kun je rede verstaan?"

"Ja," antwoordde hij kort en geprikkeld.

"Nu dan, wanneer je doorgaat met je onzinnige moordverhalen, dan worden alle geredden, die we juist met grote moeite, levensgevaar en kosten hebben verlost, uit dit land weggejaagd en naar de vijand teruggebracht. De Zwitserse regering wenst geen moeilijkheden te ontketenen en wil van criminaliteit onder het stelletje gevluchte Joden niet horen. Wanneer een van ons in aanraking met de politie komt, gaan we allemaal over de grens. Begrepen?"

"Iedereen? Ook die hier al waren? Jodentoeristen bijvoorbeeld, die toevallig hier moesten blijven?"

"Onherroepelijk alles wat Jood is en geen Zwitser."

"'k Zal er niet meer over spreken," zei hij zacht. De lichte parfumlucht golfde weer om hem heen. 't Gezicht stond hem niet eens duidelijk meer voor ogen, maar die geur . . .

Toen de auto voorkwam, zaten het Amerikaanse meisje en zijn ondervrager er in. Onwillig nam hij plaats naast de chauffeur. Wat had die uittocht te betekenen? Ze konden hem toch wel alleen laten gaan? Ineens schoot het in zijn gedachten dat ze hem niet vertrouwden en bang waren dat hij tegen de chauffeur of tegen die boerenmensen zou praten. Hij had de sterke neiging zich om te keren en te zeggen: "Neemt u de moeite maar niet, me te volgen. Ik weet heel goed wat ik beloofd heb." Maar dat kon hij natuurlijk niet doen voor de chauffeur.

De Amerikaanse en de ondervrager spraken Hebreeuws, dat was de taal waar hij niets van verstond. Wat gaven ze zich toch een moeite voor hem. Zouden ze dat voor iedereen die aan kwam zwerven, doen?

Hij zou straks bij het afscheid onomwonden aan de man vragen, waarom hij zo speciaal in de gaten werd gehouden. Misschien waren ze bevreesd dat hij nog eens een moord zou plegen. Ze zouden die boerenfamilie wel zeggen, dat ze moesten oppassen voor zijn moordzucht.

Gek, dat hij nu ineens zeker wist dat hij nooit meer iemand vermoorden zou. Nooit meer . . .

De boerderij lag prachtig tegen een lichte helling, omringd door vruchtbomen die volop in bloei stonden. De koeien liepen hogerop in 't jonge gras; 't zachte belgerinkel was nog juist hoorbaar. 't Landschap zag er uit als de omtrek die hij vanuit het weefkamertje had gezien. Golvend en wijd, niet ingeklemd tussen hoge bergen.

Hij kreeg een vertrekje naast de schuur toegewezen, waar het hooi lag opgetast. De eerste snede was al van de heuvelrug gemaaid; op het nieuw opgeschoten gewas graasden de beesten. Hij snoof de hooigeur op en niesde vele malen achtereen. Eiienaardig, 't leek precies of zijn hoofd daar helder van werd. Hij snoof de lucht nog dieper op 't Gevolg was weer een niessalvo. 't Was geen verbeelding; hij knapte op.

Hij zette het kleine vierkante raampje open en keek het vertrekje rond. Een tafel, een stoel, een bed, een kast en een zindelijke houten grond.

Hier zou hij vrij zijn, helemaal vrij. Hij zou in zijn eigen onderhoud kunnen voorzien; aalmoezen behoefde hij niet aan te nemen. 't Leek hem heerlijk van 's morgens vroeg tot 's avonds te kunnen werken en van niemand afhankelijk te zijn. Ook niet van de strenge ondervrager, aan wie hij een hekel had. En niet van de Amerikaanse, die zo'n erbarmelijk medelijden met hem had, dat ze zijn armetierige snoet tegen haar schouder had gedrukt. Die vent zou hem over een poosje wel aan het studeren willen hebben, maar daar zou hij voor bedanken. Hij vond het fijn hier in vrijheid tussen vrije mensen te leven! Als hij studeerde, werd hij weer afhankelijk en zou er van alle kanten op hem gelet worden. Dan zou de Amerikaanse ook geregeld komen informeren of hij al opschoot en ze zouden hem misschien dwingen naar Palestina te gaan en daar tussen alle soorten vluchtelingen te zitten. Misschien zouden er een heleboel zijn zoals die mesjoche Amsterdammer met zijn: tata-, tata-, tatata-, tata-, hoezee . . .

Hij rilde; 't drensde weer even afschuwelijk in zijn oren als in de nacht, toen hij dat gelal gesmoord had . . .

Nu moest hij de gedachten aan de noodlottige barak van zich afzetten. De mensen hier wisten van niets en hij zou er ook nooit over beginnen. Dat had hij uitdrukkelijk beloofd.

Terwijl hij doormijmerde, werd er zachtjes geklopt. Hij schrok op en staarde naar de deur. Het was natuurlijk de Amerikaanse die hem kwam groeten en haar liefdadigheid kwam bewijzen.

Zonder zich verder te bedenken, liet hij haar binnen. Hij had een gevoel of dit zijn domein was, zijn eigen domein.

"Hoe bevalt het je hier?" vroeg Mirjam.

"Niemand behoeft zich meer met mij te bemoeien; ik zal hier graag mijn leven lang blijven," zei hij met iets van vijandschap in zijn stem.

"Daar ben ik erg blij om, maar ik hoop dat we toch nog wel eens mogen komen kijken hoe je het maakt. De omgeving is prachtig."

Wat heeft hij een expressieve ogen, dacht zij, als hij zo weerbarstig kijkt.

"Je moet ons niet vergeten, we hebben samen heel wat doorgemaakt. Jij aan de andere kant van de grens en wij hier. Er is heel wat gebeden voor je behouden aankomst."

"Gebeden?" vroeg hij ongelovig.

"Natuurlijk. Je kunt toch wel begrijpen dat je broeders die op God vertrouwen, zich tot Hem wenden met hun klachten en gebeden. Er is voor jouw behoud evenveel gebeden als voor dat van ieder ander."

"Ja, ik ben er natuurlijk één van de grote hoop."

"Dat moet je niet zo onverschillig zeggen. We hebben met grote spanning naar je uitgezien. Ik heb de laatste nachten voor je aankomst niet kunnen slapen van angst."

"U niet?" vroeg hij ongelovig. "U kende me niet eens."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thanking the Lord, who spared and saved life, we are happy to announce the birth of our son and brother

AARON WILLIAM

Born March 20, 1967.

Mr. & Mrs. J. VanderVeen, nee Toering.
Elizabeth.
Audrey.
Cornelius Karl.

1301 Wayne Rd.,
London, Ont.

We are thankful to God Who has richly blessed us with twin daughters

MICHELE ANITA
NICOLE ANNETTE

born on March 23, 1967.

Henry and Aileen Numan.

Grand Rapids, Mich.

Mr. and Mrs. Albert Van Dyk announce the engagement of their daughter

INA
to
Mr. JAKE DROST

The wedding will take place on March 31, 1967.

Future address: 78 Southdale Drive, Kitchener, Ont.

We express our sincere thanks and appreciation for the many messages of sympathy received after the recent loss of our husband and father.

Mrs. Elizabeth Colenbrander and children.

St. Catharines, Ont.

Zo de Here wil hopen wij op 14 april 1967 met onze geliefde ouders en grootouders

HANS DRAAISTRA
MARIA DRAAISTRA—BOSMA

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat God hen voor ons en voor elkaar nog lang moge sparen.

Alberni, B.C.:
Mike Draaistra.
Vineland Station, Ont.:
Geert & Hinke Draaistra.
Trenton, Ont.:
Thomas & Grace Draaistra.
Brighton, Ont.:
Andrew & Mary Draaistra.
Trenton, Ont.:
Marinus & Amy Uitbeijerse.
Jordan, Ont.:
Melvin & Hinke Lautenbach.
Ameliasburg, Ont.:
Wayne & Nellie Smit.
Picton, Ont.:
Herman & Helen Kempers.
Wellington, Ont.:
Geert & Sandra Kempenaar.
Carrying Place, Ont.:
Alice & Mary Draaistra.
En kleinkinderen.

Carrying Place, Ontario.

Op 10 april 1967, D.V., hopen onze geliefde ouders en grootouders

HENDRIK HUNSE
en
GEZINA HUNSE—BLAAUW

de dag te herdenken, dat zij 25 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hun nog lang mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Niagara on the Lake:
Ab en Dick Vos.
St. Catharines:
Teun en Jo Hunse.
Lammert en Gre Hunse.
Erin.
Aly en Tjeerd Kuipers.
St. Catharines:
Biny en Reel Van Egmond.
Grand Rapids:
John Hunse.
St. Catharines:
Henriet Hunse en John Bout.
Ella Hunse.
(en 19 kleinkinderen).

514 Niagara Street,
St. Catharines.

Receptie op zaterdag 8 april in de Maranatha C.R.C., St. Catharines van 7.30-9.00 P.M.

1942 — 1967

On April 8th we hope to celebrate with our parents

WILLIAM J. BAKKER
and
ANN BAKKER—LAND

their 25th wedding anniversary.

London, Ont.:
Egbert.
Grand Rapids:
Harry.
Londesboro:
Bernard.
Anne.
Paul en Ralph.
Wilmar.

Open house April 8th in the Londesboro Community Hall, 2:30-5:00 p.m.

Londesboro, Ont.
Box 317.

Op 15 maart 1967 heeft de Here tot Zich genomen onze geliefde zuster en tante

GEESJE KIERS.

Zij was 61 jaar oud.

Efeze 2:8: "Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf, het is een gave Gods."

Dwingeloo, Ned.

A. R. Kiers,
R. Kiers—Karsten, Wellandport, Ont.
W. Stevens, Borger, Ned.
J. Kiers,
T. Kiers—Vennema, Dwingeloo, Ned.
W. Kiers,
H. Kiers—Kikkert, Beilen, Ned.
M. Karsten—Kiers,
Joh. Karsten, Jarvis, Ont.
J. R. Kiers,
C. H. L. Kiers—Pot, Castrolando, Brazilië.

Nichten en neven.

The Board of the Immanuel Christian School Society of East Toronto extends its deepest sympathy to its boardmember Mr. R. Pypker in the passing away of his dear wife

JOYCE PYPKER.

"I know that my Redeemer liveth."

May the Lord comfort the bereaved family.

Scarborough, Ont.,

March 23, 1967.

The members and board of the C.L.A. of C. Local no. 25 of Toronto share the sorrow of the family of

Mrs. JOYCE PYPKER,

who was suddenly taken away from us.

"For we know that if our earthly house of this tabernacle were dissolved, we have a building of God, an house not made with hands, eternal in the heavens."

II Corinthians 5:1.

The Lord took unto Himself into eternal glory our dear husband, father and grandfather, the

REV. HERMAN HOOGENDOORN,

at the age of almost 85 years.

Mrs. H. Hoogendoorn, Apeldoorn, The Neth.
Mr. and Mrs. A. Hamstra, Groningen, The Neth.
Mr. and Mrs. W. Hoogendoorn, Kingston, Ont.
Rev. and Mrs. P. M. Jonker, Brampton, Ont.
Mr. and Mrs. H. Hoogendoorn, Amsterdam, The Neth.
Mr. and Mrs. R. Hoogendoorn, Kingston, Ont.
Mr. and Mrs. W. S. J. Brown, Clarkson, Ont.
Mr. and Mrs. M. Geleynse, Clarkson, Ont.
Mr. and Mrs. J. Schouls, Brockville, Ont.

Apeldoorn, The Neth.
March 23, 1967.

ATTENTION FARMERS!

If you are interested in a farm, look around Blyth District. Compare prices and farms. See Fieldman J. Heyink, R.R. 1, Blyth, Ont. or J. Hulzebos, R.R. 2, Brussels, Ont.

Na een kortstondige ziekte heeft de Here in Zijn wijsheid tot Zich geroepen op donderdag 23 maart 1967, onze geliefde man, vader, behuwd- en grootvader

GERRIT JAN BONVANIE,

op de leeftijd van 55 jaar.

De wetenschap dat "de Here zijn herder" is, is ons tot grote troost.

Psalm 23 onberijmd.

H. Bonvanie—Pikkert.
Kinderen en kleinkinderen.

201 Calvington Drive,
Downsview, Ont.

On donderdag 23 maart 1967 nam de Here, na een geduldig gedragen lijden, in de verzekering des geloofs, tot Zich in Zijn eeuwige heerlijkheid, onze beste vriend

GERRIT JAN BONVANIE.

Zijn nagedachtenis zal ons altijd bij blijven. Moge de Here zijn vrouw en kinderen rijkelijk troosten.

Fam. T. Van Manen.

Rexdale, Ont.

De vrouwenvereniging van de Second Chr. Ref. Church van Toronto "Uw roeping getrouw" betoont haar diep leedwezen aan Mrs. G. J. BONVANIE en kinderen bij het heengaan van man en vader.

"De Heere is mijn Herder, mij ontbreekt niets."

Mrs. W. J. Huizinga, pres.
Mrs. R. Enter, secr.

Members of the former Weston Male Choir "Laus Deo" wish to extend their deepest sympathy to the family Bonvanie with the passing away of their beloved husband and father

G. BONVANIE.

We shall always remember his great enthusiasm in praising his Lord, which he may now employ in eternity.

Hymn 439 vs. 3 & 4.

Weston, March 23, 1967.

The Young Men Society "Credo" wish to extend their sincere sympathy to two of their members, Barend and Gerard, in the passing away of their father

Mr. G. J. BONVANIE.

May the Lord comfort and sustain them through His Word.

"In my Father's house are many mansions. I go and prepare a place for you."

Pres. Hans Van Manen.
Sec. Sake Veenstra.

The Male Choir "Te Deum Laudamus" of Toronto is immediately in need of a

CONDUCTOR

Please contact: Mr. G. De Boer, 9 Kersey Cresc., Richmond Hill, Ont. Phone 884-4307.

FARMS TE KOOP

120 acre, omgeving Norwich, 100 acres bewerkbaar. Grote barn en varkensschuur. Het 5-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Met de farm gaan 40 stuks Holstein vee en een complete serie moderne machines. Prijs $45,000 met $15,000 down.

150 acres, dicht bij Tillsonburg. Nieuwe bungalow. Grote barn, zeer geschikt voor varkens. Dit is een excellente farm. De totale prijs $48,000 en voor de juiste man $10,000 down.

130 acres, aan de hoofdweg. 50 stuks Jersey vee. Complete serie moderne machines. 600 pond melkcontract. Melkhuis, bulk cooler, met een mooi dubbel huis. $45,000 met $13,000 down. Direct te aanvaarden.

En voor meer farms van 50 tot 500 acres. Tevens een lange lijst van tabaksfarms.

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
423-6406

Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

---

230 Acre Dairy Farm

MELKCONTRACT

Huis, geschikt voor twee gezinnen, van alle gemakken voorzien. Grote barns, barn-cleaner, varkensschuur, machineschuur, twee silo's, alle nodige machines. Ongeveer 100 stuks vee, Holstein. Best land. 7 mijlen van Jarvis. Vraagprijs $90,000; $30,000 down.

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

HELP WANTED

for wholesale fruit and vegetables, and fruitfarm work. Must have chauffeur's license and be able to drive trucks. A. Koorneef, 457 Main West, Grimsby, Ont. Phone 945-4229.

Wegens vertrek der tegenwoordige, plm. 15 mei,

HULP IN DE HUISHOUDING

(zelfstandig) bij bejaard echtpaar, Chr. Ref., waarvan de vrouw gedeeltelijk invalide is. Bij voorkeur Eng. en Holl. sprekend, in bezit van rijbewijs. Wanneer gewenst, veel vrij, met vrij gebruik van auto. J. Oudman, Box 550, Taber, S. Alberta.

EXPO

5 respectable young men, ages 16-22, from Chr. Ref. Church in S.W. Ontario, would like to come in contact with 5 respectable young ladies of approx. same ages, for travelling companions to Expo 67, week of July 31 to Aug. 5. Separate rooms have been reserved in beautiful hotel, 4 min. from Expo. Cost for travelling (by train), passport & room approx. $60.00, meals not included. Send no money now, please. For further particulars write to # 1949, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

SCHOOLBUS

Our Society has for sale a used schoolbus. 48 pass., A-1 shape. Any one interested contact: H. Myerink, R.R. 2, Dunnville, Ont. Phone 416-3614.

Widower, 36 years, living in S.W. Ontario, would like

TO MEET LADY

Please write to Box 1944, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

WOMAN OR GIRL

for year-round employment in air-conditioned greenhouses. Please phone 278-8410, Lorne Park Florists Ltd., 1409 Lorne Park Rd., Port Credit, Ont.

FARM FOR SALE

Peterboro area farm, paved road, 200 acres, 75 acres workable land, remainder bush. Phone 944-5362 Cavan. G. J. Roseboom, R.R. 2, Ida, Ont.

LANDSCAPING BUSINESS

For sale well established very profitable Landscaping Business. Excellent opportunity for the professional man to get in business under a well-known name in the Oshawa District. For more information contact Geo. Blyleven, Realtor, Bowmanville, Ont. Phone 416-623-5300.

DAIRY and BROILER FARM

100-Acre farm near city. 33 head of Holstein Cattle, good barn with stable cleaner, 750 lbs. daily milk quota, full line of good machinery, also large broiler barn with quota for 14,650 birds. Excellent 5-bedroom home with conveniences. 140 acres adjacent to this farm can be rented for $3.50 per acre. Asking $68,000.00, down payment to be arranged, good terms available.

LUMBER BUSINESS
Wholesale & Retail

In growing town in Niagara Peninsula. 60,000 sq. ft. of storage space under one roof. Fully equipped carpenter shop. Four trucks and three lift trucks, railway siding. Yearly turnover $400,000.00

Asking $100,000.00 with $20,000.00 down. Stock axtra. For more information,

Call:

Dick Schouten
892-2310 Fonthill
Or Write: Box 702, Fonthill, Ont.

Representing
REG. W.
HOPKINS
LTD.
REALTOR
85 Russell Ave.
684-6328 St. Catharines, Ont.

Nieuws van het S.E. Ontario Women's Fund for Christian Higher Education

De eerste lichting in 1966 was binnengekomen en gaf ons weer een voldaan gevoel. Onze Penningmeesteresse zond in het voorjaar een cheque van $2,000.00 en in het najaar stuurde ze $1,850.00 naar de Hamilton Christian High-school.

En nu ons jaar weer geëindigd is hebben we ook alle reden tot dankbaarheid.

Heel hartelijk dank aan allen die hieraan meegewerkt hebben, want vele kleintjes maken een grote. Wat een schitterend succes dat hoofdzakelijk door dames wordt gedaan.

Het besteden van de gelden, die we afdragen aan de Christelijke High School wordt nog als altijd aan het bestuur overgelaten.

Nu een woordje aan Mrs. Veldstra, die bedankt heeft als Penningmeesteresse. Ze heeft voor ons en de Hamilton Christelijke High School 7 jaren met liefde gewerkt, maar door ziekte moest ze haar werk neerleggen. Mrs. Veldstra, onze vriendelijke dank en Gods zegen op uw verdere levensweg.

Voor Mrs. Veldstra is in de plaats gekomen, als Penningmeesteresse Mrs. E. Langendoen, 30 Joanna Drive, St. Catharines, Ont.

Wilt U dit adres even noteren?

Het hoofdcomité houdt gaarne nauw contact met de plaatselijke comité's. Aarzel daarom niet om eens per brief te laten weten hoe U werkt, misschien dat U bijzonderheden kunt rapporteren, waar wij graag ons voordeel mee zouden willen doen.

Als steeds kunt U met eventuele moeilijkheden en problemen of voor advies bij het hoofd-comité terecht.

In het hoofd-comité kwamen op de laatstgehouden vergadering enkele veranderingen. Hier volgen de namen van de dames en de functies die ze bekleden.

Mrs. H. Zomer, R.R. # 1, Wainfleet, Presidente; Mrs. A. Stigter, P.O. Mt. Pleasant, Secretaresse; Mrs. E. Langendoen, 30 Joanna Dr., St. Catharines, Penningmeesteresse; Mrs. J. Binnema, 209 South St., Galt, Algemeen Adjunct; Mrs. J. Vander Wal, 227 Carlton Ave. W., Hamilton, Vice-Presidente; Mrs. G. Tigchelaar, R.R. # 3, Camp Belleville, President Dist. Board; Mrs. A. Wamsteker, 342 Margaret Ave., Stoney Creek, Secretary Dist. Board; Mrs. N. Feddes, R.R. # 2, Dundas, Member; Mrs. P. Van Marrum, R.R. # 2, St. Ann's, Member.

Nogmaals veel dank en tot de volgende keer.

Met vriendelijke groeten,
namens het hoofdcomité der busjesactie,

Mrs. A. Stigter, Secretaresse.

Totale Inkomsten over 1966

	Eerste lichting	Tweede lichting
Brantford	$137.63	$163.07
Burlington	62.00	99.00
Dundas	107.54	129.40
Drayton	50.21	42.00
Dunnville	37.50	58.00
Fruitland	173.46	153.00
Galt	51.00	42.15
Grimsby	61.27	34.50
Guelph	37.75	37.60
Hamilton	115.00	84.43
Immanuel, Ham.	48.70	61.00
Jarvis	216.13	217.74
Mount Hamilton	160.93	90.00
Niagara Falls	81.22	84.26
Kitchener	142.35	130.23
Simcoe	45.00	50.00
St. Catharines	263.00	186.00
Welland Junction	73.31	64.59
Wellandport	138.64	130.80
York	—.—	24.10
Interest	.91	.72
Totale Inkomsten	$2,003.55	$1,882.59

Brampton - Georgetown and Area

Gordon A. Hutchison Real Estate Announces the appointment of Jessie Talsma to their staff of residential and rural sales representatives.

For information without obligation Call—

Jessie Talsma
451-3520 — 677-1714

Representing
Gordon A. HUTCHISON - Realtor
REAL ESTATE
BRAMPTON ONTARIO

---

300 ACRE FARM

Buildings - (2) - 6 room Bungalows almost new, 2 barns, milk parlor and house - 3 silos, 2 grain tanks - best growing land - close to expanding city. Stock and implements can also be purchased. Milk contract $53,000 per year; 100 registered Holsteins and 65 young cattle. Price and down payment can be negotiated. Illness forces sale. Call or write

Ted Posthumus
DANI REAL ESTATE,
434 N. Christina, Sarnia, Ont.
337-3234

FARMS TE KOOP

150 acre farm, 140 bewerkbaar. De barn is uitgerust met nieuwe stable cleaner, bulk tank, melkhuis. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Deze farm kan leeg of met stock en implements gekocht worden.

Voor meer farms van 50 tot 500 acre, met en zonder melkcontract, evenals tabaksfarms rond Woodstock, Ingersoll en Thamesford en Oxford County, schrijf of bel

K. A. McWilliam
Real Estate
178 Thames St. S., Ingersoll, Ont.
Tel. 485-2800 or 475-4488.

CHURCH & NATION

Several articles out of the last few issues of "Church and Nation" dealing with "PENTECOSTALISM", "WHAT IS WRONG IN OUR CHURCH", etc., have been reprinted in an attractive brochure.

Excellent for discussion groups and congregational meetings.

It sells for 30¢ per copy, 10 copies or more @ 25¢ each.

Order at the Circulation Manager of Church and Nation, 10 Golfdown Drive, Rexdale, Ontario.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

Het boek "verscheen in elk geval reeds verscheidene jaren geleden en in een tijd toen velen van ons nog niet de volle ernst van de zaak beseften . . . ."

"Wij raden onze lezers aan dit boek te lezen en goed te bestuderen. Het verscheen met een voorwoord van de hand van dr. W. Stanford Reid (toen nog aan McGill University, Montreal), die het boek zeer aanbeveelt . . . ."

"Nu de 'tweede generatie' almeer op de voorgrond komt, beseffen wij beter wat dit boek waard is."

Zo schreef Rev. H. Kroeze in "De Wachter" van 10 januari 1967 over

Living in a new country

A STUDY ON THE INTEGRATION OF IMMIGRANTS INTO THE LIFE OF THEIR NEW COUNTRY

by TENIS C. VAN KOOTEN

Gebonden $2.95

Verkrijgbaar bij Uw boekhandelaar of bij de uitgevers —

Guardian Publishing Company Ltd.
BOX 312, STATION B, HAMILTON, ONT.

Lucy Maud Montgomery

Famous Canadian Author 1874-1942

The year was 1909, and for the Canadian literary world this proved to be a very important year. A new book had just been released by an American publisher, and its author was a certain unknown Miss L. M. Montgomery, a Canadian. The title of the book was: "Anne of Green Gables", and seldom had a first novel received the acclaim this book got.

Young and old, heads of households, greyhaired grandfathers and teenagers alike, all were moved to laughter or sometimes to tears, by the sayings of this unforgettable character: Anne. The book soon went into many editions, and was translated into Dutch, Danish, Swedish, French, Spanish, and Polish. Eventually, it was printed in Braille.

Letters came to the now suddenly famous author, not only from children, but from soldiers in India, trappers in the Canadian North, traders in Africa and missionaries in China. In a review of L. M. Montgomery's first novel, somebody declared: "The girl Anne is one of the immortal children of fiction". "Anne", soon took her place with Alice in Wonderland, Peter Pan, Heidi, Oliver Twist and other famous "bookchildren".

Encouraged by her success, the author's first book was soon followed by others. "Anne of Avonlea, Anne of the Island, Anne's house of dreams", to mention just a few. What was the secret of Lucy Maud Montgomery's success? For the teenager, "Anne" is a loved friend, Anne's secret hopes and dreams are the secret longings and dreams of every teenager.

Lucy Maud Montgomery grew up on Prince Edward Island, and her love of nature reflects in all her books. To Lucy Maud the little province, in which she had been born, was truly home. She loved the red soil of the island and the glimpses of the sea she caught at every turn of a winding road. Prince Edward Island was only a small province, no more than 140 miles in length, and set in the blue waters of the Gulf of St. Lawrence. Yet, although it was small, and seemingly unimportant, it was still the province in which the Fathers of Confederation had met in 1864 for a preliminary conference, which led to the union of the Canadian provinces.

Lucy Maud grew up in the home of her grandparents in a farmhouse at Cavendish, a settlement on the north shore of the island. Her mother had died when she was only 21 months old, and her father took on a business post in Prince Albert, Saskatchewan, soon after the death of his wife. He left his little girl with his wife's parents. Lucy was a lonely child, there were no children of her own age in the neighbourhood, so she had to invent playmates for herself. She found them in nature. An orchard surrounded the farmhouse, and she named all the trees, and could play with them and talk to them for hours. Other imaginary friends lived in her bedroom.

Her practical grandmother sometimes felt quite uneasy about all this. The spectacle of her little granddaughter talking to unseen presences in the twilight: "for all the world as if they were right in the room with her", seemed rather unnatural to her. And with relief she saw the day approach that Lucy Maud would be old enough to go to school. To mix with other children would do her good. Her granddaughter, however, first had a very hard time getting adjusted. She was very sensitive, and it took her quite a while to become one of the crowd. Her grandmother realized that the child had been alone too long, and took in two little boys to board. It opened up a whole new world for her granddaughter. Together they explored nature, they went fishing, boating, and rabbit hunting, and gradually Lucy lost her shyness. She loved reading, but on Sundays her choice of books was restricted. Her grandparents were strict Presbyterians, and they thought it wrong to read anything but religious books on the Sabbath. The "Pilgrim's Progress" was allowed, however, and Lucy walked in her imagination the road with Christian and Christiana.

Then, at the age of ten, on a wonderful day, she suddenly discovered that she could write poetry. She felt inspired to write some lines, which she called "Autumn". The opening lines were:

Now autumn comes, laden with
peach and pear,
The sportsman's horn is heard
throughout the land,
And the poor partridge, fluttering, falls dead.

Shortly after she had composed this poem, her father came for a visit from Prince Albert, and proudly she showed him her creation.

"Well," said the parent thoughtfully, "that doesn't sound much like poetry to me. And where is the rhyme?"

"It's blank verse," answered his daughter with dignity.

"Well, it sounds pretty blank to me," was his amused reply.

But Lucy Maud was not discouraged, and kept on trying. She made one poem which she considered to be her masterpiece. She called it "Evening dreams" and the opening lines were:

When the evening sun is setting
Quietly in the west
In a halo of rainbow glory,
I sit me down to rest.

She had already learend not to expect much praise from relatives, so she read it to a visiting lady in a trembling voice, not telling her that it was her own creation. "Very pretty," said the lady absent-mindedly, and Lucy Maud was jubilant. The house was not big enough to contain her joy, and she copied the poem in her best handwriting and sent it to an American Magazine. Alas, the editor returned it promptly; and somewhat discouraged she put her masterpiece aside for the time being.

However, life never held a dull moment for Lucy Maud. She had a vivid imagination, and she possessed what she called: "a passport to fairyland." She could see the beauty of moonlight, falling on a tall birch. She could smell the fragrance of the October air, she would notice an old man, leading a child by the hand, and she could weave endless stories around people and animals she loved. And at fifteen she had her first sweet taste of success. The "Charlottetown Patriot" printed one of her poems. This was all the encouragement she needed, and soon several papers printed her poems. She started to realize that the first principle of literary success is: "Never give up". In the fall of 1893 she entered the Prince of Wales College in Charlottetown. Here she received her teacher's licence. As a teacher she gave the best of what she had to "her" children. And in the meantime she kept on writing. The Sunday school papers bought many of her short stories, and some of the children she taught made good "copy".

But in 1898 a change came in Lucy's life. Her grandfather died, and it was unthinkable to Lucy that the woman who had done so much for her in her childhood, should be left alone. So she resigned as a teacher, and returned to her beloved Cavendish, where she helped her grandmother with the postoffice she kept. Her spare time was used for writing, and at 24 she felt that she could make a "livable" income for herself, with her pen. It did not mean that everything she wrote was accepted, nine out of ten manuscripts came back, but she sent them out over and over again, and eventually they found their destination.

In the fall of 1901, she took a temporary job in the office of the "Daily Echo", in Halifax, and so became a newspaper woman. She gained much experience in writing here, and the newspaper work also brought her down to earth and gave her an insight into human nature and everyday life. A year later she came back to Cavendish and now she seriously started to consider the writing of a book.

And finally, after a year and a half of hard labour, "Anne of Green Gables" was born. Then the disappointments came again. Several publishers returned the manuscript. This was more than Lucy Maud could stand, and she put her "Anne" away in an old hatbox. One winterday the author ran across it while she was housecleaning. She read it over again, and decided that it wasn't that bad. So once more she sent it away. It did not return the following week, and her hopes started to grow. Finally, after six weeks a "promisingly thin" letter arrived, informing her that the manuscript had been accepted.

The publisher bought the book for $500, but it took another year before it was finally published. Lucy Maud was modest and she had never dreamed that the book would appeal to young and old. She had only hoped to reach girls in their teens. But success came immediately. Hundreds of letters poured into her home, and fame had come to her. In 1921 the book was filmed. In 1909 the book "Anne of Avonlea" came out, and it was followed in 1910 by "Kilmeny of the Orchard".

In 1911 the author's grandmother died, and Lucy Maud could not bear to remain at the old homestead any longer, so she moved to an uncle's house.

The following June she became the bride of the Rev. Evan MacDonald. She was 36 years old then, but looked much younger. The couple moved to Leaksdale, Ontario, where her husband had accepted a call to the Presbyterian Church. The Rev. MacDonald brought home as his bride a famous woman. She did not give up her writing, and several more books were written by her. The marriage was blessed with the birth of two sons, and Lucy now had her hands full with two lively boys, her writing, household and church duties. Between 1914 and 1926 she wrote seven more books, and several poems.

In 1925 the family decided to make a trip to their beloved Prince Edward Island. When Lucy Maud set foot again on the red soil of her birthplace, she wrote (and it came from the bottom of her heart): "Peace, you never know what peace is until you walk on the shores or in the fields or along the winding red roads of Prince Edward Island in a summer twilight, when the dew is falling and the stars are peeping out and the sea keeps its mighty tryst with the little land it loves. You find your soul then".

In 1925 the Rev. MacDonald accepted a call to Norval, Ont. His wife now had 14 books to her credit. At Norval she completed her "Emily" trilogy and the Emily books won a high place in Canadian literature. In 1934 "Anne of Green Gables" was again filmed, but not as a silent movie, this time as a "talkie".

A year later the couple moved to Toronto, where their sons were students at Osgoode Hall and the University of Toronto. Here L. M. Montgomery MacDonald was made an officer of the Order of the British Empire. She also became a Fellow of the Royal Society of Arts, and a member of the Artistes Institute of France. So she was entitled to write "O.B.E." and "F.R.S.A." behind her name.

In Toronto she wrote two more books. Her books were very popular, but it would be untrue to say that she was not hurt by the criticism of people who thought her books to be "tiresome, cheap, centimental, silly and worthless". But she came to realize that there are "those who love us, and those who hate us". In 1939 Lucy Maud's health failed, and her husband was also completely dependent on others. Her desire to write left her, and finally in 1942 she died of an illness that had undermined her strength for a long time. Her resting place is on Prince Edward Island, and later a memorial service was held for her, attended by thousands of people from all over Canada and the United States. A year later her husband died, and his grave is beside that of his wife. Every summer at Cavendish hundreds of people come from all parts of Canada, the United States and other countries to pay tribute to the memory of L. M. Montgomery. There is a big monument near the entrance of the Cavendish National Park, but her monument is still her work, which has brought joy and entertainment to millions of people.

B. Hosmar.

Jan Vermeer

(Continued from page 10)

grays, clear yellows and white. They still fascinate the world today.

"CAMERA OBSCURA"

His friendship with naturalist Anthony van Leeuwenhoek gave Vermeer access to a 17th-century toy known as "camera obscura". This is a little gadget made of lenses and mirrors projecting a reduced and intensified bit of scenery on a white sheet. Peering through it, one discovers the world as Vermeer saw it, a strangely perfect little world of light and perspective. With endless patience, Jan Vermeer arranged and rearranged his objects until supreme harmony came to him through his camera.

Then first he started to paint the scene he had painstakingly built up against a white wall, the light filtering in through a window on the left. In this simple setting he had placed his human figures, one or two, women more than men. Thus were created "The Milkmaid", "Woman reading a letter"; "Woman at the Window". The art experts assume that the figures portrayed are his wife and his daughters. His wife must have performed miracles to give him the peace he needed in that ever growing family with not a penny to their name.

BROKE

In 1672, a year of political uproar and disaster in the Netherlands, the Vermeer Art Gallery went broke. Deep in debt the family moved to smaller quarters on the edge of town. Three years later, at the age of 43, Jan Vermeer died, eight of his eleven children still under age. His estate: debts, unsold paintings, two easles, three brushes, thirteen pieces of canvas, some paint, a cane with an ivory handle. He was buried in the New Church on Delft's market place in an unmarked grave. As a painter he was soon forgotten. In 1696, at an art auction in Amsterdam, his masterpiece "View of Delft" went for 200 guilders, his "Milkmaid" for less. Some of his paintings were attributed to Rembrandt and De Hoogh in an attempt to fetch better prices.

NO JOKE

The dreamer of Delft remained relatively unknown until in the year 1842 a visiting French art critic by the name of Théophile Thoré saw some of his works and was deeply moved by them.

At first, the art dealers thought he was joking. But when Thoré wrote his monograph on Vermeer, a spark was put to the timber. Vermeer had been discovered overnight as an outstanding Dutch master. The rest is history. Prices for Vermeer's paintings have since soared into the millions. No wonder, therefore, that Han van Meegeren in the most notorious case of art falsification (1945) of modern times, took Vermeer's work as a basis for his operations. A genius in his own way, Van Meegeren produced allegedly "newly discovered" Vermeers that deceived many a noted authority on the subject.

FROM FISH STORE TO MAURITSHUIS

One of Vermeers top paintings on view in the Mauritshuis is "Head of a Young Girl". This portrait was discovered by a Dutch art collector in an Antwerp (Belgium) fish store. Not that it hung on the fishmonger's wall. Instead, the worthy tradesman was scraping his fish on the back of the canvas. The art connoisseur bought the canvas for a few guilders. When he died he left the work, which had become priceless in the meantime, to the Mauritshuis.

Although not many details are known about his private life, the 36 masterpieces Jan Vermeer of Delft left to prosterity speak a language of their own to visitors from all over the globe.

Feminine Vignettes
of the Netherlands.

SHE WAS FRAMED—Karen Klotz, a secretary, displays the smallest inner tube as she is framed by one of the largest ever produced. The big one fits earthmover tires, is nearly 8½ feet tall and weighs 125 pounds. The little one is for an aircraft tail wheel.

HIGHLIGHTS OF CANADIAN HISTORY

5

1867 | 1967

Loyalists Migrate to the Maritimes

(Highlights of Canadian History is a copyright series of ten stories, prepared by Imperial Oil Limited, and Canadian Scene, for Centennial publication, and released exclusively to the foreign language press and radio of Canada. Illustrations are from the Imperial collection of drawing by the late C. W. Jefferys, Canada's outstanding historical artist.)

The Maritime provinces of Canada gained their predominantly English-speaking character not from the expulsion of the Acadians, but from the success of the American Revolution. With the defeat of the British armies, and the granting of independence to the American colonies in 1783, large numbers of those who had opposed the Revolution took refuge in Nova Scotia and Quebec.

Before the Revolution, the British Government had introduced more than 3,000 settlers into Nova Scotia. About the same time, 2,500 Protestants arrived from Germany and Switzerland; later about 1,000 Yorkshiremen settled in Cumberland County, about 200 Scots in Pictou County, and 1,000 Scots and Englishmen in Prince Edward Island. A steady stream of settlers came from New England. By 1776 an estimated 20,000 people were in what are now the Maritime provinces, about three-fourths in the Nova Scotia peninsula. These came to be known by historians as the pre-Loyalists.

But by far the greatest influx came to the Maritimes after the signing of the Treaty of Versailles in 1783. The British negotiators stood at first for complete amnesty to the Loyalists. But the American commissioners would agree only that no future confiscation or persecution would be permitted; they promised that the Continental Congress would recommend a policy of amnesty and restitution. These promises were worthless; everywhere Loyalist property was confiscated and, in some cases, the Loyalists were horse-whipped or tarred and feathered. To his everlasting credit, Sir Guy Carleton, who was then in command in New York, refused to evacuate his British troops until he was satisfied that every Loyalist, who wanted the protection of the British flag, was embarked on the ships. A royal commission was appointed to provide compensation for Loyalists' houses; officers in Loyalist regiments were granted half-pay; land was offered in Nova Scotia and Quebec; transportation was promised to all. About 35,000 emigrated to what are now the Maritime provinces.

They were landed on a wild shore where they had to clear the ground before they could pitch their tents and build their shanties. Of these, about two-thirds settled in the Nova Scotia peninsula, and the remaining one-third went to the area north of the Bay of Fundy. So loud were the complaints of the Loyalists who settled along the St. John River, especially with the failure of the Governor of Nova Scotia to make adequate preparations for them, that in 1784 the British Government set up, north of the Bay of Fundy, a new province, New Brunswick; now settlers would not have to depend on a government at distant Halifax.

The settlement of the Maritime provinces by the Loyalists was full of tragedy, but under the circumstances it was inevitable. A few settlers gave up the attempt to wrest a living from the wilderness and drifted back to the United States; some went to what is now Quebec's eastern townships; others went to Upper Canada. But the sterling qualities of those who remained enabled them to make good.

RED DEER PARENTS PLAN TO OPEN CHRISTIAN SCHOOL IN SEPTEMBER

A new Christian school will open ts doors in September to children who will be taught that in Christ all the treasures of wisdom and knowledge lie hidden.

In a very well attended and harmonious meeting on March 10 the membership of the Red Deer Christian School Society, in existence for 12 years, voted overwhelmingly in favor to open a school for children of grades I-IV in rented classrooms of the Educational Wing of the Christian Reformed Church. They instructed the Board to attract one or two teachers, depending on the results of enrollment. Membership fee was raised from $5.— to $50.— per year. Definite tuition fee would be set at a later date before the opening of the school.

Characteristic of the meeting was the open-minded way wherein it was presided by Mr. Gerry Ouwens. Several areas of concern were brought up. For instance whether the church-contributions would suffer from the operation of a school. Taken from his experiences in Jarvis, Ontario, Rev. P. Kranenburg testified this not to be so. "Our Church budgets suffer because of a lack of commitment by some. The operation of a Christian School will only help increase our commitment toward the church and the Christian way of life. It is good for us to get rubbed, it will deepen our spiritual life. Looking at the growth of Christian Schools, it's amazing how these schools are blessed. I can't figure it out for you mathematically, but I do know that if we do what we can, the Lord will provide in the needs of Church and School."

Mr. Ouwens asked all who were present to stand side by side with the Board: "We have to answer for the children, given to us. We know how hard it is to start, but let us . . . start."

F.H.V.

William Dam Seeds

See them grow ! ! !

English Catalogue FREE upon request.
WEST FLAMBORO, ONT.

FIRST THINGS IN CANADA:

THE BATTERYLESS RADIO

by JOHN F. HAYES

(Canadian Scene) — A Canadian gave the world the electronic tube that permits a radio, and now TV sets, to operate directly from the household electric circuit without batteries of any kind. Before 1923 all radios, except the pioneer "crystal" sets, required three batteries: a main storage battery, called the "A" battery; another high voltage dry battery known as the "B" battery; and another small one called the "C" battery.

While the pioneer radio engineers dreamed of the idea of doing away with the cumbersome and expensive batteries, and of devising a radio tube which would operate from any home lighting circuit, there were two apparently insurmountable problems to overcome: on alternating house currents, a hum drowned out all other sounds; so much heat was generated from the 115-volt circuit that no ceramic known could withstand it. In 1922 a Philadelphia inventor announced that he had made a radio tube which overcame these difficulties. At that time, a young 23-year old Toronto radio engineer, Edward Rogers, was working away in his little laboratory on Chestnut Street, seeking to devise just such a tube. He immediately went to Philadelphia. The new tube was a step in the right direction, but was quite impractical. Rogers made an agreement with the man who had carried the work to this point; they would share an interest in it if it could be perfected. Rogers returned to his little laboratory and for a year he struggled to make the tube of practical, everyday use. Experiment after experiment took place. And then, in 1923, he wearily hooked up a final tube into a radio, turned on the power from his lighting circuit, and delightedly heard a program with clarity and volume which had never before been achieved! He had perfected a new ceramic which withstood high heat; he had lengthened the tube, and, through trial and error, had perfected a tube just a little more expensive than an ordinary bulb!

On that memorable night in 1923, the batteryless radio became a reality, and a whole new world of convenient communication opened up. Edward Rogers, born in Toronto in the year 1900, died at the age of 38; his tremendous contribution to present-day communications places this young Canadian scientist among the world's greatest. A poignant reminder of his work and fame exists today; on February 19th, 1927, he opened the world's first radio transmitting station to operate without batteries; it had the call letters CFRB, Toronto.

Enjoy **VOORTMANS**

DUTCH STYLE COOKIES

THREE FESTIVE "TULIP TIME SAILINGS" SCHEDULED BY HOLLAND-AMERICA LINE FOR APRIL

A gay touch of the Dutch in the form of thousands of fresh, colorful tulips will greet passengers embarking on any one of three Holland-America Line "Tulip Time Sailings" to Europe scheduled for April.

The tulips, flown directly from the famous Keukenhof Gardens, are just one of the many special Dutch features for passengers on these Spring sailings of the s.s. Rotterdam on April 14 and the s.s. Nieuw Amsterdam on April 21, both from New York, and the s.s. Maasdam on April 15, from Montreal and Quebec.

Other Dutch treats to guarantee passengers a "bloomin" good time are the famous Dutch Tulip Girls, attired in traditional costumes of the period of Jacoba van Beieren. They will lecture and give flower demonstrations during the crossing. There will also be movies about the Keukenhof, the world famous flower showplace of Holland.

As an added "bonus" to these "Tulip Time Sailings", passengers traveling round trip will receive a five percent discount (even if returning by air). Reduced half round trip Thrift Season fares from New York to Southampton begin as low as US $221.35 aboard the flagship Rotterdam. Fares on the other 2 vessels are even lower; US $211.85 on the s.s. Nieuw Amsterdam and CF $213.75 on the s.s. Maasdam.

After arrival in Rotterdam flower aficionados may wish to select one of Holland-America Line's all-inclusive "Garden Tours of Europe", a series of four escorted tours scheduled between April 20 and June 8 in cooperation with the Jean Berke Travel Service, a famous planner of garden tours.

Hamburger Potato Pie Rings In Some Onions

By ALICE DENHOFF

RIGHT NOW, oven-cooked dishes hit the gustatory spot and add to the pleasure of coming home to a good meal.

Try this one:

HAMBURGER POTATO PIE

1 lb. ground beef
1 c. onion rings
1 tbsp. shortening
2 tbsp. flour
1 c. thinly sliced carrots
½ c. thinly sliced celery
1 c. beef broth or stock
1 tsp. salt
⅛ tsp. black pepper
Fluffy mashed potatoes

Brown beef and onion rings in shortening. Blend in flour, Add next 5 ingredients. Cook until medium thickness, stirring constantly. Turn into 2-qt. casserole. Spoon mashed potatoes around edge of casserole, leaving an opening in center to allow for escape of steam.

Bake at 350°F. 40 min. or until potatoes are brown. Keep a piece of foil under dish to catch possible drippings from casserole.

Serves 4.

BANANA-LEMON MERINGUE PUDDING

¼ c. soft butter or margarine
⅔ c. sugar
1½ tsp. vanilla extract
¼ tsp. salt
1½ tsp. grated lemon peel
2 large egg yolks
½ c. water
¼ c. lemon juice
2 c. soft bread crumbs
2 firm, ripe bananas
Meringue (Recipe follows)

Place first 5 ingredients in a mixing bowl. Mix until fluffy. Beat in egg yolks. Stir in next 3 ingredients. Turn into a buttered 1-qt. casserole. Place in a pan of water. Bake at 350°F. 1¼ hr. or until knife inserted in center comes out clean. Peel and slice bananas. Arrange on top. Top with meringue. Bake at 325°F. 15 min. or until lightly browned.

MERINGUE

2 large egg whites
¼ c. sugar
½ tsp. vanilla extract

Beat egg whites until they stand in soft, stiff peaks. Gradually beat in sugar and vanilla extract. Spoon over pudding.

Serves 8.

ENGLISH STYLE BAKED APPLE

6 medium-large baking apples
Sugar
Apple parings from 1 to 2 apples
1 large egg white
Brown sugar
6 tsp. butter or margarine
Currant, apple or raspberry jelly or jam

Wash, apples, pare and core, keeping them whole and being careful not to cut through the bud end.

Put 1 tsp. sugar in each apple cavity. Roll apple parings tightly into 6 rolls and fit roll into each apple cavity. Sprinkle with additional tsp. sugar.

Brush apples with egg white, beaten only until foamy. Sprinkle each with 1 tsp. brown sugar and top with 1 tsp. butter or margarine, Arrange in 13x9x2" baking dish. Cover with foil.

Bake at 350°F. 1 hr. Remove cover and bake about 10 min. more. The cooking time depends upon the variety and ripeness of the apples.

Serve warm or cold with a dab of jam or jelly. Serves 6.

NEWSLETTER

Concern For Strangers!

Dear Friends,

It is good to meet once a year under the umbrella of the **International Concil of Seamen's Agencies** (I.C.O..S.A.). As for me, I have enjoyed it often.

After meeting in Savannah, we went on along the ports of the Eastern Seaboard and it is about this that I want to tell you a bit. So often appreciation for what we have comes from comparison. I am sure, that after reading this letter, you will shake hand with yourself, giving thanks of what you have.

Take for instance the old frontgate **Norfolk, Va.,** with **Newport News** and **Hampton** as stately pillars. 1965 showed more than 5000 ship-arrivals. That means (in human values) round 200,000 merchant marine-men 'deposited' along the Roads; 'invested' so to say to help Norfolk grow and keep what it already has. But Norfolk is 'dropping' its Seafolk along the Roads. It treats them as No-folk. No attention whatever for all the unknown and unmentioned human carriers of the 35,055,764 tons of export and the $250,560,265.— value of goods imported in 1965. The Navy with its only 60,000 men dominates the street and few see the simple ocean-trotter, who carries the lines of connection and the thread, that binds Main and Isle together.

Among those citizens who deserve recognition is a custom-officer, who for 15 years already has collected magazines and served the hungry minds and needy hearts of sailors. A real 'albino' among his colleagues. A lion he, feeding, not eating Daniel! A salute therefore to Mr. Keene, 4410 Mayflower Rd., Norfolk, Va. And to the Mennonites, who visit ships in Newport News, and to the U.S. Post-official in Hampton, who "looks forward every week to the weekend" to see the men on board!

Are you not to be envied? Compare and count your blessings!

Miami-Port has every month about 2500 ships coming in. Downtown is getting more and more Spanish-speaking; it is here that ships dock. Miami, chosen by hundreds of thousands for fun and pleasure —, Miami Beach, abounding in most beautiful plush places for tourists and sunlovers, has signs along road and avenue to show where churches are and what they have to offer in hospitality and worship. But never I saw here a single token telling seamen that Christians also do flock here. No plush, no pleasure for them. The docks are dreary and within a few more years the whole port will be moved to an island in the Bay, disappearing wholly out of sight. At the same time, churches, from which I hoped basic interest and concern, are moving to the suburbs. Like stars in the exploding universe ships and churches are moving in opposite direction. Not only in Miami! Who will bridge the widening gaps?

I.C.O.S.A. has to train in interplanetary space-travel in order that the Council can give an answer and bring gain to both parties by mutual intercourse.

Needles make stitches and ships, sailing the coasts of Florida, Georgia, Carolina and Virgina make calls. What however seamen do not get here, they . . . do not get there either. **Charleston** has a Merchant Marine Navy-club, open till 5.00 A.M. Quite unusual! On the other hand the former Seamen's Bethel, having roots in the 19th century and by this a monument of anti-bellum christian concern for strangers, — closed its doors. Its sanctuary, de-dedicated, is sold to an enterprising couple of young men, who are going to open a restaurant for tourists. The spiritual and moral, served here for decades, will give way to earthly sweets; Ezau's evil choice. Instead of giving out to vocational people, tired of sea-duty, it now will take in. For profit purely; from vacationing tourists.

Some funds however are left, dreaming and waiting for the 'Prince', a good program with which to serve seamen. We hope that they will not be eaten away by devaluation, but awaken at due time to new life. The story of Sleeping Beauty came true in Savannah; after years of sound sleep a brandnew Seamen's House came into being with all accommodations a seaman can wish. This gives hope for Charleston too.

Charleston, beautiful town, old and aristocratic, with spires towering high above roofs and with an unusual great number of Episcopal churches can still live up to its former glory, speaking of heaven to seamen with more than upward pointing steeples.

As for now, even in Charleston, ships are visited and the essentials of the Gospel are delivered to men of the sea, but not by Charlestonians. Every weekend students of Columbia Bible School are making the 100 mile trip to fill in the gap till the city will take over again. For more information contact Prof. Tom Petty, Col. B. School, Columbia, S.C.

Jacksonville, Fla. is another stitch of the needle. City of two interesting ship-magazines, the Jacksonville Seafarer and the Florida Journal of Commerce. Most Port-Magazines make propaganda for their ports with illustrated articles about ships and shipyards. We see in their monthlies ships, towboats, majestic cruisers, fishing-vessels, etc. sail and all of them by sheer own wit and power; never is there even a hint of the human agent running and riding the ship, touched up as they seem by who knows what reason. The 'Seafarar' did not. It gave amply space to tell of the people that actually man the boats. It pleaded for care and concern in their behalf. It gave attention to their needs, socially, also morally and even spiritually and it called for the churches to help out. So, it became one of the first that recognizes that it is 'not by ship alone' that we can cross the oceans and crush the distance. The same, but then to seamen, is the burden of Rev. Nissen's message. Although a loner and without any official support of churches, he visits the ships and the men thereof. His address: 124 E. 6th.

The Lutheran Service Center, 19 Forsyth West, downtown, is open for seamen also. But there is nobody to tell them and they do not know.

Ft. Lauderdale with Port Everglades as gateway gives shelter and berth to cruisers, tankers and freighters; 1095 in 1959 and 1252 in '65. Being a new port the harbor is better equipped to receive ships and cargo than to serve their crews. In fact, ship-decks can be called 'terra incognita' and untrodden ground to churches and their representatives. Virgin land, as the Florida coast was when Europeans first came. Now the inhabitants of the ships are what the natives were in the eyes of the first Spaniards. They are looked at with some suspicion. So things are reversed in the course of years. The 'natives' of the sea are now to be met with prudence and force!

Yes, Fort Lauderdale and Hollywood (Fla.), they are to be met.

West Florida also has ports, Panama City, Pensacola, Pt. St. Joe, but the biggest is Tampa, with between 2000 and 3000 ships a year. There is also a Seamen's Church Institute. So, at first sight, everything seems to be alright. But, when I tried to make a little map of the town for seamen's use, none of the three available maps made mention of the port. I do not think, that any church contributes to the 'Church' Institute, and whether the port is integrated in the city's life, I doubt. So often the 'Port' with the ships belong in people's mind to the sea and another world. We forget so easily that the door also belongs to our house and with the door those, who enter through. We can see this also in Tampa. Yet even here are two people, who visit ships although they are not connected with the Institute. One was a Spaniard, 80 years old, who with tracts in many languages tries to contact crewmembers and prays with and for them; the other was a 'Gideon'. We can have all kind of ideas, what ship-visitors have to do on ships, how to contact the seamen there, etc. and perhaps next year this could be a topic to be discussed on our conference. But after visiting all these eastern ports down South, I was amazed at the fact that there always was at least one, who made the trip to the harbour for Gospel-purposes, having spiritual concern for the soul of the sailing men. Concern for strangers! Churches are so often only self-concerned and in danger to forget the one outside the horizon.

Still this must I say, that mostly when I contacted ministers and priests in behalf of the ministry to seamen, they became interested. There is a lot of ignorance about the seaman's plight. "We never have thought about this, but you are right, we have neglected this field; what can I do?" This kind of reactions everywhere gives hope for the future. Seamen's Agencies in turn have to confess their neglect of informing the various denominations. Aren't they an in-between, a link, acting in behalf of both parties, the church and the sailor?

J. Wristers.

CROSS WORD PUZZLE

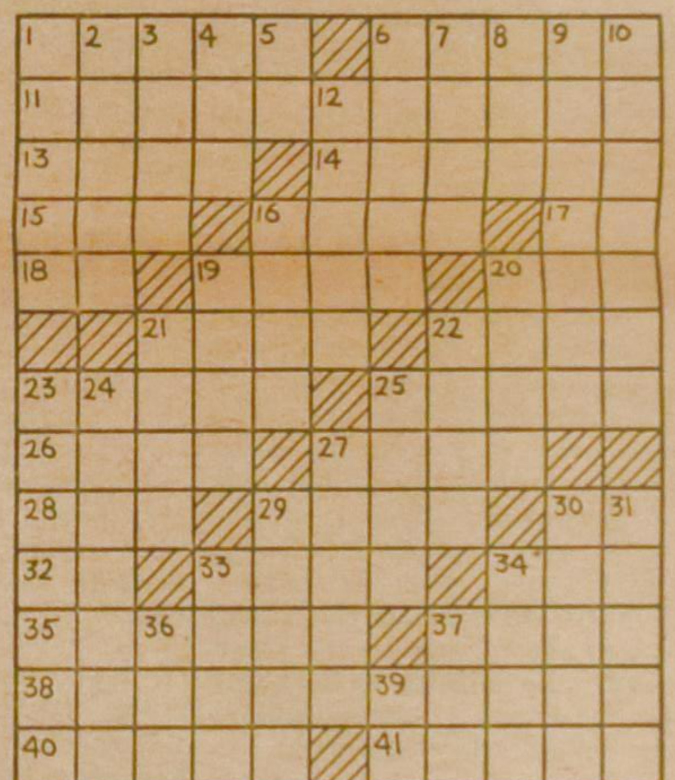

ACROSS

1. Backless seat
6. American naturalist
11. Large ornamental candlestand
13. Copied
14. Madden
15. Through
16. Utah State flower
17. One hundred sq. meters
18. Hesitation sound
19. Offers
20. Arabian garment
21. Forbids
22. Stringed instrument
23. Whiten
25. Biblical king
26. Rabbit
27. Makes knotted lace
28. Hoosier State: abbr.
29. Malay dagger
30. Sun god
32. Show Me State: abbr.
33. Russian inland sea
34. Point
35. Leveled
37. Girl's name
38. Military dress
40. Came up
41. Garden spots in the Sahara

DOWN

1. Stemlike part, as the shaft of a feather
2. Candle
3. Extraordinary person: sl.
4. Queer
5. French article
6. Closes noisily
7. Spanish river
8. Epoch
9. Bogy
10. Green gem
12. English city
16. Submerge
19. Large bundle as cotton
20. Affected manners
21. Poet
22. Seasoned soldiers, for short
23. Foolish fancy
24. Former province of Prussia
25. Ave
27. Exchange
29. —— de menthe
30. Moon valley
31. Accumulate
33. Cuckoos
34. Exclamation of sorrow
36. Self
37. Greek letter
39. Negative reply

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

CHURCH ANNOUNCEMENTS

CHR. REF. CHURCH

Calls received:

Peoria, Iowa, U.S.A., Rev. T. Heyboer of Abbotsford, B.C.

Winnipeg, Man., Rev. C. W. Tuininga of Telkwa, B.C.

Grimsby, Ont., Rev. J. G. Klomps of Lindsay, Ont.

Dundas, Ont., Rev. J. J. Hoytema of Cobourg, Ont.

Call declined:

Houston, B.C., Rev. J. Fondse of Manhattan, Mont., U.S.A.

Calls accepted:

Hamilton (Mountain), Ont., Rev. H. Mennega of Dresden, Ont.

Niagara Falls, Ont., Rev. G. H. Polman of Prince George, B.C.

REF. CHURCH

Call accepted:

Stoney Creek, Ont., Rev. S. S. Veldhuis of Ireton, Iowa, U.S.A.

CAN. REF. CHURCH

Call accepted:

Burlington, Ont., Rev. D. Vander Boom of Orangeville, Ont.

PEACE RIVER, ALBERTA

On November 17, 1966, Peace River, Alberta, came on the map showing the places where Christian Reformed Congregations have been formed. The beginning is small: five families consisting of ten adults, two teenagers and three children. At the home of Mr. and Mrs. G. Hento, Rev. John Van Hemert, minister of the Christian Reformed Church at Edson, Alberta, preached the first sermon, Romans 12:2. After the service, a governing body for this congregation was appointed: Mr. G. Hento, chairman, Mr. L. T. Vandermeulen, secretary, and Mr. B. M. De Boon, treasurer. Other family members are: Mr. F. W. Dykema and Mr. A. G. Poole.

Peace River is a growing community in northern Alberta. The growth of this town is easily shown by comparing the enrollment of the Public School system at Peace River. The enrollment for the school year 1961-1962 shows an enrollment of 832 whereas the count of October 31, 1966 shows 1227, which means a growth of about 50% in 4½ years time. In this figure is not counted the enrollment at the Roman Catholic Separate school.

Peace River is the administrative centre of an area depending on farming, lumbering and oil industry. It provides its citizens with the following facilities: 2 hospitals, 4 banks, 3 hotels, 2 motels, and the utilities: gas, water, sewer and electricity, and schools of the usual type plus a vocational school. The highschool enrollment is at present about 370.

The total of the building permits issued in the year 1966 until October 31, came to $210,000.00, which stands out very favorably when it is compared with Alberta's capital Edmonton which issued permits to an amount of $300.00 per capita, whereas Peace River shows $540.00 per capita.

And yet Peace River has a housing shortage. However, in this Peace River follows the economic rule: labor shortage leads to housing shortage, and good wages lead to higher rents, in contrast with unemployment leading to cheap housing. Newcomers to this town cannot always at once find a house and may have to be content with cramped quarters until somebody moves out of town or has finished his new home. However, husband and wife as a rule can both find employment, and their children can attend good schools.

Lewis T. Vandermeulen.

TEACHERS WANTED

The NEERLANDIA Elementary and Junior High School is in need of

TEACHERS

for the 1967/68 school term. For further particulars please write Peter Piers, Box 61, Neerlandia, Alberta.

The RED DEER Christian School, to be opened in September 1967, invites applications for the position of one or two qualified

TEACHERS

for the grades I-IV, pending on results of enrollment. Please contact Mr. G. Ouwens, Pres., 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

The Duncan Christian School in Duncan, B.C. will need

A TEACHER

for grades one and two for the 1967/'68 schoolyear. Please send applications or inquiries to Mr. J. Kroek, Secretary, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

The Ebenezer Christian School of St. Thomas will need

A TEACHER

for Grade 1 & 2 per Sept. Please send your application or inquiries to Mr. J. Groenenberg (Secr.), 98 Park Ave., St. Thomas, Ont.

WILLOWDALE (TORONTO)

The board of the Willowdale Christian School invites applications for

A TEACHER

for the Primary Division and for

A TEACHER

for grade 6. Please send your reply to: The Principal, The Willowdale Christian School, 60 Hilda Ave., Willowdale, Ont.

Why not teach in OSHAWA?.... The Immanuel School requires for the next school year

TEACHERS

for the intermediate grades. Salary according to the Ont. All. Schedule. Send your applications to the Principal Mr. Wm. Rang, R.R. 3, Oshawa, Ont.

Centennial Christian School, Terrace, B.C. requires a

TEACHER

for the intermediate grades.

For further -information please write: Calvin Christian School Society, Box 317, Terrace, B.C.

The Board of the John Knox Chr. School of Brampton is inviting applications from qualified

TEACHERS

for the school year 1967-'68.

The ten-room school is located in a fast growing town 20 miles West of Toronto.

Salaries are based on an attractive salary schedule, prepared by the present staff and board.

For further information contact Mr. H. A. VanderWindt.

The principal may be contacted at the school.

Please send applications giving qualifications and references to the Secretary of the Board, G. W. Gerrits, 15 Fullamore Rd., Brampton, Ont.

The Galt Christian School, after the appointment of her principal, is still in need of

ONE TEACHER

for the grades 1, 2, 3, 4, in a brand new school, surrounded by a beautiful scenery of hills and valleys, for the schoolyear 67-68. Please send your applications and inquiries to the Secr. John Hennink, R.R. # 1, Galt, Ont. Phone 621-6119.

Fraser Valley Christian High School will need

THREE ADDITIONAL TEACHERS

next year: Commercial-English, Biology-Chemistry-Physics, Social Studies. Your talents are necessary in our young and growing high school. Enjoy the beauty of the Pacific Northwest and apply now. Send your application to: Mr. Sid Van Der Laan, Prin., 8275 E. Twelfth Ave., New Westminster, B.C., Canada.

The John Calvin Christian School of Guelph will be in need of

ONE TEACHER

for the schoolyear 1967/68 for three intermediate grades with an approximate enrollment of 25 pupils. Send applications to' Mr. T. S. Bootsma, 80 Liverpool Street, Guelph, Ont.

The 'Calgary Christian School' has openings for

TEACHERS

for grades 1, 4, 5 and Junior High for the 1967-1968 school term. Please contact Mr. G. VanderVeen, Principal, 2839 - 49 Street S.W., Calgary, Alberta.

The Smithers Canadian Christian School is in need of

THREE TEACHERS

for 1967-68. One for grade 1 (one), one for either grade 3 or combined grade 4 and 5, and one qualified to teach Mathematics and Science in grades 8, 9 and 10.

Please send applications or inquiries to: The secretary H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

TEACHER REQUIRED

for grades 3 and 4 to replace Staff member upgrading his qualifications. Alliance Salary Schedule offered. Apply to Holland Marsh Christian School, Mr. C. A. Radder, Secretary, R.R. # 2, Newmarket, Ont

---

Calvin Christian Schools, Edmonton, Alberta, invite applications from

TEACHERS

interested in teaching grades one through ten. Salary for beginning degree teachers is $4500.00.

Send all correspondence to Mr. H. Konynenbelt, Principal Calvin Christian School East, 36th St. & 115th Ave., Edmonton, Alberta.

NEW WESTMINSTER, B.C.

The John Knox Christian School will need

A FEMALE TEACHER
for Grade III
and
A MALE TEACHER
for Grade V

for the school year 1967-'68.

Please send your applications, stating qualifications and experience to Mr. N. J. de Regt, Principal, 5119 S.E. Marine Drive, Burnaby 1, B.C.

The Richmond Christian School (near Vancouver, B.C.) needs:

TWO TEACHERS

for grades 2 & 3, and 4 & 5. Apply to: Mr. J. De Vries, Principal, 976 Alberta Road, Richmond, B.C. (phone: 278-5944).

The Calvin Christian School of Victoria, B.C. cordially invites applications from

TEACHERS

for its primary and intermediate grades to fill three vacancies in 1967-1968. Send your inquiries or applications to the Principal, Mr. H. van Huizen, 2560 Shelbourne Street, Victoria, B.C.

"In Beautiful British Columbia" the Ladner Christian School will need a

LADY TEACHER

for the first grade. Please send application and references to Mr. A. Terpstra, 4709 - 47th Ave., Ladner, B.C. Location 15 miles S. of Vancouver, B.C.

The Canadian Christian School of Jarvis needs

TEACHERS

for the school year 1967/68.

Please send your application, stating qualifications and grade preference, to the Principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel. 587-2604.

Langley Chr. School seeks applications for the position of

TEACHING PRINCIPAL
(grades 5-7) and
TEACHER
for grades 1 & 2.

1967-'68 School term. For applications and information contact Dick Top, Box 193, Cloverdale, B.C., Canada.

The John Calvin Chr. School of Strathroy, Ont. will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades. Please send applications stating qualifications, experience and references to the Principal, Mr. G. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will be in need of

A TEACHER

for the primary grades.

Low-rental, cosy apartment available.

Please send your application to Mr. F. DeVries, Box 81, Wyoming, Ontario.

The Belleville District Christian School invites applications for the position of

PRINCIPAL

starting this fall in its three-room school. Please send inquiries to: A. Van Reewijk, 409 Dundas St. W. Belleville, Ont.

Calvin Christian School of Drayton needs

ONE TEACHER

for grades 5 & 6 for the 67/68 schoolyear. Please contact the Principal, Mr. H. Schaly, Box 141, Drayton, Ont.

Due to expansion and study plans of three of our teachers, we invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a 15 room school system.

We are especially looking for teachers able to specialize in Physical Education, Art, and Music.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, Hamilton, Ont. (Phone 385-2045).

The Immanuel Christian School, Aylmer, Ont. requires for Sept. '67

A PRINCIPAL
and
TEACHERS

Please send your applications or inquiries to the Secr., J. Kaastra, R.R. 2, Springfield, Ont. Phone 773-3848.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The Timothy Christian School of Williamsburg will be in need of a

TEACHER

for the 67/68 schoolyear to teach grades 1-2-3.

Send applications to Mr. E. Dentz, R.R. # 1, Iroquois, Ont.

DUNDAS, ONT.

The Calvin Christian School (5 rms.) requires a

Primary or Junior TEACHER

commencing September, 1967.

Please send your application to Mr. John Stronks, Ofield Rd. N., R.R. 2, Dundas, Ont.

The Thunder Bay Christian School will need

TEACHERS

for the 1967-68 school year. Our school serves the area of the University city of Port Arthur and Fort William. Please send applications or inquiries to the Secretary, Wm. Doppenberg, R.R. # 1, Fort William, Ont.

The Calvin Christian School of Chatham will be in need of

TEACHERS

for various grade levels.

Please send letters of inquiry or application, stating qualifications, experience and references, to the Principal, Mr. John Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Calvin Christian School in Trenton will need

TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the 67/68 schoolyear. Please send applications and inquiries to the Secr. W. Wyngaarden, 207 King Street, Trenton, Ont. Phone 392-7910.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs for next term:

A GRADE 1 TEACHER,
A GRADE 2 TEACHER
AND A PRINCIPAL

House available.

Applications to Mr. H. K. Bergsma, R.R. 1, Wellandport, Ont.

Due to further studies of her present principal, the Brantford Christian School invites applicants for the position of

PRINCIPAL

for the school year 1967/68; and also for a

TEACHER

for the middle grades.

Please send your applications, stating qualifications and experience to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ontario.

Calvin Chr. School in Lacombe, Alberta, opened last year with 2 class rooms and expanding this year to 4 class rooms, will be in need of

TWO TEACHERS

grades 1-2 and grades 3-4-5, for the school year 1967-'68.

Please send applications and inquiries to: W. Wildeboer, Principal, Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

The Calvin Chr. School of Kingston, the University City of Eastern Ontario, will be in need of

TEACHERS

for the middle- and lower grades, per Sept. '67. Please, send applications and references to Mr. H. Van Rossum, Prin., 309 Van Order Dr., Kingston, Ont. Phone 542-3927.

The John Knox Christian School of Clarkson is in need of

A PRIMARY TEACHER

for the school year 1967-68. Clarkson is conveniently located between Toronto and Hamilton. Please send application and inquiries to the Principal, Mr. J. Van Dyk, Box 54, Clarkson, Ontario.

The Georgetown District Christian School will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1967-1968

Please send applications stating qualifications, experience, and references to the Principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing Street, Georgetown, Ont.

The London Parental Christian School invites applications for

A GRADE ONE TEACHER

Letters with full particulars are to be send to the principal, Mr. William VanWieren, 202 Clarke Side Rd., London, Ont.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

BABY-VERWISSELING

Salomo toonde zijn wijsheid in de rechtspraak in de kwestie van het verwisselen van een baby door te speculeren op het echte moedergevoel.

In de hospitalen van de zending wordt om verwisseling te voorkomen elke baby voorzien van een identiteitsplaatje.

Op de foto's die ik regelmatig vertoon over het hospitaal SILOAM in het Vendaland zijn die plaatjes duidelijk zichtbaar. Dat dit geen overbodige luxe is, bleek mij uit een brief van dr. E. van Riessen, die momenteel werkt in Plateau in Kenya, in dienst van de G.Z.B.

Ze schrijft o.a.:

Zoals ik al schreef neemt het aantal bevallingen in onze kraamkliniek toe. Meer babies geeft ook meer kans op vergissingen, zoals we vorige week hebben ervaren. De vorige dag en nacht waren er 6 kinderen geboren, allen meisjes met een geboortegewicht van ongeveer 6 pond. Direct na de geboorte krijgen de babies een pleister met de naam van de moeder op hun beentje geplakt om verwisseling van babies te voorkomen.

Alle moeders willen de dag na de bevalling naar huis. We houden de moeders graag twee dagen na de bevalling, maar wegens plaatsgebrek lieten we hen gaan. Er hadden die nacht drie vrouwen op een brancard en twee vrouwen op de houten onderzoektafels in de polikliniek geslapen.

De babies werden aangekleed. Allen met de kleertjes, welke we uit Nederland ontvingen. Het is nl. een uitzondering als de moeders zelf ook maar enig kledingstuk voor hun baby meebrengen.

Toen de babies aangekleed op het bed gereed voor vertrek klaar lagen leek het inderdaad wel een zesling, ook al behoorden ze tot verschillende stammen. De moeders waren afkomstig van Lessos, Ainabkoi, Plateau en Kaptagat.

Sommige moeders konden we een lift aanbieden, anderen konden met een bus en een derde groep zou naar huis gaan lopen, omdat de afstand slechts enkele kilometers was. Toen 5 van de 6 reeds waren vertrokken, vonden we de laatste moeder in tranen op de zaal. Zij weigerde om naar huis te gaan omdat de overgebleven baby haar kind niet was.

Inderdaad vermeldde de pleister op het beentje de naam van de Kikuyumoeder, die enkele uren te voren naar Lessos, ongeveer 40 km van Plateau was vertrokken. Er zat niets anders op dan de chauffeur met de Mluyamoeder en de Kikuyu-baby op zoek te laten gaan. Het is hier niet eenvoudig, omdat de mensen hun adres niet precies opgeven. We waren allemaal opgelucht toen de chauffeur 's avonds thuiskwam en vertelde dat de zaak was opgelost.

Wonderlijke toestanden in Kenya

Wij vragen ons wel eens af, hoe het eigenlijk toegaat als een man meerdere vrouwen heeft, zoals onder de heidense stammen zoveel voorkomt, b.v. vroeger onder de Toradja's en nu nog onder de Venda's en ook onder de stammen in Kenya waar dr. van Riessen werkt. Zij beschrijft, hoe het leven in zo'n polygaam gezin er aan toe gaat.

"Ondanks de drukke werkzaamheden in kraamkliniek en polikliniek blijft er nog wel eens tijd over voor een bezoek. Dikwijls had Roda, een vrouw die regelmatig onze zwangere polikliniek bezoekt gevraagd of ik samen met de leerlingen bij haar kwam theedrinken. Roda woont in Chepkorio, een dorpje ongeveer 25 km van Plateau. Het was een erg gezellige middag.

Het was me te voren niet bekend, dat Roda de derde vrouw is van de handelaar Masit. De heer des huizes was niet aanwezig, maar wel troffen we de drie vrouwen, allen gekleed in eenzelfde geelgebloemde jurk, aan.

Christina, de eerste vrouw is degene die het huishoudelijk werk verricht. Zij heeft 4 kinderen, waarvan de twee oudsten in een internaat zijn, terwijl de beide jongsten 2 en 4 jaar oud nog thuis zijn.

Mary, de tweede vrouw heeft geen kinderen en daarom is zij de meest aangewezen persoon om de verantwoording voor de boerderij op zich te nemen. Nadat we theemelk hadden gedronken, nam zij ons mee, om iets van haar werk te laten zien. Vol trots wees Mary de uitgestrekte korenvelden, waar drie soorten tarwe rijp waren om geoogst te worden.

De mais stond er prachtig voor. Voor degenen onder de lezers, die enig verstand van landbouw hebben, zegt het misschien wel wat, dat Mary alleen maar hybridemais verbouwt. Evenals het koren beloofde de mais een rijke oogst.

Verder verbouwt zij aardappelen, bruine bonen en witte kool. Ook komt de zorg voor 20 koeien en 40 schapen op haar schouders neer.

Op mijn vraag of zij met veel personeel werkte vertelde Mary, dat zij in de oogsttijd enkele mensen op contract liet werken, maar dat zij overigens alle werk zelf deed, dat ze 2 tractoren, 3 vrachtwagens en een luxe wagen had en dat zij alle voertuigen evenals de dorsmachine zelf bestuurde.

Voordat Mary trouwde was ze gediplomeerd onderwijzeres. Behalve het werk op de boerderij heeft zij ook een leidende functie bij het vrouwenwerk in Chepkorio.

Roda, de derde vrouw heeft geen speciale taak, maar valt in, waar het nodig is. Zij heeft drie kinderen en verwacht over een paar maanden haar vierde.

Evenals de moeders lopen ook de kinderen van Christina en Roda als tweelingen in dezelfde kleren rond. Het oudste dochtertje, een meisje van 7 jaar, wil niets van haar moeder Roda weten en als ik vraag waar haar moeder is wijst ze naar Mary, de vrouw zonder kinderen. Halsstarrig blijft ze volhouden dat Mary haar moeder is en Roda vertelt me dat het meisje als klein kind altijd al erg op Mary gesteld was en dat zij het daarom maar aan Mary had gegeven.

Uit de namen van de drie vrouwen kunt u concluderen dat zij christen zijn. Evenals de echtgenoot behoren ze allen tot de Kalenjin-stam. Masit de man, is geen christen. Hij is een voor Afrikaanse begrippen rijke handelaar en heeft een mooi stenen huis gebouwd.

Nadat we een maaltijd bestaande uit rijst, kip, zure houtskoolmelk, koffie met pannekoeken hadden genoten, liet Roda ons het huis zien. Een mooie zitkamer met open vuurplaats, een keuken, een eetkamer en twee slaapkamers elk met twee ledikanten.

Er heerste een goede sfeer, zowel onder de volwassenen als onder de kinderen. De polygamie wordt hier ook onder de christenen nog vrij veel aangetroffen. Mary, Christina en Roda behoren tot de meer ontwikkelde vrouwen, maar zij begrijpen niet welke bezwaren er zijn tegen een polygaam huwelijk.

—Zendingsblad.

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraagt volledige inlichtingen bij

C. STEENHOF

(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis

MONTREAL— AMSTERDAM

$335.—

met gratis trip naar Brussel, Parijs en London.

UW NIEUWE WONING IN CANADA

Hoe U te werk moet gaan

(Dit is het zesde en laatste artikel van D. B. Kirkup, Research Directeur van het Toronto Real Estate Board. Dit artikel bestaat uit twee gedeelten; de punten 7, 8 en 9 zullen in de volgende uitgave van Canadian Scene worden opgenomen onder de titel Offers to Purchase.)

(Canadian Scene) — Als U het punt hebt bereikt dat U besloten hebt welk huis U wilt kopen dan moet U dit met Uw handtekening gaan bekrachtigen. Maakt dat U een beetje zenuwachtig? Dat is helemaal niet nodig als U maar precies weet wat U doet. De verkoper zal U vragen een formulier te tekenen wat bekend is onder de naam Offer to Purchase. Op dit formulier, waarop Uw naam dus vermeld staat, vindt U aan het begin deze woorden: "Having inspected the Real Property". En dat betekent dat U verklaart het huis bekeken te hebben en dat U dus tevreden bent over de toestand waarin het verkeert.

Als U een nieuw NHA huis koopt wordt het door inspecteurs van de Central Mortgage & Housing Corporation tenminste drie keer geïnspecteerd. Het doel van deze inspecties is echter de belangen van de geldschieter te beschermen door vast te stellen of het huis overeenkomstig de overgelegde plannen wordt gebouwd en volgens de specificaties van de CMHC. Het zijn dus geen architectonische of technische inspecties en U moet deze inspecties niet beschouwen als een vervanging van Uw eigen inspectie of die van een door U aangewezen expert.

Er is verder niets geheimzinnigs in dit formulier. Aarzel niet om aan de makelaar of de verkoper te vragen bepaalde dingen te verklaren die U zelf niet begrijpt. Dat is zijn werk. Het formulier behoort het huis dat U aan het kopen bent te beschrijven, met inbegrip van straat en huisnummer, tenzij U in een nieuwe buurt woont, de breedte en diepte van het stuk grond, enz.

De voornaamste punten van het "Offer to Purchase" zijn deze: 1. De namen van beide partijen, t.w. de koper en de verkoper; 2. het adres van het huis. 3. De totale koopprijs. 4. Het bedrag van het "deposit" dat betaald moet worden bij het tekenen van het formulier; 5. De verdere betaling, n.l. het bedrag van het "down payment" min het bedrag van het deposit. 6. De hypotheek, waarover het volgende vermeld dient te zijn: a) het bedrag van de hypotheek of hypotheken, b) het bedrag van de terugbetalingen en wanneer die betalingen gedaan dienen te worden, bijv. maandelijks; c) het jaarlijkse interest percentage, en d) het aantal jaren waarover de hypotheek loopt. 7. Eventuele verdere bepalingen over extra dingen die U aan het huis gedaan wilt hebben en die in de prijs zijn inbegrepen, enz. 8. De datum waarop de koop officieel zal worden gesloten. 9. Handtekeningen van beide partijen met handtekening van getuigen.

Er moet in het formulier precies staan hoeveel U in totaal bereid bent voor het huis te betalen en op welke manier U voorstelt het te betalen: a) het zg. deposit dat betaald wordt in een cheque die wordt uitgemaakt in de naam van de makelaar, en dat gewoonlijk tussen de 5% en 10% van de totale prijs is. Dit is voor de verkoper een aanwijzing dat U het ernstig meent met de koop van het huis. Het is uiteraard een gedeelte van de prijs van het huis en het bedrag wordt later afgetrokken van het down payment. In het geval dat de verkoper Uw aanbieding om het huis te kopen niet accepteert wordt dit bedrag weer aan U teruggegeven. Als Uw aanbieding wordt geaccepteerd, is de makelaar verplicht het bedrag te storten op een speciale bankrekening, genaamd een "Real Estate Trust Account"; hij mag het niet op zijn eigen rekening storten. Het bedrag moet op deze rekening blijven staan totdat de koop gesloten wordt. Deze zg. trust accounts worden regelmatig gecontroleerd door regerings inspecteurs. Makelaars moeten ook een bepaalde borgsom storten als zij hun kantoor openen. b) Het bedrag dat U contant of per certified cheque (door de bank gewaarmerkte) cheque betalen moet bij de overdracht van het huis, wordt berekend door het volle bedrag te nemen en daarvan af te trekken het bedrag van de hypotheek en het deposit. Dit bedrag wordt genoemd, maar meestal staat er achter vermeld "subject to adjustment", hetgeen dus betekent dat er kleine veranderingen mogelijk zijn. Vergeet niet dat deze "adjustments" niet een gedeelte vormen van de koopprijs, maar dat zij er bij komen. c) Een beschrijving van de eerste hypotheek die op het huis rust en die U dus over gaat nemen. Over de hypotheek dient het volgende vermeld te worden: het type (eerste of tweede hypotheek); het saldo van de hypotheek, hetgeen dus een deel vormt van Uw koopprijs; het rente percentage en hoe het berekend wordt (bijvoorbeeld 7% per jaar en tweemaal per jaar berekend, maar niet vooruit); de voorwaarden van terugbetaling (bijv. $98.06 per maand met inbegrip van hoofdsom en rente); de datum waarop de hypotheek afgelost moet zijn en eventuele privileges te dien aanzien. Het kan bijvoorbeeld zijn dat U de gelegenheid wordt gegeven de hypotheek in zijn geheel of gedeeltelijk af te lossen zonder voorafgaande verdere permissie. d) Als er een tweede hypotheek moet worden overgenomen, gearrangeerd of door de verkoper gegeven wordt, dan moet die in evenveel detail worden beschreven. En dan is dus alles wat met de prijs van het huis te maken heeft geregeld.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangenamen verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:

WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN

By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIENPLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEAT-POTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

Uitstekend Mrs. M. te B. !!!

Een lezeres in Ontario wierf in enkele weken tijds **acht** nieuwe abonnees! "Er volgen nog meer," schreef ze ons.

U kunt het ook!

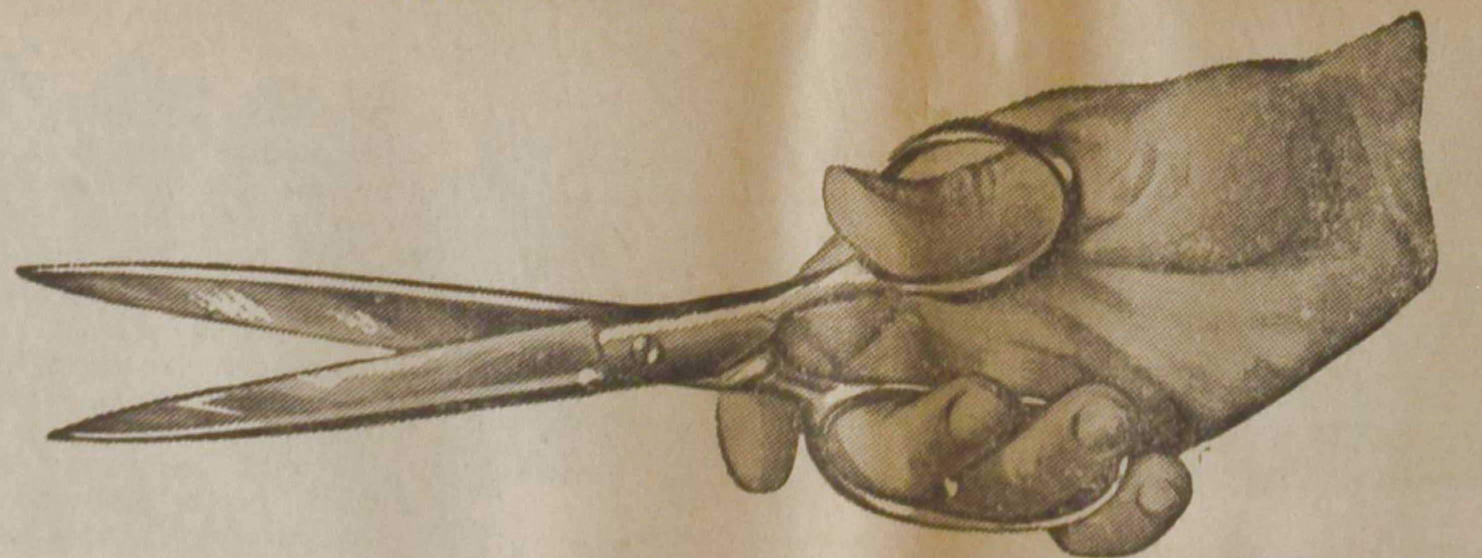

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Aan: CALVINIST-CONTACT, BOX 312, STAT. B, HAMILTON, ONT.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

OUD ADRES:

....

....

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Wilt U ons een plezier doen?

Boven Uw naam en adres staat de maand waarin Uw abonnement is verlopen.

Wilt U even zien of U deze maand Uw abonnementsgeld moet betalen?

Door tijdige betaling bespaart U ons veel administratief werk en we verzoeken U daarom vriendelijk in dat geval ons METEEN het verschuldige bedrag te betalen.

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

LUTHERS WERKEN
De babylonische ballingschap der kerk; Brief aan Paus Leo X; De vrijheid van een christen.
De gemiddelde lezer heeft wel het een en ander over Luther gelezen, maar wie heeft ooit een van Luthers eigen geschriften gelezen? "Wie echter eenmaal door Luther is gegrepen," zegt Prof. Dr. J. T. Bakker, "komt niet gemakkelijk weer van hem los." Vooral niet wanneer men Luthers werken leest.

DE HUMOR VAN DE BIJBEL, door dr. Okke Jager (10e druk).
Dit bekende boekje behoeft geen aanbeveling.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

POLIKLINIEK VAN DE HEMEL, door P. Terlouw.
Zuster Haayer vertelt over haar werk in een wereldstad, aan de zelfkant van de samenleving. Zij is een imponerende persoonlijkheid, een specialiste voor hopeloze gevallen. Haar belevenissen met allerlei 'markante' figuren vertelt zij met met een groot gevoel voor humor en een mild begrijpen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLOOD, by Alfred M. Rehwinkel.
This "one evening condensed book" deals with scientific and Biblical answers to earth's greatest upheaval, the flood.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

A MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronical of the persecution and triumphs of first century Christians.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

Voor twee abonnees:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.